

Kniha vychází pod záštitou
hnutí Svoboda a přímá demokracie.

Copyright © Jaroslav Bašta, 2022
Czech Edition © Nakladatelství ID, 2022

ISBN 978-80-907732-2-6

Jaroslav Bašta

STÁT JSME MY!

Výběr politických komentářů z let

2015 až 2022

MÍSTO PŘEDMLUVY ROZHOVOR LENKY PROCHÁZKOVÉ S JAROSLAVEM BAŠTOU

Jaroslave, Ty jsi historik a archeolog. Jak bys pro neznalého cizince stručně charakterizoval české dějiny?

Jako více než tisíciletou snahu o přežití národa v samém středu Evropy. Češi od samého počátku své státnosti za nejdůležitější atribut své existence považují svůj jazyk. Čeština je prvním slovanským jazykem, který se oddělil od praslovanského základu a svým vývojem předběhla třeba ruštinu nebo ukrajinštinu o více než pět století. Toto ztotožnění s jazykem vedlo k tomu, že u nás nikdy neuspěly univerzalistické ideologie a tendence. České dějiny jsou ohromující příběh národa, který lpí na svém území, jazyce a zvycích, a který pochopil, že proto nejdůležitější ze všeho je přežít.

Která historická údobí našeho národa pokládáš za nejméně úspěšnější?

Když se vrátím k tomu nejdůležitějším atributu – jazyku (který ve středověku měl význam národ), jsou to následující: počátky české státnosti, kterou charakterizovala územní

expanze. Česká byla Vratislav, Krakov, možná i Bratislava, a východní hranice prvního českého státu probíhala na území dnešní Ukrajiny.

Za posledních Přemyslovců český stát směřoval k moři. Za Přemysla Otakara II. k Jadranu, za jeho syna Václava II. na sever k Baltu. České království se stalo vojenskou velmocí. Na to navázali Lucemburkové a doba Karla IV. se stala jedním z vrcholů českých dějin. Následné období husitských válek už má rysy vzepětí i úpadku. Češi prosadili svou, ubránili se celé Evropě, ale zůstali sami.

Období mezi koncem husitských válek a válkou třicetiletou se také vyznačovalo dvojím charakterem – na jedné straně nebývalá vnitřní prosperita, včetně sociálního smíru, obrovská náboženská a národnostní tolerance vedoucí až ke snahám o vznik stavovské republiky. To zároveň bylo příčinou neschopnosti čelit totalitním tendencím rekatolizace a vedlo k jedné z nejhlubších krizí českých dějin.

Období českého národního obrození představuje nedoceněný fenomén evropských dějin. Z romantického nápadu hrstky intelektuálů během jednoho století vyrostl jeden z nepokročilejších evropských států – Československo. To ztratilo svůj význam až po roce 1968.

Která údobí pokládáš za úpadková?

České dějiny představují nebezpečnou kombinaci vzletů a pádů. Dokonce v nich platí přímá úměra – čím delší a úspěšnější je období míru a blahobytu, tím hlubší bývá následný pád. Naši předci to tušili a snažili se předem zjednat nápravu. Soustředili se přitom na náš jazyk. První s tím přišel Mistr Jan Hus, který chtěl společenské zlořády léčit reformou češ-

tiny. Vysvětloval, že jednou z příčin nepořádků a zmatků ve společnosti jsou zmatky a nejasnosti v jazyce, ve kterém lidé spolu komunikují, zejména pak v psaném. A jeho nabodenička krátká a dlouhá byla jednou z cest, jak společnost vyléčit. Jeho zásluhou se čeština stala nejdůmyslnějším evropským jazykem. To může vidět každý, kdo se podívá na texty vydávané v jazycích Evropské unie. Česká verze je vždy ta nejkratší. Náš jazyk zásadním způsobem ovlivňuje způsob našeho uvažování. V krizové situaci před vypuknutím třicetileté války čeští stavové v roce 1615 přišli s ústavním zákonem na ochranu českého jazyka. Chtěli tím čelit masivnímu přistěhovalectví z německojazyčného prostoru a nechutí mnohých mluvít česky. Bohužel, zákon přišel pozdě. Pobělohorské období patří k tomu nejhoršímu, čím náš národ prošel. Zároveň se však ukázalo, jak hluboké kořeny předchozí období vzdělanosti a slávy zanechalo. Zdá se, že snahu přežít a znovu povstat máme v genech.

Jak bys v té souvislosti charakterizoval současný vývoj?

Někde za humny probíhá bitva na Bílé hoře. Jenom o tom ještě nevíme.

Myslíš to symbolicky? Nebo globalisticky? Nebo válku na Ukrajině?

Myslím to ve všech rovinách. Válka na Ukrajině představuje pouhý nástroj, jež má urychlit v rámci Gryndýlu zánik evropské civilizace, jejího myšlení a národů. V okamžiku,

kdy si kdosi ve Spojených státech vymyslel, že klimatická budoucnost planety stojí hodnotově výše než budoucnost lidstva jako takového, a některých jeho příslušníků v Evropě zvláště, bylo rozhodnuto. Máme zblbnout, zchudnout a stát se poslušnými. Ani není důležité, budeme-li dále existovat. Naším nejdůležitějším úkolem teď je, abychom se stali spotřebiteli zkapalněného břidlicového plynu, a tak přišli postupně o všechn svůj majetek.

Říkal jsi, že základem setrvání našeho národa napříč časem byl jeho jazyk. Così na principu živé vody. V současnosti výuka češtiny na školách upadá, mnohé děti komunikují spíš v krátkých esemeskách, než aby psaly dopisy, také četba (nejen národní literatury) prožívá úpadek. Vysvětluje se to tím, že doba „se zrychlila“. Některé rodiny se tomuto trendu ale brání a snaží se dětem (a vnukům) výuku doplňovat podle vlastních osnov. Nepřipomíná Ti to období německého protektorátu?

Tvé srovnání trochu kulhá. V tomto ohledu byl ve srovnání s dneškem Protektorát téměř idylka. Změna přišla náhle, nikoliv plíživě, po dlouhých desetiletích kulturního rozkvětu, ne po konzumním úpadku. Dnes bude i v tomto ohledu chvíli trvat, než se vytvoří onen dualismus my a oni, který tenkrát byl od samého začátku. Náprava půjde pomalu, na začátku se k tomu odhodlá tak 15% české populace. Jde o běh na dlouhou trať, pokud budeme mít štěstí a s ním i ten čas.

Naše generace patří k těm, které uměly číst mezi řádky a autoři se mohli spolehnout na tuto spolupráci. Současní prorežimní publicisté píšou pro předem daný okruh čtenářů se

stejným názorem. Takže nutně vznikla alternativa. Současná vláda zahájila boj proti tzv. dezinformacím. Jinak řečeno usiluje o zavedení cenzury. Chystá legislativu, která nevhodné názory bude stíhat a zamezovat jejich šíření. Nepřipadá Ti to jako protiústavní krok?

Jde samozřejmě o protiústavní krok, ale z pohledu pudu sebezáchovy současné panské koalice logický. Oni v demokratických poměrech fungovat neumějí, jsou to jen sluhové slouhů. Před dvanácti lety jsem řekl, že rozdíl mezi tehdejší Ukrajinou a Českou republikou jsou dvě volební období. Projevil jsem se jako pesimista, byla to tři, takže uvidíme příští rok na jaře, kam se vývoj posune. Zda k válce nebo k normálnímu životu bez Pětikoalice a cenzury.

Nevracíme se k situaci, kdy je na řadě další národní obrození? A máme na to dost lidí?

Vracíme se k němu zatím neplánovaně. Dost lidí nemáme, ale to není tak důležité. V roce 1820 těch prvních obrozenců se sešlo asi 21 a zvládli to, včetně už početnějších pokračovatelů, během necelých sto let. Snad se nám to podaří dříve.

Které české (i moravské) autory máš nejraději a proč?

Vezmu-li to po generacích, tak z té hodně staré vedle Karla Havlíčka Borovského také Jakuba Arbesa kvůli jeho beletristickým esejím o českých dějinách, které psal pro pobavení

čtenářů novin. Dostaly se mi do ruky na Ruzyni, ve vazbě, a moc mě pobavily. Františka Gellnera za jeho buřičské verše, rád jsem si je recitoval spolu s básněmi F. Villona, Cecca Angiolieriho a Heinricha Heineho. Rád jsem četl Jaroslava Haška. Když jsem vyrůstal, oblíbil jsem si Josefa Škvoreckého (od Zbabělců po Mirákl), Milana Kunderu (zejména Žert), Karla Michala (Bubáci pro všední den). Ti všichni mi mluvili z duše.

Máš v oblibě romány Grahama Greena? Já se k některým vracím opakovaně, například Náš člověk v Havaně, ale i k jiným, z nichž lze vytušit, že autor byl obeznámen s prací tajných služeb. Ty jsi byl v minulém režimu objektem jejich zájmu a po listopadu 1989 jsi je pomáhal reformovat. Bylo to z Tvé vlastní iniciativy (to reformování), nebo na něčí žádost?

Mám rád romány Grahama Greena, možná ještě více jeho povídky. Pokud jde o tajné služby, má účast v nich byla trochu dílem náhody. V únoru 1990 jsem přestal stavět mosty a hledal jsem místo archeologa. Účastnil jsem se konkurzu na místo ředitele muzea v Mariánské Týnici v okrese Plzeň – sever a měl tak více než měsíc čas. Můj kamarád Ivan Dejmal mě poprosil, zda bych za něho nezaskočil do prověřkové komise Občanského fóra na Federálním ministerstvu vnitra, protože on se měl stát ředitelem nějaké organizace ochrany přírody. Vedení OF mě jako bývalého disidenta schválilo, já tam asi šest neděl pracoval, mezitím absolvoval úspěšně konkurz, a když jsem dostal termín nástupu do funkce ředitele muzea, zavolal si mě Jan Ruml (tehdy náměstek na FMV) a nabídl mi místo ředitele protiteroristického odboru na Úřadu na ochra-

nu ústavy a demokracie. Udělal jsem pak onen pověstný krok stranou a přijal Rumlovu nabídku. Vždycky jsem byl trochu dobrodruh.

Na počátku našeho rozhovoru jsi řekl, že Československo patřilo až do roku 1968 k jednomu z nejpokročilejších evropských států. Položím Ti hypotetickou otázku, jak by vývoj pokračoval, kdyby se invaze pěti armád neuskutečnila. Měl by započatý obrodný proces naději na úspěch? A pokud ne, proč ne?

Obrodný proces naději na úspěch neměl. Rozpor mezi přáním většiny lidu a limity nastavené Moskvou pro reformní komunisty by byl neřešitelný. Nejspíše by nám zůstala svoobodnější ekonomika a jistý druh osvícené diktatury.

Jak jsi vnímal rozdělení Československa? Nebyla strategická chyba „rozkrojit“ jeden nevelký stát na dva malé? A jak to vidíš dnes?

Samozřejmě, že to na jedné straně byla strategická chyba. Na straně druhé touha slovenské politické reprezentace po samostatnosti by další fungování společného státu neumožnila. Zvolené řešení bylo optimální.

Zmínil ses o období územních expanzí (Přemyslovci a Lucemburkové). V průběhu novověku jsme ovšem žádné kolonie neměli, na rozdíl od mnohých evropských zemí. Přesto se říká, že patříme k Západu, který z kolonií žil a hospodářsky vzkvétal.

Opravňuje nás naše rozdílná minulost a poloha ČR ve středu Evropy k suverénní zahraniční politice? Nebo je naší sudbou podléhat buď vlivu Západu nebo se přiklonit k onomu velikému dubisku?

Žijeme ve středu Evropy a naše geografická poloha a velikost státu nám kromě Tebou nabízených variant dává ještě jednu možnost – snažit se o Středoevropskou unii. Tedy moderní formu Podunajské monarchie zahrnující státy V4 a Slovinsko, Chorvatsko, Srbsko. To může být náhrada zhroubené Evropské unie a obrana proti chaosu, který ji vystřídá na západě kontinentu.

Takže více méně návrat k Rakousko-Uhersku. S tím rozdílem, že by to byla unie rovnoprávných republik. Představuješ si, že toto soustátí by mělo jednotnou měnu? A jak by to bylo s armádou?

Jednotnou měnu by určitě neměla, nebyla by to unie, ale konfederace nezávislých států. Každý z nich by měl samostatnou armádu postavenou na principech teritoriální obrany. V případě napadení jednoho (či více členů konfederace) by ostatní pomohly, velení spojeneckých vojsk by převzal napadený stát. Katastrofický vývoj v Evropě (nejen v EU) jde tak rychle, že o podobných projektech je třeba vážně uvažovat. Navíc výsledek sjezdu čínských komunistů naznačuje, že těžiště konfliktu mezi kolektivním Západem a jeho nepřáteli se brzo přesune z Ukrajiny do Tichomoří.

Co se týče dvacátého sjezdu Komunistické strany Číny, údajně to byl přelomový sjezd. Jaké záměry a úkoly si stanovil? Výměna některých osob ve vedení napovídá, že končí „měkké“ období čínské zahraniční politiky a tedy i proměna vztahů s USA. Dojde k vojenskému řešení otázky Tchaj-wanu?

Z dosavadních informací vyplývá, že Komunistická strana Číny mění svou zahraniční politiku především ve vztahu k USA a Západu. Součástí toho bude vojenské řešení vztahů s Tchaj-wanem jako vzbouřeneckou provincií v relativně krátkém časovém horizontu.

Dá se asi říct, že k tomuto vojenskému řešení je Čína vedena provokacemi USA?

Čínské vedení nesmí ztratit tvář. Nesmyslné předvolební akce jako byla návštěva Nancy Pelosi (předsedkyně Sněmovny reprezentantů za Demokratickou stranu) na Tchaj-wanu vnímalo jako provokace. Navíc se Američané netajili tím, že to má ohrozit postavení čínského prezidenta na 20. sjezdu. Jeho výsledek však ukázal, že (jako obvykle) nátlakem dosáhli pravého opaku. Nové čínské vedení tím donutí připojit Tchaj-wan silou. Ken Follet napsal román Nikdy o třetí světové válce, která začne konfrontací Spojených států a Číny. Obávám se, že na situaci nahlíží velmi realisticky.

V současnosti eskaluje i vojenský konflikt na Ukrajině, ke kterému také byla Ruská federace vyprovokována. Hrozí nám třetí světová válka?

Eskalace konfliktu na Ukrajině znamená, že impulz k začátku globální konfrontace může přijít i odtamtud. Nikdy od roku 1945 svět nebyl blíže svému zničení.

V dětství jsem prožila období Karibské krize. Vzpomínám si na tu atmosféru úzkosti, na nákupní paniku a na vyplašené učitelky, které s námi nacvičovaly poplach a přesun do krytu. Nic obdobného jsem od té doby nezažila, protože po vyřešení krize se téma jaderné války stalo nadlouho tabu. V současnosti se ale nejen zahraniční, ale i někteří čeští politici veřejně hlásí k možnosti použití proti Rusku strategické jaderné zbraně. O čem to svědčí?

V době Karibské krize mi bylo 14 let, žil jsem v Žatci, kde byla velká vojenská posádka. Jeden večer jsme šli s kamarádem z kina a slyšeli jsme podivný rachot. Z kasáren jely tanky směrem na západ. Trvalo to dlouhé hodiny. Následující dny jsem viděl totéž, o čem mluvíš. Jen to bylo umocněno tím, že ty vyděšené učitelky měly muže někde v Doupovských horách, takže to opravdu silně prožívaly. Historici se shodují v tom, že tehdy jaderná válka nevypukla hlavně proto, že klíčové osobnosti – prezident USA J. F. Kennedy a sovětský vůdce Nikita Chruščov – měly osobní zkušenosti s brutalitou války, proto se ji bály rozpoutat.

Dnešní politici se jaderných zbraní přestali bát a považují jejich použití za možné. Trpí iluzí, že oni mezi těmi stamiliony mrtvých nebudou a že se země rychle vzpamatuje. Proto nám tak rádi ukazují dnešní Černobyl či atoly v Tichomoří,

kde kdysi probíhaly zkoušky jaderných zbraní. Měli bychom na ně pohlížet jako na šílence, kteří nás všechny chtějí zabít a podle toho se k nim chovat.

Jsmo svědky lámání epochy, což přinese změnu ve vývoji celého světa. Věříš v možnost příznivého vyústění?

Krise, kterou v posledních letech prochází především náš světadíl, má systémový charakter. Není náhodou, že o její podobě už zhruba deset let píše hlavně profesor Miroslav Bárta. Ten ji také velmi přesně pojmenoval - kolaps. Zároveň optimisticky dodal kolaps a regenerace. Ve své podstatě jde o to, že se opakuje starý dějinný vzorec, kdy příliš složité systémy buď přestávají fungovat, nebo náklady na jejich provoz silně převyšují benefity, z nich vyplývající. Tyto procesy jsou většinou doprovázeny totální degenerací vládnoucích elit, jejich neschopností, korupcí, nepotismem, průnikem sebevražděných ideologií (zelené šílenství, multikulturalismus, genderismus). V naší době především selhávají instituce, které mají charakter nadstátu - Evropská unie, NATO. Prvotní příčinu představuje oslabení dosavadního světového hegemonu Spojených států, což symbolizuje postava současného prezidenta Joe Bidena. Důsledkem bude změna monopolárního světa ve svět multipolární. Obávám se, že Evropská unie (a tím pádem i naše republika) pocítí tíhu kolapsu jako první.

Kolaps bude znamenat pád na předchozí stupeň vývoje. Když Evropu jako takovou nezničí jaderná válka, jedinou cestou ze systémové krize bude regenerace národních států, mož-

ná v některých případech s novými hranicemi. Půjde o velmi zlé časy, plné mezinárodních konfliktů a občanských válek, ale na jejich konci by se mohlo v případě České republiky objevit nové uspořádání, například v podobě volné konfederace států širší Střední Evropy, která obstojí v nových podmínkách. Jediný faktor zůstává neurčitý, a tím je čas. Kolaps pravděpodobně přijde velmi rychle a na jeho podobě bude záležet, kdy začne následná regenerace. S ohledem na české historické zkušenosti a staletými vypěstované schopnosti přežít a přizpůsobit se jsem v tomto ohledu opatrný historický optimista.

Děkuji, Jaroslave, za rozhovor a hlavně za ten opatrný optimismus v poslední odpovědi!

**VÝBĚR KOMENTÁŘŮ JAROSLAVA BAŠTY
PUBLIKOVANÝCH NA NEZÁVISLÝCH WEBECH
PRVNÍ ZPRÁVY A NOVÁ REPUBLIKA
V LETECH 2015 AŽ 2022**

Témata:

Situace na Ukrajině, Grean Deel, koronavirus, cenzura, přepisování dějin, Evropská unie, NATO, ekonomická a energetická krize, korespondenční volby, demonstrace atd.

Co přijde dříve – jaro nebo válka?

(2015)

Situace na východě Ukrajiny se začíná nebezpečně vyostřovat. Nejenže se rozhořely prudké boje, v nichž každý den je na obou stranách zabito či zraněno několik stovek lidí, ale na Západě každodenně přibývá hlasů politiků a vojáků, kteří vyžadují přímé zapojení USA a EU do občanské války. Nejprve dodávkami zbraní a když to nepomůže kyjevské vládě konflikt vyhrát, logicky bude následovat přímá intervence s odvoláním na ruskou agresi.

I takto se dá číst překvapivé přiznání amerického prezidenta Baracka Obamy, že za loňským státním převratem – svržením řádně zvolené hlavy ukrajinského státu stála jeho země. Kromě jiného nám tím všem sdělil, že případný neúspěch současné vlády v Kyjevě by byl neúspěchem Spojených států. Z jiných jeho vyjádření však vyplývá, že USA si z mnoha důvodů nemohou další zahraniční vojenskou intervenci dovolit. Proto bude apelovat na své evropské spojence, aby pomohli zachránit „nezávislou a demokratickou“ Ukrajinu. Koneckonců je to přece evropská válka, byť zatím jen geograficky.

Proto bychom měli pečlivě sledovat vše, co se na Ukrajině děje. Je dosti pravděpodobné, že podobným historickým vývojem můžeme v dohledné době projít i my. Celé to začne dodávkami zbraní – jak nám již vysvětlil Generální tajemník NATO Stoltenberg, zbraně na Ukrajinu nebude dodávat Aliance, ale jednotlivé členské evropské státy. Nejspíše žádný z nich nevyhlásí válku Ruské federaci, ale všichni budeme ná-

sledovat ukrajinského příkladu a usnesením parlamentů označíme Rusko za agresora. Tím se nám uvolní ruce pro přímou účast v „protiteroristické operaci“ po ukrajinsku – terorista bude i nadále každý, kdo mluví rusky. To snad konečně donutí ruského prezidenta, aby jeho země také vstoupila do války oficiálně.

Z evropských sousedů Ruska se stanou frontové státy a konečně začne krvavý restart globální dluhové ekonomiky. Na jeho konci nás čeká úžasná perspektiva – již potřetí za století nastane poválečná obnova Evropy s laskavou pomocí Spojených států. Když to fungovalo již dvakrát, proč ne i potřetí? A teprve poté plně pochopíme moudrost těch, kdo prezidentu Obamovi udělili Nobelovu cenu míru.

Pak samozřejmě existuje ještě jedna, méně pravděpodobná, alternativa naší budoucnosti: evropští a ruští politici poslechnou pud sebezáchovy a začnou jednat o míru na Ukrajině. Historická zkušenost s tím, že v podobné situaci v roce 1914 se jejich předchůdci zachovali jako houf sebevražděných lumíků a strhli do propasti celý tehdejší svět, nám příliš mnoho naděje nepřináší.

Avarský syndrom

(2015)

Když 2. května v Oděse zvěřsky upálili 48 protikyjevských demonstrantů, náš oficiální tisk mlčel, případně opakoval ukrajinskou verzi tragédie – demonstranti vlezli do budovy, zavřeli se tam a pak budovu zapálili a uhořeli. Když ukrajinské vojenské letadlo bombardovalo v Luhansku budovu oblastní administrace, což způsobilo smrt mnoha civilistů, ani jsme se to nedozvěděli. Stejně jako nám nikdo neřekl, že v době „příměří“ dělostřelecká a raketová palba ukrajinské armády zabila přes pět stovek obyvatel Doněcka – děti, ženy, starce... A když se náhodou objevily snímky rozstřílené dětské nemocnice, doprovázel je cynický ukrajinský komentář, že povstalci holt neumějí mířit.

Pak dopadla mina na zastávku ve Volnovaše a i v Praze pochodovali ukrajinští demonstranti. A když rakety zasáhly obytnou čtvrť v Mariupolu a zabily 30 nevinných lidí, rozpoutalo se i u nás mediální peklo srovnatelné s kampaní po zásahu malajského letadla. A stejně jako v červenci přispěchala ukrajinská SBU s odposlechem dokazujícím vinu povstalců. (Osobně si myslím, že rychlost reakce oficiálního Kyjeva nasvědčuje spíše připravené provokaci. Nepřekvapí mne, když se z obyvatele Mariupolu navádějícího palbu separatistů vyklube agent ukrajinské tajné služby.)

Nicméně zde zůstává problém dvojího metru – nevinní mrtví ukrajinští občané na území ovládaném separatisty mohou být vražděni dělostřeleckou a raketovou palbou po tisí-

cích a nikoho to nevzruší. Naše sdělovací prostředky ignorovaly informace příslušníků mise OBSE o tom, že ukrajinské ozbrojené síly používají zakázanou kazetovou municí proti obytným čtvrtím. Několik desítek stejně nevinných mrtvých ukrajinských občanů na území ovládaném Kyjevem vede k tomu, že se již volá po válce Evropy proti Rusku. Překládám si to tak, že na východ od frontové linie žijí lidé, kterých není škoda, kdežto těch samých západně od Doněcku škoda je. Nemyslí si to jen vláda v Kyjevě, ale i čeští novináři, zejména ti z České televize.

Nejstarší analogii v naší historii má tento přístup v šestém až osmém století. Tehdy do Evropy vtrhli kočovní Avari, kteří nejprve své spojence Kutrigury a pak také Slované považovali za „lidi, kterých není škoda“, proto je v bitvě vždy stavěli do předního šiku a sami zasáhli, až když bylo rozhodnuto. Procházel jim to přes dvě stě let. Pak proti nim vytáhl se svým vojskem Karel Veliký, ale nepodařilo se mu Avary porazit, protože se vyhnuli bitvám. Proto chtěl za pár let své tažení zopakovat a ke svému úžasu zjistil, že velký národ Avarů již neexistuje, protože ho moravští Slované pověstní svou hlučící povahou kompletně vyvraždili.

Ono být Avarem asi i tehdy byla spíše záležitost ducha než národnosti. A jejich dědictví dělit lidi na ty, jichž není škoda, když je vyvraždíme a na ty, jichž škoda je, přetrvalo věky, jak ukazuje současná Ukrajina. Proto chci těm, kdož trpí avarským syndromem, připomenout, jak jejich pravzory dopadly. Přestože tenkrát bylo vraždění skutečně namáhavá ruční práce, Moravané to zvládli asi za pět let.

Až si i u nás v televizi konečně uvědomí, že všechny lidské životy mají stejnou cenu a každá zbytečná smrt nevinného člověka bolí stejně jeho pozůstalé, a až přestanou podvědomě podporovat genocidu na východní Ukrajině, zbaví se nejen avarského syndromu, ale i jeho možných následků.

Brežněvova doktrína omezené suverenity, pan velvyslanec Schapiro a čeští novináři

(2015)

Někdy mi připadá, že na stará kolena znovu prožívám historická dramata svého mládí, tentokrát v méně nebezpečné, zato však mnohem grotesknější podobě. Zřejmě jsme se ze svých dějin nepoučili, tak si některé pasáže musíme zopakovat. Co kdysi bylo tragédií, dnes nabývá obrysy frašky či absurdního dramatu. Ostatně jako vždy, když část české politické reprezentace s cizí podporou přepisuje naši historii.

Tentokrát si vzali na paškál konec druhé světové války, či spíše celou válku. Letos poprvé za posledních sedmdesát let se v hlavních médiích mlčky přešlo výročí nacistické okupace a vznik Protektorátu Čechy a Morava. Nejen v souvislosti s cestou našeho prezidenta do Moskvy se ve veřejnoprávních a dalších médiích šíří myšlenka, že vlastně není co slavit. Nebyli jsme osvobozeni, ale dobytí a přes naše území se přehnalý zdivočelé hordy, které vraždily, znásilňovaly a kradly. Takže jsme se nestali vítězi války, jak jsme si kvůli československým armádám na Východě a Západě naivně mysleli, ale poraženými oběťmi světového konfliktu, které vyměnily jednu totalitu za jinou (a podprahově se dodává - horší).

Vloni jsme se také dozvěděli, že se Čechům v Protektorátě mnoho nestalo, což koresponduje s tím, že nás veřejnoprávní televize za naše peníze přesvědčuje pořady s názvy Zabíjení po česku atp. o tom, jak jsme se po válce bezdůvodně mstili na nevinném a bezbranném německém obyvatelstvu. Důvod

tohoto propagandistického tažení vidím ve snaze přesvědčit mladou generaci, že my Češi nemáme dějiny, na které bychom mohli být hrdí, a vlastně si vůbec neumíme vládnout. Proto bychom měli být vděčni každému, kdo je ochoten se tohoto těžkého břemene ujmout, a my potom budeme radostně poslouchat každý, byť jen naznačený rozkaz.

Toto přesvědčení už plně zakořenilo mezi českými novináři. Nedivím se tomu, memy jsou v tomto případě velmi podobné genům a tradici kolaborace s momentálně vládnoucími okupanty či spojenci, což lze dobře vidět už od roku 1938. Již od podzimu roku 1938 začal v českých médiích fungovat efekt odvolávání se na pana protektora. Nejúčinnější kritika českých politiků a poměrů se od té doby opírala o názor někoho z ciziny. Jedno, zda šlo o slova cizího státníka, či o novinový komentář, protože od roku 1938 až do roku 1989 svobodný tisk u nás i v protektorských zemích (nacistické Německo, Sovětský svaz) nebyl.

Tento stereotyp se narušil pouze v roce 1968, kdy jsme všichni podleli iluzi, že žijeme v suverénním svobodném státě. Exemplární vpád armád pěti zemí – Sovětského svazu, Východního Německa, Polska, Maďarska a Bulharska a následná sovětská okupace nás vyvedly z omylu. Leonid Brežněv nám dodatečně vysvětlil, jak se věci mají: Československo se stalo součástí vojenského paktu zvaného Varšavská smlouva. Proto byla jeho suverenita omezena, stejně jako suverenita dalších členských států kromě Sovětského svazu.

Československo se rychle změnilo v jednu z mnoha gubernií, která si byla dobře vědoma, že politickou linii určují úvodníky Moskevské pravdy a centrum moci v zemi není na Pražském hradě, ale na sovětském velvyslanectví. Tak všichni pochopili doktrínu omezené suverenity.

Nevím, zda pan velvyslanec Schapiro pomyslel na tuto truchlivou část moderních českých dějin, když veřejně kriti-

zoval českého prezidenta za jeho úmysl jet na oslavy 70. výročí vítězství nad nacismem. Jeho pozdější vyjádření k protestu české hlavy státu ukazuje, že takové nuance přesahují jeho rozlišovací schopnosti.

Zato čeští novináři si vzpomněli na své tradice a nešetřili kritikou na adresu svého prezidenta. Hojně přitom citovali z Washingtonské pravdy (pardon, Washington Post), nezapomněli zopakovat starší vyjádření senátora Johna McCaina a místo aby se rozhořčovali nad tím, že se prezident nemohl vyjádřit ve stejné televizi jako jeho americký kritik, obviňují Miloše Zemana z nedostatku diplomatického taktu. Dle jejich názoru neměl odpovídat veřejně, ale utajeně, aby nenarušil vztahy mezi ČR a USA. Netušil jsem, jak hluboko jsou kolaborantství a nenávisť k vlastní zemi zažrány do duší českých „mistrů pera“.

Protože politika a žurnalistika jsou spojitě nádoby, příliš mě nepřekvapilo, že podobně se vyjádřili i politici. Někteří to mají přímo v popisu práce, neb Miloš Zeman není jejich prezident, jak rádi opakují, ale od premiéra a ministra zahraničí bych čekal důstojnější chování. Historie nám mnohokrát dokázala, že podlézavého vazala nikdy žádná velmoc nepovažovala za spolehlivého spojence, protože si ho nevážila a nevěřila mu.

Evropa obklíčená konflikty

(2015)

Podíváme-li se na mapu, musíme si povšimnout, že Evropa jako jediný kontinent je na svých hranicích obklopena zamrzlými i velmi žhavými a krvavými konflikty. Jen namátkou: Kypr, Náhorní Karabach, Jižní Osetie, Podněstří, Kosovo, Makedonie, Donbas, Lybie, Sýrie. Kupodivu to zatím nikoho příliš nevzrušuje. Možná proto, že jsou většinou dost staré. Kypr byl rozdělen již od roku 1974, ostatní vznikly po rozpadu Sovětského svazu či Jugoslávie.

To, že se nám všechny dvacet a více let staré války velmi aktuálně připomínají, způsobila politika Spojených států, která se v posledních patnácti letech dosti cílevědomě soustředila na vyvolání nových ohnisek napětí a nových konfliktů, které vesměs nesou značku „Made in USA“. Kosovo, Gruzie, Irák, Lýbie, Sýrie, Ukrajina a naposledy Jemen. O doutnající Střední Asii (Afganistán, Kyrgyzstán) nemluvě. Absolutní většina těchto krizových bodů na mapě má (kromě výrazného angažmá Spojených Států a jejich spojenců) dva společné faktory: leží v Evropě (Kosovo, Makedonie, Podněstří, Kypr) či na jejích hranicích (Lýbie, Sýrie) nebo na hranici Ruské federace. A všechny bez výjimky Evropu ohrožují. Buď přímo hrozbou války (Ukrajina), nekontrolovatelným přílivem imigrantů (Lybie, Sýrie, Ukrajina, Kosovo) nebo nepřímou tím, že se třeba staly příčinou ekonomického kolapsu Řecka, které vydalo na zbrojení více, než mohlo jeho hospodářství unést. A politici Evropské unie v lepším případě řeší jen jednotlivé následky,

nikoli příčiny krizí, jak nám momentálně předvádějí kolem přílivu imigrantů z Afriky do Itálie. V tom horším pomáhají další nebezpečné konflikty úspěšně rozdmýchávat a jako náměsíčníci vedou po sto letech Evropu znovu do války proti Rusku. Kromě soudnosti ztratili i zbytek pudu sebezáchovy.

Nová studená hybridní válka vede k tomu, že EU popírá postupně všechny principy, na nichž je založena – snahu o mír v Evropě, svobodu slova, politickou pluralitu, odmítání totalitarismu. Toleruje svým spojencům na Ukrajině vše: politicky motivované vraždy, výzvy ke genocidě i její praktické vykonávání (Oděsa, Donbas), nepohoršují je ani projevy neonacismu. Moří svůj vlastní průmysl protiruskými sankcemi a přitom velkoryse přehlížejí, že export USA do Ruské federace se v loňském roce zvýšil o 8%. Inu, v Římě se říkávalo Quod licet Iovi, non licet bovi. Evropští politici (včetně našich) se hrávají roli toho vola dobrovolně a zdá se, že docela rádi.

Cesta z krize je jedna – občané by svým představitelům měli důrazně vysvětlit, že na rozdíl od nich těmi poslušnými dobytčaty nejsou, a co nejdříve odstavit své politiky od žlabu.

Ukrajina a Sýrie – dvě tváře jedné války

(2015)

Když na podzim roku 2013 zabránila Ruská federace rozpoutání „plnohodnotné“ války v Sýrii, dalo se čekat, že Západ přijde s podobným tahem, který zasáhne Rusko na citlivém místě. A netrvalo to tak dlouho. Po vypuknutí masových demonstrací v Kyjevě bylo jen otázkou týdnů, kdy režim Viktora Janukovyče padne. K násilnému převratu došlo v únoru 2014 v době vrcholících zimních olympijských her v Soči a tato událost je nejen zastínila, ale vyvolala ve Vladimírovi Putinovi nepříjemné vzpomínky na zahájení letní olympiády v Pekingu 8. 8. 2008, kdy gruzínský prezident Sakašvili začal krátkou válku v Jižní Osetii.

Ruský prezident zvedl hozenou rukavici a odpověděl anexí Krymského poloostrova. Studená válka, která již několik let představovala možnou hrozbu se stala realitou. Na východě Ukrajiny se již v dubnu rozhořela občanská válka, v níž na jedné straně bojovala ukrajinská armáda podporovaná ideologicky i materiálně Západem proti povstalcům, jimž pomáhalo Rusko. Po sestřelení letadla malajských aerolinií nad povstaleckým územím se konflikt poměrně rychle změnil na urputnou zástupnou válku mezi Spojenými státy a Ruskou federací.

Obě znepřátelené strany se naštěstí neodvážily zapojit do bojů svými vlastními ozbrojenými silami. Osobně se domnívám, že v tom rozhodující roli sehrála nedůvěra ke spojencům na Ukrajině. Američané věděli, že ukrajinská armáda je vojensky neplnohodnotný spojenec, především kvůli nízké bo-

jové morálce. Dobrovolnické prapory financované oligarchy a politickými stranami se ukázaly jako mnohem schopnější, avšak jejich neskrývané sympatie k neonacismu představovaly z dlouhodobého hlediska neřešitelný problém.

O nic lépe na tom na druhé straně nebyl ani ruský prezident Vladimír Putin. Kvůli svému antikomunismu opravdu nehořel touhou podporovat obě „lidové“ povstalecké republiky. Nemohl si však dovolit nechat je na holičkách, zvláště když ukrajinská armáda a dobrovolnické prapory se na ruskojazyčných ukrajinských občanech dopouštěly válečných zločinů. Nicméně povstalec dvakrát v době jejich vítězných ofenziv zastavil v rozletu a zabránil tomu, aby anektovaný Krym soujedil s jejich územím.

Napodruhé se letos v únoru podařilo zahájit postupné zamrazení konfliktu. Chápu, co k tomu vedlo RF, není mi zcela jasná motivace USA. Možná podlehli naléhání svých evropských spojenců. V každém případě se v průběhu léta obě velmoci dohodly na změně válčiště z Ukrajiny do Sýrie. Domnívám se, že je k tomu vedly následující důvody:

- Snížilo se tím riziko nechtěného vyvolání konfliktu nadregionální úrovně.
- V poušti lze předvádět i typy zbraní, které nelze použít v hustě obydlených oblastech (dálkové bombardéry, rakety s plochou dráhou letu, prostředky elektronického boje).
- Náhodný či záměrný konflikt Američanů s Rusy v Sýrii nebude tak nebezpečný, jako by byl na ruské hranici, a lze tam pokračovat v zástupné válce (war by proxy), ve které RF podporuje syrského prezidenta Bašára Asada a USA jeho protivníky podporované Tureckem, Saudy a Kata-

rem, teprve budoucnost ukáže, zda mezi jejich chráněnce náhodou nepatří i tzv. Islámský stát.

- To, že nové jeviště zástupné války vyhovuje oběma stranám, můžeme poznat z jednoho charakteristického příznaku – v Sýrii na rozdíl od Ukrajiny fungují satelity, takže nejsme odkázáni na slovní popisy a komentáře doprovázené videi natočenými mobilními telefony.

Vojenská angažovanost Ruské federace v Sýrii zatím prokázala vysokou efektivitu součinnosti s jedinou organizovanou strukturou v regionu, tedy syrským státem a jeho armádou. Tento relativní ruský úspěch by mohl v budoucnu zhoršit vztahy s USA, které zatím v žádném konfliktu na Blízkém východě tak efektivní nebyly.

Sebevražedné nutkání eurolumíků

(2015)

Lepší název důvodů počínání Evropské komise, části našich politiků a mediálního mainstreamu v otázce přílivu nelegálních imigrantů mě nenapadá. Samotná idea s přidělením kvót jednotlivým členským zemím Evropské unie nese znaky úmyslné neochoty brát vážně současnou krizi. Možná v sobě skrývá i podvědomou touhu ukončit projekt evropské integrace, který se definitivně zadrhl vloni na Majdanu v Kyjevě. Bruselští eurolumíci se na poslední chvíli zarazili na okraji srázu rozbíhající se velké války v Evropě a rozhodli se pro nový politický projekt, který umírání našeho kontinentu trochu prodlouží. Je jím afrikanizace Evropy.

Asi jde o jednu z nejpodivnějších politických vizí v historii lidstva. Nikým nevolení vládci Unie chtějí dobrovolně změnit prosperující, bohatý a spořádaný světadíl s pracovitým, byť trochu apatickým občanstvem v dysfunkční vroucí kotel plný ghett, bída, utrpení a lokálních občanských válek po vzoru sousední Afriky. Evropa, která již sedmdesát let nepoznala hrůzy války a po pádu bipolárního světa zcela rezignovala na svou obranu, protože nikde neviděla možné hrozby, bude relativně snadnou kořistí odhodlaných nájezdníků. Evropané si nedokáží poradit s násilím, historie mnohokrát ukázala, že většina se v krizových situacích ochotně podřizuje agresivní menšině a sama úspěšně paralyzuje pokusy o odpor.

Nebojím se toho, že Evropu ovládne islám. Daleko pravděpodobněji vyhlíží perspektiva jejího postupného podmanění posledním vývojovým stádiem organizovaného zločinu, který nesprávně nazýváme Islámský stát. Časově a geograficky se jeho vítězné tažení bude odvíjet od dosažení nutného minimálního počtu ilegálních migrantů, kteří se dostanou do jednotlivých členských zemí EU. Ta základní idea IS, že každý, kdo se zapojí do této zločinecké organizace, se stane pánem světa a všichni kolem mu budou vydáni na milost jako jeho otroci, je přitažlivá nejen pro ty mladé zdravé silné muže riskující svůj život na moři, ale i pro frustrovanou část evropské mládeže. Čím bude Stát organizovaného zločinu bliž, tím více bude mít evropských příznivců.

Každé podobné anticivilizační hnutí potřebuje svůj revoluční předvoj. Ten již pluje na těch lodích. Mladí, zdraví, silní, nevzdělaní, nekvalifikovaní Afričané nejsou ani běženci, ani vítaná pracovní síla. Pracovní příležitosti, ve kterých by se mohli uplatnit, již několik desítek let v Evropě neexistují. Takže v tom lepším případě mohou rozmnožit počet obyvatel existujících ghett (případně vytvářet svoje vlastní) a žít ze sociálních dávek a „drobné kriminality“ provozované na evropské poměry velmi násilným způsobem. A tak se území Evropy, kde vládnou zákony a pořádek, bude neustále zmenšovat a postupně se rozpadne i sociální stát.

V tom horším případě musíme počítat s tím, že tyto mladé sympatické muže z lodí již u nich doma najal organizovaný zločin a zaplatil jim cestu za moře s tím, že je později zaměstná na plný úvazek.

Znepokojující na celé záležitosti je, že Evropská komise nepodniká žádné kroky, které by proti nelegální migraci zakročily. Zatím jsme se nedozvěděli, kdo to vše organizuje a financuje. Nevíme, kde berou chudí vesničané na tranzitní

poplatky pašerákům lidí – od příbuzných nebo od charitativních organizací z Kataru, Saúdské Arábie či Islámského státu? Všechna až doposud přijatá opatření Evropské komise vedla k tomu, že počet nelegálních migrantů vzrostl. Spíše nežli neschopností to zavání úmyslem náměsíčných eurolumíků. Aby zabránili hrozící válce Severu proti Jihu, dobrovolně Evropu afrikanizují přílivem migrantů, jak nám to již předvádějí svým přístupem k Řecku.

Samostatnou kapitolou je kampaň v našich sdělovacích prostředcích, která zamlčuje zjevná fakta - srovnajte si fotografie rodin ukrajinských běženců s osazenstvem lodí vyplouvajících z Afriky. Ti druzí opravdu hodně připomínají rekruty v době mobilizace. Články českých novin na téma přijímání „uprchlíků“ se vyznačují mimořádnou agresivitou, urážejí nás jako občany, jsou ploské a nebetyčně hloupé. Něco podobného se obvykle nepíše z blbosti, nýbrž za cizí peníze.

Snad bych ještě měl dodat, že nám velmi brzo bude chybět čas na zabránění nejhoršímu. Při dosavadním tempu událostí již za pět let se mohou naplnit i ty nejpesimističtější scénáře. Na dveře klepe černá budoucnost Evropy chaosu a ghett.

Čas lhaní a čas odhalování lží

(2015)

Nedávno jsem si přečetl průzkum veřejného mínění, který zjistil šokující věc – lidé více důvěřují zprávám na Google než veřejnoprávní televizi a novinám hlavního proudu. Zádrhel je v tom, že Google žádné zpravodajství nemá, lidé si jen jeho prostřednictvím sdělují to, co si myslí a to, co považují za důležité. Tato totální ztráta důvěryhodnosti oficiálních sdělovacích prostředků sice představuje nelichotivé vysvědčení všem zaměstnancům „lživých novin“, jak je nazývají na východě Německa, ale zároveň vytváří toxické podhoubí pro fámy a dezinformace vkládané do veřejného prostoru kdoví kým, a kdoví proč.

Jistým způsobem je začátek tohoto roku zabarven apokalypticky, takže jsem se snažil najít inspiraci a útěchu v tři tisíce let starých slovech moudrého krále Šalamouna. Ten ve třetí kapitole knihy Kazatel říká: „Všeliká věc má jistý čas a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli. Jest čas rození a čas umírání... Čas mordování a čas hojení, čas boření a čas stavění. Čas mlčení a čas mluvení... Čas milování a čas nenávidění, čas boje a čas pokoje.“

Čas lhaní a čas odhalování lží, který momentálně prožíváme, dávný král nezmínil. Nemohl, v jeho době neznali ani veřejnoprávní televizi ani politickou korektnost. Věděli však dobře, že po nevhodném chování následuje ten horší z časů – umírání, mordování, boření, mlčení a boje.

Evropané si zvolili neschopné vládcy a ještě horší systém vládnutí, který fungoval jen v dobrých časech. Když se všude kolem nás (za našeho ignorantského přispění) rozbuřila válečná litéc a zničila téměř všechny státy v našem sousedství, naši politici vidí jedinou cestu, jak čelit nesnázím – ignorovat realitu! Proto nám zatajují pravdu či rovnou nestydatě lžou. A tak se den za dnem stále více podobají bývalé komunistické nomenklatuře a jejím způsobům. Mají k dispozici sdělovací prostředky, z nichž ty na východě Evropy vlastně nikdy svůj obraz světa nezměnily. Jen změnily znaménko plus za mínus u takových pojmů jako socialismus x kapitalismus, Východ kontra Západ. Ty na Západě se to také rychle naučily. Svobodu slova, za kterou v lepších evropských časech bojovalo mnoho statečných lidí, znovu nahradila propaganda, svobodu myšlení politická korektnost, ďábelský to vynález.

Nikdo totiž neví, kdo a proč rozhoduje o tom, co politicky korektní je, a co nikoli. A od toho se odvíjí nejen politika, ale také právo. Nejlépe to lze ukázat na několika příkladech: „Islám je náboženstvím míru.“ Politici a novináři, kteří nám to do omrzení opakují, zároveň ukazují videa s drastickými popravami Islámského státu. Lidem, kteří tezi o náboženství míru popírají, hrozí trestní stíhání. I u nás.

Z hlediska politické korektnosti neexistují migranti, pouze uprchlíci. A uprchlíci se nemohou dopouštět zločinů, pouze těch omluvitelných. A přechází před válkou, nejsou to poutníci za lepším životem. A každý, kdo tvrdí, že většinou jsou to mladí muži, tak lže. Stejně tak lže každý, kdo mluví o existenci No go zón. Politicky nekorektní jsou i veškeré zmínky o kulturních rozdílech mezi domácím obyvatelstvem a migranty, nesmí se mluvit o právu šaría.

Kdybych byl stoupencem spikleneckých teorií, myslel bych si, že tvůrci pravidel politické korektnosti ve vztahu k muslimským migrantům jsou fanatičtí džihádisté a že jim

jde o zrušení základních evropských hodnot, tedy rovnosti mezi lidmi, svobody slova, svobody vyznání, svobody myšlení, svobody uměleckého projevu, svobody tisku a vlastně demokracie jako takové. Asi o toto vše vědomě neusilují, dělají to z blbosti, nikoli za cizí peníze.

Jak nás poučily moderní české dějiny, obojí vede ke stejnému výsledku, tedy oněm Šalamounovým časům s negativním znaménkem. Mordování, boření, mlčení a boje.

Hybridní stát a hybridní válka

(2016)

Nepříjemnou vlastností událostí, které jsme si zvykli nazývat historickými, představuje skutečnost, že vyžadují komplexní (a komplikované) okamžité řešení, ač víme, že se s nimi budeme potýkat po dlouhá léta. Novodobé stěhování národů, eufemisticky nazývané uprchlická krize, je jejich klasickou ukázkou. Migrace ve svých důsledcích totiž znamená hned čtyři velmi závažné hrozby: 1) možnou ztrátu identity evropské společnosti (a civilizace), 2) ztrátu naší suverenity na národní a evropské úrovni, 3) ohrožení stability politického systému a konečně 4) ohrožení či přímo likvidaci sociálního státu.

Prvotní příčinu všech výše zmíněných bezpečnostních rizik, od níž se další negativní důsledky odvíjejí, představuje dobrovolná (!) ztráta suverenity. Jedním ze základních předpokladů existence a fungování státu je svrchovaná moc jeho orgánů nad územím a nad lidmi na tomto území. V praxi to znamená, že stát vydává zákony, které musí být všemi na území státu dodržovány, a pokud je někdo poruší, stát má prostředky k vynucení nápravy a činí tak.

Tato státní suverenita byla v posledních desetiletích nejprve erodována zevnitř. Evropské kultuře vlastní tradiční ochrana slabších se změnila ve svůj absurdní opak. Ze slabších jsou silnější a ze silnějších slabší, a teze „primátu občana nad státem“ v praxi znamená beztrestné vydírání společnosti jednot-

livci. A tento vnitřní právní rozvrat ještě prohloubila migrační krize, která rozšířila počet možných vyděračů teoreticky až na všechny obyvatele dvou nejlidnatějších kontinentů – Asie a Afriky.

Došlo totiž k tomu, že členské státy Evropské unie postupně převedly své pravomoce na evropské společenství. To je však nedokáže realizovat, jak můžeme pozorovat na neexistující ochraně společných evropských hranic. Budu-li vycházet z výroku předsedy Evropské komise Junckera, že nezná nic odpornějšího než jsou státní hranice, nemohu vyloučit, že jde o úmysl, nikoliv o neschopnost. EU se vzdala své teritoriální suverenity a vůbec není jasné, v čí prospěch. Stejně postupuje i v otázkách práva – ač ve všech členských zemích je mnohoženství a pedofilie trestným činem, některé státy přiznaly sociální dávky dvěma či třem manželkám migrantů a začíná být akceptován i zvyk mít dětské manželky. Jde o závažnou ztrátu vnitřní suverenity (na území státu přestalo platit jen jedno právo) a popřela se tím i rovnost občanů před zákonem.

Zkrátka, Evropská unie se v posledních deseti letech změnila v hybridní stát – nestát a migrační krize znamená, že čelí tomu, co sama nazývá hybridní válkou. Vše nasvědčuje tomu, že ji proti Evropě nevede Ruská federace a prezident Putin osobně, jak nás přesvědčuje unijní propaganda, ale organizovaný zločin. Hned ve dvou podobách – ten asijský se opírá o islamistickou ideologii a své sny o ovládnutí světa realizuje tvorbou ghatt postupně okupujících západoevropské státy, které posléze chce změnit ve svůj chalífát. Africká varianta organizovaného zločinu postrádá tyto ambice, pouze přináší zločinnou anarchii, nemoci, migraci, erozi národních států, posilování mezinárodních drogových kartelů a vznik soukromých armád. Zbraní obou forem organizovaného zločinu je v současné době nelegální migrace a jejich spojencem neschopná evropská elita.

Za této konstelace samozřejmě evropská civilizace hybridní válku o svou budoucnost prohrává. Pokud to chceme změnit, musíme si nejprve uvědomit, čemu a komu čelíme. Nazvat problémy jejich jmény, svrhnout stávající politické elity, rozhodnout se, zda EU změníme na demokratický nadstát, nebo ji rozebereme na prvočinitele, tedy suverénní národní státy. Bude to stát spoustu krve, potu, námahy a peněz. I tak bude výsledek dost nejistý, protože jsme promeškali spoustu času, kdy by to bylo šlo snáze.

Import nadlidí?

(2016)

Ohlédneme-li se do minulosti, můžeme si všimnout takové nepřímé úměry – čím více teoreticky rostla rovnost lidí před zákonem (a částečně i fakticky), tím více se části společnosti stýskalo po starých dobrých časech, kdy bylo jasné, kdo je pán a kdo kmán. Možná proto německý filosof Friedrich Nietzsche přišel se svou koncepcí nadčlověka, který překoná toto blátivé období ve vývoji lidstva a bude vládnout světu. Za pomoci násilí a ignorování morálky a zákonů.

Tato idea se natolik zalíbila nacistům, že ji začali uskutečňovat v praxi. Označili větší část světové populace za podlidi, kteří se v lepším případě mohou stát otroky, ale ve své většině si zaslouží smrt z rukou panské rasy, za níž považovali sami sebe. S koncem II. světové války tento odporný experiment skončil a naše civilizace se stala mimořádně citlivou na vše, co zavánělo rasismem a nerovností mezi lidmi. S tímto trendem souvisela dekolonizace a emancipace menšin. Nejprve národnostních a náboženských a nakonec sexuálních.

Když se nadšeným aktivistům podařilo emancipovat téměř všechny, kdož to dle jejich názoru potřebovali, začali napravnout naše provinění v minulosti. Třeba otrokářství a kolonialismus. Myslí si, že tyto historické křivdy jsou příčinou dnešních béd – chudoby, nevzdělanosti, hladu, válek a všemožného utrpení. A tak je zcela v pořádku, když si obyvatelé Afriky a Asie přijdou pro svůj podíl na evropském blahobytu.

Vezmou si zde vše, co jim chybí a co by nepochybně měli, kdyby nebylo těch prokletých Evropanů s jejich kolonialismem a imperialismem.

Žijeme v rozvinuté postdemokratické společnosti, kde má údajně každý nárok na svůj názor, takže i nad tímto hlasitým sluníčkářským blouzněním by šlo znechuceně mávnout rukou. Jenomže ty miliony poutníků za lepším životem před branami i za branami Evropy jsou tvrdou realitou. A vedení Evropské unie i většina vlád členských států se chová jako pomatení sluníčkáři. Nedbají zájmů svých občanů, nebrání migraci, dovolují porušování zákonů ze strany migrantů, jejichž dodržování jinak na svých občanech tvrdě vyžadují.

Evropské hranice překračují lidé, jejichž pravou totožnost většinou neznáme, nevíme kam jdou, ani proč přicházejí a co tady budou dělat. Známe jen jejich náboženství. Ale jejich chování vůči nám jako jejich budoucím spoluobčanům můžeme docela přesně odhadnout. Většina z nich nebude dodržovat zákony – to již prokázali na hranicích. Jejich kultura je násilničtější než ta naše. Policie evropských zemí si s násilím nedokáže poradit. Navíc ve snaze vyhovět politikům se o to ani nebude snažit. Pokud pořádkové síly dosud zasáhly, bylo to jen proti svým vlastním občanům. Imigranti tak splňují prvou definici nadlidí – mohou beztrestně páchat násilí a ignorovat naši morálku a naše zákony.

Z jejich hlediska v tom není žádný problém, protože dle jejich víry a jejího praktického výkladu v podobě práva šaría jsou nám nadřazeni, zvláště pak bezvěrcům. Naším údělem je stát se jejich otroky, protože vyznáváme podřadné náboženství. Evropští politici dělají co mohou, aby je v tomto přesvědčení utvrdili. Ve své nadutosti se také považují za nadřazené svým voličům.

Všude tam, kde je privilegovaná vrstva, existuje i ta podřízená. Ta zahrnuje všechny, kdo poslouchají zákony a nařízení,

platí daně a poplatky a živí státní aparát, který je v zemích, kam přišlo hodně migrantů, nedokáže ochránit. Jak naznačily listopadové události v Paříži, bude-li ještě dva roky pokračovat masivní neřízená migrace, budoucí podobu Evropské unie neurčí volby, ale kalašnikov.

Jedovaté plody politiky dvojího metru

(2016)

Po dvou desetiletích, kdy Evropa bohatla a zároveň slábla, se dnes kola dějin začínají nepříjemně rychle otáčet. Staré zamrzlé konflikty na hranicích našeho malého kontinentu se rozehřívají a nové vybuchují téměř každý rok. A nejhorší na tom je, že válka v oblasti prosperity, stability a dobrých mravů, tedy v hranicích Evropské unie, už není nepředstavitelná. Víme, že přijde, protože být bohatým a slabým představuje tu nejchmurnější a nejnebezpečnější vyhlídku pro naši budoucnost. Nevíme, kdy a kde vypukne očekávaná katastrofa, a jen se snažíme, aby to bylo co nejpozději. Zároveň však evropské politické elity odmítají dělat cokoli, co by pozitivně ovlivnilo naše šance v této krizi obstát.

Když se zamýšlím nad tím, proč Evropu stejně jako ve třicátých letech minulého století znovu ohrožují hned dvě totalitní ideologie – radikální islamismus a neofašismus – nacházím jenom dvě příčiny. Tou první je neschopnost a zbabělost většiny evropských politických elit, což je stará nemoc našeho kontinentu, která způsobila již dvě světové války. Tu závažnější představuje politická korektnost nebo přesněji princip dvojího metru, který během dvou desetiletí udělal z evropské demokracie její nefunkční karikaturu.

Nejlépe je to vidět na aktuálním příkladu vývoje na Slovensku, kdy se mainstreamová média mohou pomínout z toho, že se do parlamentu dostala Kotlebova Lidová strana Naše Slovensko, která se hlásí k fašistickým tradicím váleč-

ného Slovenského státu. Z úspěchu extremistů média obviňují ministerského předsedu Roberta Fica kvůli jeho postoji k migrační krizi. Nikoho z komentátorů ani nenapadne se podívat na východ od hranic Slovenska, kde je podobných extremistických politických stran a hnutí plná Ukrajina. Marian Kotleba ve srovnání s nimi vystupuje jako distingovaný demokrat – nestřílí ani neupaluje spoluobčany, v Banské Bystrici ještě nepostavil dvacetimetrovou sochu Jozefa Tisa podobnou památníku Bandery ve Lvově.

Nikoho neděsí, že se obdoba ukrajinského neofašismu šíří do EU. Na základě historických analogií si naopak myslím, že když pan Kotleba zkritizuje prezidenta Ruské federace Vladimíra Putina a vhodně zdůrazní roli Tisova Slovenska ve válce proti Sovětskému svazu, vezmou jej evropská politicky korektní média na milost, podobně jako ukrajinského premiéra Jaceňuka s jeho vyjádřeními o podlidech.

Pokud jde o migrační krizi s miliony zájemců o evropský blahobyť, kteří přicházejí nepozváni a bez dokladů, tam je problém s rozšířením důvodů pro používání principu dvojího metru složitější. Primárně tam existuje podnikatelský zájem, který spojuje velmi rozdílné subjekty – africký, turecký a evropský organizovaný zločin, jenž logisticky zabezpečuje migraci a vydělává na ní. Jejich partnery v Evropě jsou neziskové organizace financované ze státních a unijních rozpočtů (někde mezi nimi se pohybují podplacení úředníci různých úrovní a různého původu). Do toho pak vstupují hráči s ideologickými motivy: z jedné strany islamisté a z druhé přesvědčení multikulturalisté ve staré známé roli užitečných idiotů.

Málokdo z těch milionů migrantů se chce integrovat. Turecký prezident Erdogan to jasně řekl už před lety – „Asimilace muslimů je zločin proti lidskosti“ a imámové v mešitách dnes káží totéž. Evropa tak kráčí po ostří nože mezi dvěma hrozícími totalitními režimy: islamismem a fašismem. Ob-

vyklý manévr, totiž vybrat si menší zlo, je tentokrát k ničemu. Obojí jsou stejně jedovaté plody pečlivě vypěstované do své dnešní podoby ve skleníku politické korektnosti a principu dvojího metru.

Není proto divu, že dle prestiže povolání jsou politici a novináři až na konci žebříčku, těsně před uklízečkami. Na konci Protektorátu to v Čechách bylo velmi podobné. Osoby, kterých si lidé neváží, mohou být v krizových situacích ohroženy. V květnu 1945 však nikoho nenapadlo uklízečky lynčovat. Politici a novináři na tom byli dle dobových fotografií hůř.

Prokletí věštkyňě Kassandry

(2016)

Když jsem si znovu pročetl knihu německého ekonoma a politika Thilo Sarrazina „Německo páchá sebevraždu“ vydanou v roce 2010, musel jsem si vzpomenout na antic-ký příběh o krásné dívce Kassandře. Zamiloval se do ní bůh Apollón, a ona mu slíbila, že mu bude po vůli, když obdrží věštecký dar. Láskychtivý Olympan své slovo splnil, ale krásavice jej odmítla, protože věděla, že bůh si svůj dar nevezme zpět. Naštvaný Apollón však na ni seslal rafinované prokletí – její věštby byly pravdivé a dokonalé, ale nikdo jim nikdy neuvěřil.

Thilo Sarrazin se ve svém trochu provokativním díle opírá o své zkušenosti, které nabyl jako vysoký úředník na Spolkovém ministerstvu financí a sociálnědemokratický senátor v Berlíně. Přestože většinu podkladů pro svou knihu sebral již před deseti lety, jeho závěry a varování se dnes naplňují téměř beze zbytku, ale v měřítku, které překonalo i ta nejpesimističtější očekávání.

Jako první v Německu poukázal na neúspěšnou integraci migrantů vyznávajících muslimské náboženství a analyzoval její příčiny. Všiml si, že muslimské imigranty ve všech evropských zemích charakterizují následující vlastnosti:

- podprůměrná integrace do pracovního trhu
- nadprůměrná závislost na sociálních dávkách

- podprůměrná účast na vzdělávání (zejména žen)
- nadprůměrná porodnost (vyšší než v zemích odkud přišli)
- tendence k vytváření ghett
- nadprůměrná religiozita s příklonem k fundamentalistickým směrům islámu
- nadprůměrná kriminalita

Nejnebezpečnější moment pro budoucnost své země spatřoval v postupném šíření islamismu, který považuje za totalitní ideologii s extrémně pravicovými rysy. Proto jej silně znepokojilo prohlášení tehdejšího tureckého ministerského předsedy

Erdogana, který v roce 2008 prohlásil: „Neexistují islám a islamismus. Existuje jen jeden islám. Kdo říká něco jiného, uráží islám.“ Thilo Sarrazin také upozornil na to, že za vlády premiéra Erdogana docházelo k postupné reislamizaci dosud sekulárního Turecka, a varoval před dopady, které to bude mít na integraci asi sedmi milionů Turků žijících v Německu.

Erdogan totiž při své návštěvě v roce 2008 v Kolíně nad Rýnem jasně řekl, že turecké migranty považuje za svůj islamistický výsadek v Evropské unii. Proto se nesmějí integrovat: „Rozumím vaši senzibilitě, již projevujete vůči asimilaci, velmi dobře. Nikdo od vás nemůže očekávat, že se asimilaci podrobíte. Neboť asimilace je zločin proti lidskosti.“

Je dobré si připomenout, jaké názory ve vztahu k muslimským přistěhovalcům do Německa měl turecký prezident Erdogan, který dnes prostřednictvím migrační krize vydírá nejen Evropskou unii, ale i své spojence v NATO.

Z dnešního pohledu je také mimořádně zajímavé, že již před lety předáci německých muslimských obcí se vehementně snažili o další přistěhování svých souvěrců. Sarrazin to nazývá „vítací kultura“ a navrhoval, aby to byl trestný čin. Inu, psal to jako ekonom, a nejspíš ani v horečnatých snech by

jej nenapadlo, že se z toho za pár let stane oficiální německá politika. Jeho příměr z názvu knihy se tudíž potvrzuje. A když se dívám na počínání tureckého prezidenta Erdogana, nepochybně to bude asistovaná sebevražda.

Konspirační teorie a praxe

(2016)

Obvykle platí, že když občané nechápu počínání svých volených představitelů, uchylují se k různým teoriím, které politici a s nimi vyjící novinářská smečka pohrdavě nazývají konspiračními. Rádi se baví jejich bizarností a podezřívám obě výše zmíněné skupiny, že jsou za jejich existenci vděčné. Umožňují jim totiž neodpovídat na otázky po důvodech politických rozhodnutí, která jejich voliči a čtenáři kritizují. Evropská migrační krize a její první otevřeně diskutované negativní projevy – atentáty v Paříži, žhářství a pokusy o vraždu na Korsice, výtržnosti v Bruselu, sexuální útoky na konci loňského roku – vyvolala celou řadu otázek, na které nepřišly žádné logické odpovědi. Zrekapitulujme si je.

Proč nebylo všem těmto trestným činům včas zabráněno? A když už se staly, proč nejsou vyšetřeny a pachatelé dopadeni? Zákrok proti demonstraci Pegidy v Kolíně nad Rýnem ukázal, že represivní složky dokáží razantně zasáhnout. Ovšem pouze proti svým, nikoli cizím. Kdo a proč je takto řídí? Proč média o většině těchto incidentů neinformovala a neinformují pravdivě? Kdo a proč za to může? Je za tím cenzura či „jen“ autocenzura? Proč nikdo z oficiálních činitelů nemluví o nepochopitelné soudržnosti jinak mírumilovné muslimské populace v Bruselu s pachateli atentátů v Paříži i novoročních výtržníků? Neznemožní dnešní podpora terorismu budoucí mírové soužití migrantů s původním obyvatelstvem?

A mohu takto pokračovat dále: proč se nemluví o nebezpečně se rozmáhajícím antisemitismu, který do Evropy vnesli místní i příchozí muslimové? Kdo může za to, že Evropská unie hlídá své společné hranice jen vůči slušným lidem, kteří žádají o víza a přijíždějí jako turisté, obchodníci či zaměstnanci vyžádaní evropskými firmami, a lidé, o nichž nevíme vůbec nic (ani odkud jsou) mohou volně přicházet, protože se tak rozhodli a jejich přání je nám rozkazem (alespoň část z nich to tak vnímá). Náhle jsou v Evropě dvě kategorie obyvatel, kteří si před zákonem nejsou rovni. Privilegovaní jsou ti příchozí, jak názorně ukázaly události v Kolíně nad Rýnem.

Rusové mají ještě z carských dob jedno přísloví: „Surově zbij svého, aby se tě cizí báli!“ Tohle, zdá se, na Severoafričany a Arabů v Kolíně nezabírá.

A do toho všeho vstoupila Evropská komise se svým návrhem na omezení držení střelných zbraní, včetně jejich replik a dětských hraček. Pár týdnů po atentátech v Paříži, po lovu žen na Silvestra. Napadlo mne, že se třeba bruselští úředníci obávají, že realisticky provedená dětská pistolka by mohla rozrušit islamistu při jeho těžké práci při střelení návštěvníků pařížské kavárny. Mohl by se leknout a sebevrazečně odpálit. Nedivím se proto názorům lidí, kteří považují vedení EU za spojence islamistů a zastávce džihádu.

Nejsilnější argument jsou ty zbraně. Dle práva šaría je nemuslim nesmí nosit, proto je třeba občany odzbrojit. Další ze šariátských požadavků, tedy nerovnost lidí před zákonem, je bruselským politikům také blízká. Stejně jako odpor ke svobodě slova a demokracii, zvláště pak k volbám, když nedopadnou dle předpokladů. Ještě, že byl vynalezen princip Majdanu. Takže ve Varšavě, Budapešti a Bratislavě se nejprve bude demonstrovat a pak volit tak dlouho, dokud to nedopadne podle přání Martina Schulze, předsedy Evropského parlamentu.

I když konspirační praxe by tomu docela nasvědčovala, tahle konspirační teorie není pravdivá. Jen se znovu setkáváme po třech desetiletích se stejným jevem – bruselská nomenklatura je na tom stejně jako kdysi sovětská. Není schopná vnímat realitu a reagovat na cokoli, co překračuje intelektuální náročnost výroby norem na dovolené ohnutí okurek či banánů. Cestu, jak z toho vyjít ven na svobodu, ukázal už kdysi akademik Sacharov. Říkal tomu žít v pravdě. Nepodléhat propagandě, zajímat se o pravdivé informace, sdružovat se se stejně smýšlejícími lidmi, a pak využít slabiny bruselských a našich imitátorů demokracie – zapomněli zrušit volby, protože se domnívají, že nic nezmění. A po volební výhře odolat Majdanu. S 20% podporou se jim bude dělat blbě. Pak si poradíme i s migrační krizí.

Záhada košíku s kraby

(2016)

Když jsem byl před lety služebně na Kamčatce, podařilo se mi vyjet o víkendu do divoké přírody, vykoupat se v horkých pramenech a večer pak posedět u ohně a poslouchat zajímavé historiky o sopkách, medvědech, rybách a krabech. Dozvěděl jsem se mimo jiné, proč se mimořádně laciné krabí konzervy mého dětství (jejichž vůně činila z naší kočky nepříčetnou příšeru) jmenovaly CHATKA. Ve čtyřicátých letech se nedomluvila tiskárna s konzervárnou a papírová etiketa s anglickým nápisem KAMCHATKA byla tak dlouhá, že přelepila to KAM. Dalších třicet let nikoho ani nenapadlo, aby tu chybu opravil...

Také mi vyprávěli, že kraby lze přechovávat a přenášet v košíku bez víka. Jedinou podmínkou je, aby jich bylo vícero. Tito korýši mají zvláštní instinkt – nesnášejí totiž, aby jedinec stejného druhu vylezl výše než oni. A tak každý pokus o útěk z koše končí tím, že odvážlivce jeho kolegové strhnou dolů mezi ně. A tím se baví do té doby, než je kuchař hodí do vařící vody. Nevím, není-li to rybářská latina, ale na tohle vyprávění si vzpomenu vždycky, když sleduji nějaký summit Evropské unie.

Pokaždé, když je třeba vyřešit nějakou ožehavou situaci jako byla bankovní krize v Řecku, či milionové stěhování nelegálních migrantů, každý, kdo se odváží navrhnout nějaké řešení, je okřiknut, ba přímo kaceřován. Bez ohledu na to, zda jde o nápad geniální, či úplně pitomý. Považuji to za důkaz, že

v čele EU a většiny národních států nejsou politici, ale úředníci. Ti vědí, že problémy se přece vždy vyřeší samy. Stačí počkat. A jenom pošetilec na sebe dobrovolně bere riziko rozhodování.

Budu-li se držet svého příoměru s košíkem, evropskou politiku velmi komplikuje fakt, že v jeho středu léta dominuje velká krabice jménem Skvělá (německy Merkel), která ve svém domovském koši svými dlouhými klepety stáhla každého, kdo se pokusil povylézt na její úroveň. Stejným způsobem zachází se všemi svými kolegy z jiných zemí (přestože jsou s ní teoreticky na stejné úrovni). A tak se z hlediska rozhodování v krizových situacích z Evropské unie najednou stala Německá unie a za celou Evropu jezdí vyjednávat (třeba do Turecka) jen paní kancléřka.

To by nakonec nemuselo být v tak dramatické situaci na škodu. Jenže poslední rok ukázal, že Angela Merkelová nedokáže přijít se žádným schůdným řešením migrační krize, jen s pošetilými návrhy kvót a permanentním poštekáváním na adresu těch, kdo se situaci snaží řešit alespoň svými silami. Jediné, v čem stále vyniká, je snaha nenechat si nikoho přerůst přes hlavu. Nejspíše k tomu v Německu brzy dojde, protože laťku, kterou vloni nastavila, jde stále obtížněji podlézt.

Důsledkem této politiky krabího košíku je postupné přibývání neřešených problémů, z nichž každý může mít pro Evropskou unii tragické důsledky. Jen namátkou – ještě nezažehnaná řecká dluhová krize, konflikt na Ukrajině, válka v Sýrii, možný odchod Velké Británie z EU a migrační krize schopná zničit schengenský systém. O napjatých vztazích s Ruskou federací, které blokují řešení ukrajinského a syrského válečného konfliktu nemluvě.

A zdá se, že každé setkání vedoucích představitelů EU prohlubuje jejich vzájemné rozpory a ukazuje v plné nahotě demokratický deficit evropské integrace. Asi nastává čas vysypat kraby z koše a začít budovat novou demokratickou Evropu.

Hrozivá předpověď

(2017)

Obvyklým a oprávněným steskem nad českou politikou bývá povzdech, že zase jde ode zdi ke zdi, od jednoho extrému k druhému. Když se však na tento problém podíváme blíže, nepochybně dojdeme k závěru, že za stejně extrémní (ve srovnání s našimi sousedy) se dá považovat i naše historie. V minulém století bychom příkladů, které to dokládají, našli více, než je nám milé.

V jedné ze svých knih jsem se tomuto fenoménu věnoval a dospěl jsem k závěru, že tento národní povahový rys úzce souvisí s naší schopností přežít téměř vše. Za ni vděčíme tomu, že se Čechy nacházejí na zdánlivě neviditelné hranici mezi západem a východem Evropy, a vlastně i na rozhraní mezi severem a jihem. Jde o prostor mimořádně náročný a nebezpečný. Botanici zaznamenali, že ve srovnání s okolními zeměmi je v Čechách výrazně menší počet druhů rostlin a živočichů. A prakticky všechny si zaslouží označení oportunisté.

Dokáží totiž růst a žít ve dvou odlišných klimatech – jak v teplém a suchém, tak ve studeném a vlhkém. Tento existenční oportunismus postihl i zdejší lidskou populaci a promítl se do známé české schopnosti přežít dějinné zvraty. Třeba reformaci, protireformaci, rozmach a zánik velkých říší, dokonce také ideologie 20. století s menšími ztrátami a škodami na těle a duši než jiní. Pomáhá nám v tom již vrozený skepticismus a jistá přizemnost, ale přináší to také snahu honem přeběhnout od staré zdi k té nové. Pokud možno co nejrychleji.

Stačí si vzpomenout na období po roce 1948, kdy jsme v leč-
čemž byli sovětštější než náš vzor, a stejně jsme postupovali
i po roce 1989.

Když sleduji dramatické změny, kterými právě prochází
západní civilizace, musím souhlasit s těmi, kdo se obávají
budoucnosti. Trochu to připomíná situaci Evropy na konci
19. století, kdy náš nejmenší kontinent byl na vrcholu moci,
ale citliví lidé již předvíдали budoucí zkázu. A měli správnou
předtuchu. Ve dvou velkých válkách, bezpočtu revolucí, po-
vstání, hladomorů a jiných katastrof dosavadní pánové světa
zahubili přes sto milionů svých občanů a o osudu světa začali
rozhodovat a rozhodují jiní.

Proto se západní Evropa ve stínu železné opony (a po jejím
pádu i my na východ od ní) začala věnovat prastarému ko-
níčku bohatých a slabých – budování a užívání si blahobytu.
K tomu patří životní styl s minimem povinností a postupně
narůstajícím počtem práv. Společnost se začala atomizovat
hned po druhé světové válce rozpadem vícegeneračních rodin
a tento trend urychlily moderní digitální technologie. Dnes by
už výrok Margaret Thatcherové, že společnost neexistuje, že
jsou jen jednotlivci, vlastně nešlo kritizovat, protože do znač-
né míry vystihuje situaci.

Tato atomizace velmi přispěla k tomu, že do původní histo-
ricky vytvořené rovnováhy mezi právy a povinnostmi v rámci
státu vstoupila doslova revoluce. O povinnostech se už nemlu-
ví (přestože jich pro občana neustále přibývá), zdůrazňována
jsou práva. Především práva menšin. Etnických, rasových, se-
xuálních. Čím menší minorita, tím hlasitěji se dožaduje svých
(domnělých) práv. A společnost tomuto tlaku ustupuje, byť ta
menšina je aktuálně jeden jedinec z 64 milionů (kauza těhotný
člověk ve Velké Británii). Ovšem když společnost neexistuje,
tak se nemůže bránit, jen ustupovat.

Bohužel, být bohatým a slabým ve světě plném násilí představuje velmi riskantní počin. Zejména, je-li známo, že požadavkům dostatečně hlasitě vyžadovaným určitě vyhovíte. Proto se mezi miliardami obyvatel Asie a Afriky našlo hodně zájemců o evropský ráj, kde vládou jen práva a nikdo nevyžaduje žádné povinnosti. Dnes je jich už tolik, že se dá mluvit o stěhování národů. Pro takovou historickou epochu bylo charakteristické, že ji doprovázelo násilí a totální rozvrat civilizace.

Pomalu už si na to zvykáme, každým útokem islamistického kajícího smývajících své hříchy naší krví jsme o krok blíže epoše, v níž v rámci historické rovnováhy nebudeme mít žádná práva, ale o to více povinností. To bude zatěžkávací zkouška i pro českou schopnost přežít.

Hybridní zpravodajství

(2017)

Možná by vůbec nebylo od věci, kdyby některá z agentur věnující se sledování médií statisticky vyhodnotila, jaké procento z politického zpravodajství a komentářů představují materiály pocházející z produkce tajných služeb. Já osobně mám pocit, že od loňského léta (od doby, kdy vrcholily americké prezidentské primárky) přicházely každý den k snídani i k večeři informace buď označené za úniky ze zpravodajských služeb, nebo získané metodami, které tyto instituce obvykle používají – odposlechy telefonních hovorů, či prostorové, virtuální vloupání se do databází (zejména e-mailů), případně rovnou celé složky vyrobené špióny na zakázku.

Je příznačné, že velmi brzo se v médiích hlavního proudu v USA, EU i v České republice nastavil systém dvojího metru v posuzování takto získaných materiálů. U těch, které se týkaly Demokratické strany, H. Clintonové a G. Sorose, se nikdo nezabýval jejich relevancí (natož aby je někdo analyzoval), zdůrazňovala se pouze nelegálnost jejich získání. Vše přece dostatečně vysvětlovalo (nedoložené) obvinění, že šlo o akce ruských hackerů, kteří tak ovlivnili prezidentské volby.

Na druhé straně ani média, ani některé instituce (třeba FBI a CIA) neměly nejmenší problém zveřejňovat utajované skutečnosti, měly-li pocit, že to D. Trumpa poškodí. Dokázaly tak vytvořit hysterickou atmosféru, ve které jsou telefonáty s velvyslancem Ruské federace důvodem k rezignaci. Kainovo znamení ulpělo i na ministrovi spravedlnosti, protože

jako člen výboru Senátu se účastnil společné oficiální schůzky tohoto výboru s velvyslancem Velkého Satana. Proto je také vyzýván k odstoupení.

Logika dvojích standardů je neúprosná a nepotřebuje pro svá tvrzení žádné důkazy. Známe to i od nás – stačí když někdo (bez jakéhokoliv mandátu) vypracuje seznam novin a lidí, označí je bez důkazů za lháře a spolupracovníky cizí moci a média hlavního proudu s tím nadále pracují jako s nezpochybnitelnou pravdou. Na ministerstvu vnitra dokonce vznikl útvar, který má dát této svěží myšlence institucionální podobu, aby ty hanlivé nálepky měly kulaté úřední razítko.

Kolonie nemůže mít svou zahraniční politiku

(2017)

Každý seriózní odhad příštích osudů našeho státu se musí opírat o kritickou analýzu současného stavu naší vlasti. Predikce budoucího vývoje by měla vycházet z našeho minulého chování jako pospolitosti žijící na daném území. Když to stručně shrnu, Češi se vždy snažili stát se součástí většího, klidně i nadnárodního celku (Země koruny české za posledních Přemyslovců a Lucemburků, Habsburské soustátí) za předpokladu, že jim vyhovoval. Pokud ne, spíše se ho snažili reformovat dle svých představ, což vícekrát vedlo k rozpadu takového nadstátu. Klasickým příkladem je osud Rakouska – Uherska a Sovětského svazu. Upřímně míněná česká snaha o nápravu věci ničila v minulosti velké říše účinněji než otevřená vzpoura. Myslím, že nazrál čas, abychom se v zájmu své budoucnosti zase začali snažit reformovat Evropskou unii, chceme-li vzít zase svůj osud do vlastních rukou.

Existuje několik důvodů, proč nelze Českou republiku považovat za nezávislý stát. Za 24 let samostatné existence totiž ztratila většinu atributů státní suverenity. Nemáme skutečnou armádu, jen expediční sbor využívaný pro zájmy jiných zemí, které ani nemusejí být našimi spojenci. Nemáme hranice, kterých jsme se dobrovolně vzdali. Současná migrační krize ukázala, jsme za to nezískali slibovanou protihodnotu – střeženou vnější hranici Evropské unie.

O tom, že jsme v ekonomickém smyslu zaostalým protektorátem Západu, především Německa, mluví už i oficiální vládní analýzy. Odliv výnosů převyšuje dvakrát příliv investic. V klíčových oborech jako vodárenství a energetika dokonce čtyřikrát. Za dobu existence ČR objem aktiv v rukou zahraničních vlastníků vzrostl sedmkrát. Příznačné je, že zahrnuje tu nejvýnosnější část ekonomiky. Některá odvětví přešla do zahraničních rukou jenom proto, aby mohla být zlikvidována – například český obranný průmysl.

K úplnému koloniálnímu statutu, který známe z historie zlaté éry kolonialismu ve druhé polovině 19. století, nám chybí už jen přítomnost cizích vojsk na našem území. Zatím nebyla zapotřebí, ale zvýšený tlak na změnu ústavy v tomto ohledu naznačuje, že jsme znovu považováni za nespolehlivé, které bude třeba střežit. Za posledních sto let již počtvrté...

Naši protektoři v tomto mají pravdu. Každá kolonie má tendenci se pozvolna emancipovat, a to vždy v historii končilo bojem za nezávislost. Největší vlna dekolonizace začala právě před sto lety na sklonku První světové války. Historie se občas opakuje, proto se nacházíme v situaci, kdy lze očekávat období plné nebezpečí, nejistoty, ale také nových příležitostí. Přerod monopolárního světa na nové multipolární uspořádání s několika novými centry zřejmě zapříčiní rozpad Evropské unie.

Přinejmenším v její současné podobě uskupení s hlubokým deficitem vnitřní demokracie a se sebevražednou zahraniční politikou. I v tom poměrně krátkém čase, který zbývá do vypuknutí horké fáze evropské krize, můžeme učinit mnohé pro to, abychom přežili jako demokratický stát ve stávajících hranicích.

Musíme začít mluvit otevřeně o našem současném podřízeném postavení a zabránit dalšímu prohlubování naší koloniální závislosti. Začneme znovu budovat svůj stát a vrátíme

ho jeho občanům. Znamená to podniknout velmi nepopulární kroky a zvrátit privatizaci vody, energie a přírodních zdrojů, abychom nebyli vydíratelní. Nesmíme se bát narušit sociální smír a vést boj za zvýšení mezd. Prvním předpokladem pro tuto zásadní změnu politického kurzu představuje odstranění stávajících politických elit.

Naším prvním krokem musí být ekonomická emancipace. To znamená postupně se zbavit dosavadního postavení levné evropské montovny a zdroje laciné pracovní síly, energií a surovin. Jako stát závislý na exportu svých výrobků musíme hledat a najít nové trhy, které nám pomohou změnit dosavadní strukturu průmyslové výroby ve prospěch technologických celků s vyšší přidanou hodnotou. Tyto snahy narážejí na bariéru skutečných vlastníků naší ekonomiky. Nejlépe je to vidět na neutuchající mediální kritice prezidenta Miloše Zemana, který tento typ ekonomické diplomacie dlouhodobě prosazuje.

Součástí ekonomické emancipace bude i zvýšení mezd na úroveň, která odpovídá současné produktivitě práce, odhady mluví o zhruba dvojnásobku ve srovnání se současnou úrovní. Samozřejmým předpokladem dalšího rozvoje je návrat k plnohodnotnému vzdělávání, které musí reflektovat budoucí potřeby ekonomiky, zejména však vyvést nejmladší generaci z bažiny digitální demence, do níž mimo jiné i v důsledku unijních reforem absolventi českého školství zabředávají. Výchova digitálního proletariátu opravdu nesmí být naším cílem. Musíme mít na paměti, že již před více než sto lety naše vzdělávací soustava vychrlila takové množství vzdělaných lidí (techniků, lékařů, umělců, pedagogů), že museli hledat uplatnění za hranicemi Rakouska - Uherska zejména ve státech na východě a jihu od nás. Jejich vliv byl tak výrazný, že se docela vážně mluvilo o české kulturní okupaci. Právě tito vzdělanci velmi usnadnili pozdější ekonomickou expanzi českosloven-

ských firem a zasloužili se o dobrou pověst naší země. A to naši předkové v počátcích národního obrození vlastně začínali od nuly, obavy z české kulturní okupace Balkánu a carského Ruska přišly již po několika desetiletích v druhé a třetí generaci obrozenců.

Záměrně připomínám české národní obrození, protože současná situace v Evropě nasvědčuje tomu, že jsme se po dvou stoletích znovu dostali do situace, kdy řešíme základní otázky naší národní existence. Na nás dnes leží rozhodnutí, jakou cestou se vydá naše společnost a stát – zda se staneme součástí vymírající evropské civilizace, která dobrovolně podlehne populačnímu a náboženskému tlaku svých jižních sousedů a zdvořile během tří generací vymřeme, nebo se vydáme svoji vyzkoušenou cestou a všem navzdory přežijeme, zachováme svůj jazyk i kulturu.

Poprvé v našich novějších dějinách se zdá, že osudový evropský konflikt nezačne u nás, nepochybně se však bude odehrávat v našem západním a jižním sousedství. Tím získáme to nejdůležitější, co ostatním bude chybět – čas a možnost volby. Ovšem prvním a základním předpokladem toho, abychom dostali tuto šanci, je, že si v současné době zachováme zbytky své suverenity, což znamená žádná cizí vojska na našem území. O tom, kdo a za jakých podmínek může přijít na naše území, musíme i nadále rozhodovat jen my sami.

Co se budoucnosti týká, jsem optimista, protože si myslím, že poznání, že svět již není bezpečný, a totální náboženská, etnická, jazyková a kulturní odlišnost zájemců o náš skromný blahobyť v nás probudí nejen obranné instinkty, ale také chuť k životu.

Konec klidných časů

(2017)

Třetího dubna tohoto roku (2017) byl v Petrohradě spáchán teroristický útok, při němž zahynulo 14 lidí, včetně sebevraždného atentátníka. Tuším, že pro petrohradské metro představoval nepříjemnou premiéru, neboť až doposud na rozdíl od Moskvy se mu podobné incidenty vyhýbaly. Přiznám se, že jsem se zájmem sledoval, jak se s touto situací vypořádají příslušné státní orgány, média a samotní občané.

Ukázalo se, že systém reakce na mimořádné události pracuje velmi dobře. Přestože k výbuchu došlo mezi dvěma stanicemi (proto první zprávy hovořily o dvou explozích), strojvedoucí se zachoval velmi gramotně a pokračoval v jízdě do následující zastávky, takže cestující ani následně záchranné týmy nemuseli klopýtat více než kilometr zadýmeným tunelem. Záchranné práce proto proběhly mimořádně rychle, a totéž se dá říci o rozběhnutém vyšetřování. Během dvanácti hodin byl identifikován pachatel.

Obyvatelé Petrohradu v nastalé krizi také obstáli. Jediný, kdo selhal, byla média, která (jak je už v současném světě zvykem) publikovala zavádějící a neověřené informace, včetně falešné fotografie možného atentátníka, zkratka spekulace v médiích hlavního proudu se nijak nelišily od fantazírování na sociálních sítích. To možná přimělo představitele silových

struktur, aby novináře nezvykle otevřeně informovali nejen o probíhajícím vyšetřování, ale především o nebezpečích, která přináší nová vlna terorismu.

Analýza známého novináře Ilji Kramnika vyšla na lenta.ru a její název jsem vložil do titulku komentáře. Podtitulek zní: „Pro boj s novým pokolením teroristů potřebujeme nové metody“. Vysvětluje v něm okolnosti útoku, to že výbuchy měly být dva, přičemž tomu ve stanici Povstání se podařilo předejít (pravděpodobně vypnutím mobilního signálu). Upozorňuje na to, že taktika dvojího úderu se stala stálou součástí teroristických atentátů a že v budoucnosti hrozí (případně již probíhá) její „obohacení“ dlouhodobě probíhajícími jednorázovými akcemi tzv. osamělých vlků ve snaze vyvinout především psychologický tlak na vlády, policii a tajné služby a demoralizovat obyvatelstvo.

Překvapivou informací je, že provedení pondělního atentátu bylo dlouhodobě připravováno. Již 31. 3. se v důsledku nálezu podezřelého předmětu musela uzavřít stanice Primorskaja, v pondělí (ještě před útokem) Čornaja rječka. Atentátníci testovali pozornost ochrany metra a zároveň vyvíjeli psychologický tlak. To pokračuje i po výbuchu ve vagonu v dalších dnech. Teroristé také vystihli, že policie i občané jednájí dle zaběhaných stereotypů z poslední vlny terorismu před deseti lety, kdy „typický pachatel“ měl příliš volný tradiční muslimský oděv a mumlal modlitby. Proto ta pozornost věnovaná fotografii nevinného Baškira na sociálních sítích a jeho následná diskriminace v zaměstnání.

Analýza publikuje i znepokojivá statistická data o vzrůstající hrozbě teroristických útoků. Klesá úspěšnost preventivního odvrácení hrozeb, která mezi léty 2007 – 2013 dosahovala 70 - 80%, v roce 2014 klesla na 51% a vloni na 33%. Zároveň roste absolutní počet incidentů stíhaných dle zákona o terori-

smu (z 600 v roce 2007 na 2227 vloni).

Ukazuje se, že ekonomické zájmy vlivných ruských lobbystických skupin na zvýšení objemu pracovní migrace z muslimských republik Střední Asie a zákony umožňující urychlené získání ruského občanství se dostávají do přímého protikladu s požadavky národní bezpečnosti. Autor připomíná, že mnohatisícové oddíly bojovníků z RF a postsovětských středoasijských republik bojovaly v řadách Islámského státu ještě před zásahem ruských ozbrojených sil do války v Sýrii.

Vyšetřování odhalilo velmi znepokojivou věc – nejen v domovských zemích ve Střední Asii, ale také v jejich diaspoře žijící na území Ruské federace, stejně jako na Kavkaze a v Povolží, se mezi muslimy vytvořila nezanedbatelná vrstva lidí majících přímý nebo zprostředkovaný vztah k Islámskému státu, Al Nusře a dalším teroristickým uskupením. Závěr analýzy je věnován změně chování nové generace islamistických teroristů. Jaksi mimoděk se z něho dozvídáme důvody minulé vysoké úspěšnosti ruských tajných služeb v boji proti nim.

Teroristé přestali používat telefony, dokonce i v soukromých záležitostech. Nesdružují se ani v mešitách, protože po zkušenostech s terorem v minulosti jsou všichni imámové pod neustálým dohledem a totéž platí o jejich ovečkách. Radikálové se proto ukrývají v bezedných hlubinách internetu a najít je tam představuje nejdůležitější úkol pro budoucnost. Silovici si daleko více než od technických prostředků slibují od vybudování agenturní sítě především mezi migranty.

Přiznám se, že po přečtení komentáře Ilji Kramnika jsem okamžitě začal srovnávat ruský přístup k hrozbě terorismu s unijním. Západ z toho vůbec nevychází dobře. Hlavně proto, že Rusové o problematice hovoří otevřeně, publikují statistiky, byť pro ně nelichotivé. Ukazují, že jasně pochopili nebez-

pečí a nebáli se proti němu bojovat. Nazývají věci pravými jmény, identifikují hrozby a dodržují priority. Nepochybují o tom, že spor mezi zájmy národní bezpečnosti a požadavky na povolení pracovní migrace vyhrají silovici.

V Unii je obecně tendence o nebezpečí nemluvit, problémy a hrozby neidentifikovat, „právo“ na migraci je nadřazeno všem jemu odporujícím zákonům a nařízením, bezpečnosti občanů pak zvláště. Politická korektnost téměř nedovoluje o islámském terorismu hovořit, natož pak s ním dávat do spojitosti třeba útoky „osamělých vlků“ (naposledy v Londýně).

Ovšem ten, kdo odmítá problém pojmenovat, to většinou dělá proto, že ho nechce řešit. To může mít v případě terorismu jen dva možné motivy – buď zbabělost nebo kolaboraci s útočníkem. Nevím, co je horší.

EU s kalhotami u kolen

(2017)

Takto bulvárně by se dala charakterizovat politika Evropské unie v celém průběhu migrační krize. Přeloženo do seriózní mluvy: musím konstatovat, že do současné téměř bezvýchodné situace nás dostala na jedné straně pomalá a váhavá snaha o evropskou integraci spolu s narůstajícím demokratickým deficitem uvnitř Unie. Jde o vzájemně provázané jevy, ale za primární příčinu krize považuji postupnou degeneraci schopnosti rozhodovat a řídit na straně vedení EU.

Nic tento proces neobjasňuje lépe než vývoj migrační krize. Vše začalo tím, že v rámci budování evropského nadstátu členské země odevzdaly do Bruselu část své suverenity a de facto zrušily své hranice s tím, že důsledně střežena bude vnější hranice Schengenského prostoru. K tomu však nikdy nedošlo a až na čestné výjimky vnější hranice EU posíleny nebyly. Nabízí se otázka, proč se zanedbal princip předběžné opatrnosti a s faktickou likvidací suverenity národních států se nepočkalo do doby, kdy začne fungovat ostraha Unie jako celku.

Obchod z lidmi a nelegální migrace se však již dlouho předtím staly nejvýnosnějším odvětvím „podnikání“ organizovaného zločinu. Kriminální skupiny z Asie a Afriky se proto rychle chopily nabízené příležitosti a na Blízkém a Středním Východě, stejně jako v Africe mezi desítkami milionů

„místních“ migrantů prchajících před válkami a hladem našly dostatek zájemců o cestu do bohaté a nechráněné Evropy.

Pro toto své počínání okamžitě získaly dostatek spojenců na nejmenším kontinentě – vysoké představitele EU a nestátní neziskové organizace spolu se svými evropskými kolegy v řemesle (třeba italskou mafii). Zkoumat, kdo to dělal a dělá z idealismu (či hlouposti) a kdo za peníze, snad ani nemá smysl, protože důsledkem obojího je velmi výnosný obchod s chudobou a miliony frustrovaných lidí. Nejen obyvatel unijních zemí, kteří musejí překonávat každodenní potíže s novými nechtěnými sousedy, ale i se samotnými migranty, zklamanými z toho, že Evropa nevypadá tak, jak si ji představovali, nebo jak jim o ní pašeráci, když je lákali na cestu, vyprávěli.

Jako každá skutečně hluboká krize, také ta migrační odhalila až do jakých zvrhlých detailů zachází výše zmíněný deficit demokracie, který ze současné EU dělá karikaturu Sovětského svazu Brežněvovy éry. Například najít v oficiálním tisku pravdivé informace o milionech migrantů (o jejich skutečném původu, stáří, vzdělání) je téměř nemožné. Slýcháme o tom, že jsou to uprchlíci před válkou, že budou přínosem pro naši ekonomiku, že nás kulturně obohatí. Relevantní informace o nich buď skutečně nejsou k dispozici (osoby bez dokladů nebo s falešnou identitou tvoří desátou největší skupinou žadatelů o azyl a minulost žadatelů o azyl známe jen z jejich vyprávění), nebo jsou cenzurované. S ohledem na rostoucí význam migrace z Afriky považují statistické údaje o zemích původu migrantů a žadatelů o azyl za zvláště důležité. Pomohou totiž objasnit někdy nepochopitelné aspekty chování běženců.

Mimořádně nepříjemné je, že až příliš velké procento z nich pochází ze zemí, které jsou na prvních místech žebříčku výskytu negramotnosti (Afganistán, Somálsko, Etiopie,

Mali), či statisticky významného zastoupení kriminality jako způsobu obživy (jejich výčet v podstatě odpovídá seznamu sedmi zemí, jejichž migraci do USA pozastavil dekret prezidenta D. Trumpa). Opřít se o policejní statistiky, které by ukázaly, zda se to projevuje i ve zvýšené zločinnosti v cílových evropských zemích, nejde, protože je zakázáno je vést (jak ukázalo již několik skandálů v Německu a Švédsku). Trochu mi to připomíná totalitní praktiky z dávných dob, kdy kriminalita sovětských vojáků dočasně umístěných na území Československa také oficiálně neexistovala.

Taktiku, kterou vedení EU pro řešení migrační krize zvolilo, důvěrně známe z osmdesátých let u nás. Prvním krokem komunistické nomenklatury vždy bylo popření, že takový problém existuje, a každý, kdo o něm mluvil, dle jejich názoru tak činil z nepřátelství k režimu (dnešní seznam desinformačních a prokremelských webů to kopíruje). Pokud se krize už nedala popřít, svalili vinu na imperialisty (tehdy americké, dnes ruské). A když se tenkrát objevil M. Gorbačov se svou perestrojkou a glastností, vyděsil je k smrti, stejně jako dnes Tuska, Schulze a Junckera irituje D. Trump.

Zkrátka se Evropská unie se svým deficitem vnitřní demokracie stále více podobá bývalému Sovětskému svazu, o to markantněji, že většina jejích představitelů nebyla zvolena, ale vybrána v politickém secondhandu v národních státech (Donald Tusk a Jean-Claude Juncker jako bývalí, již nevolitelní premiéři jsou toho názorným příkladem). Proto se nemůžeme divit, že jako jedinou možnou cestu k řešení problémů a krizí používají stejnou totalitní taktiku – popírají realitu a lžou. Pamatují si, jak to dopadlo před více jak čtvrt stoletím a dodnes se divím, že se tenkrát změna režimu obešla bez krve a násilí. Vůbec si nejsem jist, že rozpad Evropské unie proběhne tak sametově a hladce.

Konec jedné epochy

(2017)

Slavný americký dramatik Arthur Miller kdysi napsal, že: „Epocha končí, když vyčerpá své základní iluze“. Když sleduji historii světa za posledních sto let, obávám se, že jeho postřeh dostává podobu proocťví, které se pomalu naplňuje.

Brzy si budeme připomínat jedno století, které uplyne od konce Velké války, jež ukončila dominanci Evropy v dějinách světa. Zmizely tři monarchie – německá, rakouská a ruská, začal soumrak kolonialismu, protože zvítězila idea práva národů na sebeurčení, která se v celoplanetárním měřítku prosadila v průběhu dalších padesáti let.

Na mapě Evropy se tehdy objevily nezávislé státy, mezi nimi i Československo. Po strašlivé válečné zkušenosti tehdy všichni viděli jako ideální uspořádání demokratické zřízení. Tato iluze Evropanům dlouho nevydržela. Možná proto, že vítězové si před těmi sto lety neopakovali slova Svatého Augustina a Gustava von Moltkeho, kteří shodně tvrdili, že cílem války není vítězství, ale mír. Spravedlivý mír. Nejprve se objevily tři diktatury – první v Rusku, druhá v Itálii a ta poslední v Německu. Mír domluvený před sto lety se ukázal jen jako křehké příměří, přišla nová, delší a zhoubnější válka. Konečná bilance byla pro Evropu strašná, protože za pouhých 31 let (mezi roky 1914 – 1945) zahynulo sto milionů jejích obyvatel.

Po válce se svět rozdělil na Západ a Východ a začala Studená válka, která skončila rozpadem Sovětského svazu před bezmála třiceti lety. Začátek devadesátých let trochu připomínal rok 1918, mimo jiné i počtem nově vzniklých nezávislých států a upřímnou snahou o jejich demokratické uspořádání. Jenže nenastal konec dějin, jak se někteří optimisticky domnívali. Naopak, nejistota, chaos a války o sobě dávají stále více vědět. Základní iluze se vyčerpaly.

Základy poválečného uspořádání a demokracie jako systému se otrásají pod tvrdými údery. Tentokrát vedenými zevnitř, nikoliv zvenčí. Začalo to tím, že poražení odmítají respektovat výsledky voleb, zejména jde-li o hlavy států. Předvolební kampaň tak pokračuje i po volbách a leckde nabývá podoby studené občanské války. Národní státy v rámci Evropské unie jsou považovány za něco zastaralého a překonaného, proto přicházejí o nejdůležitější pravomoce v otázkách státní suverenity, obrany a bezpečnosti. Tyto jejich funkce však EU nedokáže nahradit, jak názorně ukázala migrační krize.

Dalším nebezpečným jevem je vnitřní rozpad společnosti podle mnoha linií. Obyvatelé velkoměst se neshodnou se zbytkem populace v žádných volbách, generační propast narůstá, stejně jako sociální rozdíly, které jsou momentálně tlumené nebyvalou konjunkturou. Rozpadá se i politický systém, přestalo fungovat dělení na pravici a levic, politické strany ztrácejí svůj smysl a význam. Nahrazují je politicky těžko definovatelná hnutí. Myšlenky a ideály nahradila vzájemně zaměnitelná několikaslovná hesla a obličejové na bilbordech. Je tedy hodně toho, co občany rozděluje a málo toho, co by je spojovalo. Tak nějak to vypadalo vždy, když jedna epocha končila.

Zakladatelé našeho samostatného státu si tím prošli také. Tenkrát se tomu říkalo Konec století (myšleno devatenácté),

který se protáhl až do roku 1914. Pak našli svůj cíl a léta bojovali, krváceli a umírali za stát, který existoval jen v jejich hlavách a srdcích. Tento jejich příklad představuje přijatelnou možnost, jak se důstojně vypořádat s beznadějí konce jedné epochy. Tyto schopnosti máme ve svých genech.

Moskevská konference o vzniku Československa

(2018)

Minulý týden jsem byl v Moskvě na konferenci, která se věnovala vzniku Československé republiky z pohledu českých, slovenských a ruských historiků a diplomatů.

Každá ze zúčastněných stran referovala o sto let starých událostech ze svého vlastního úhlu pohledu, ale k žádné kontroverzi nedošlo, naopak zazněly velmi zajímavé příspěvky k málo známým událostem. Inu, vědci a diplomaté mají v popisu své práce povinnost vyslechnout druhou stranu a debatovat o případných rozporech. Tím se velmi pozitivně odlišují od politiků, zejména pak některých.

Shodou okolností ve stejné době probíhala v Poslanecké sněmovně debata o návštěvě jejího předsedy Radka Vondráčka v Ruské federaci. Jak už je v Čechách (a zvláště v Praze) zvykem, předcházela jí emotivní (a dezinformační) mediální kampaň ze strany opozice. Se zájmem jsem si proto přečetl stenografický záznam z jednání parlamentu. Nad tím, co v něm zaznělo, kroutím hlavou ještě dnes.

Naše oficiální vztahy s Ruskou federací (když odečtu návštěvy prezidenta Miloše Zemana) jsou poněkud chladné, jak ukazuje frekvence návštěv na nejvyšší úrovni. Český ministr zahraničí byl naposled v Moskvě před třinácti lety, předseda Senátu před jedenácti, předseda Poslanecké sněmovny před

deseti. Pravda, premiér Petr Nečas navštívil Ruskou federaci před pěti lety, ale krátce po jeho návratu vtrhlo na Úřad vlády policejní komando, a jeho vláda padla.

To byl možná jeden z důvodů, proč Vondráčkova návštěva vyvolala takové emoce mezi opozičními politiky a s nimi sympatizujícími médii. Základní námitka zněla jasně – S Rusy se nemluví! Předseda Státní Dumy Vjačeslav Volodin i Valentina Matvijenko, předsedkyně Rady Federace, se navíc nacházejí na sankčních seznamech kvůli anexi Krymu. Toto bylo základní téma všech námitek, které pan předseda Sněmovny velice trpělivě a kvalifikovaně vyvracel. Mimo jiné poukazem na opakované návštěvy svých protějšků z Německa, Francie a Nizozemí.

Argumentace jeho kritiků v zásadě zněla tak, že tam neměl jezdit, a když už tam byl, měl požadovat omluvu za novičok, Krym, válku na Ukrajině, sestřelené letadlo a hlavně za rok 1968, protože jak uvedl pan poslanec Lipavský (Piráti) „my jsme byli Ruskem nebo Sovětským svazem, pardon, Sovětským svazem okupováni, byla nám sem dovezena nesvoboda...“ Když tyto požadavky z úst pana předsedy Sněmovny v Moskvě nezazněly, tak ta návštěva měla přihrbený, lokajský charakter (pochopil-li jsem výroky pirátského poslance správně). V podobném duchu se nesly také projevy poslankyně Langšádlové (TOP 09).

Priznám se, že po přečtení celého stenozáznamu jsem měl neodbytný pocit, že něco takového jsem už zažil, slyšel, případně četl. Před lety v Kyjevě, na jednáních Nejvyšší Rady, ještě předtím než proběhla „Revoluce důstojnosti“ a občanská válka. Projevy poslanců marginálních extremistických stran se tehdy vyznačovaly podobnou neznalostí historie, neskrývanou rusofobií a nesly v sobě spoustu emocí, z nichž nejsilnější byly pýcha a nenávisť. Jak to dopadá, když podobná politika uspěje, ilustruje dnešní Ukrajina velmi názorně.

Proto si myslím, že u nás opravdu existují politici, kteří nás nenápadně táhnou na východ. Není to ani do Ruska, ani do Číny, ale do země, kde vládnu oligarchové, a kde se lidé mají každý rok hůř a hůř. Politika zastánců války ani jinak končit nemůže. Zatím jsou u nás v opozici...

Jablko sváru, aneb československé legie v Rusku

(Přednáška Jaroslava Bašty v Moskvě na konferenci, která se věnovala vzniku Československé republiky z pohledu českých, slovenských a ruských historiků a diplomatů, 2018)

Ve své přednášce bych se chtěl věnovat některým událostem, které před sto lety rozhodly o vzniku samostatného československého státu. Když krátce po vypuknutí I. světové války v roce 1914 profesor T. G. Masaryk odešel do emigrace, aby se pokusil vybojovat českou nezávislost, počítal v první řadě s podporou českých a slovenských emigrantů ve státech Dohody. Žilo jich tam více než dva miliony. Mimochodem, Praha byla tehdy až třetím městem s největším počtem českých obyvatel, na prvním místě bylo Chicago a na druhém Vídeň.

V carském Rusku jich z tohoto pohledu nacházelo velmi málo, zhruba 60 000, z toho většinu tvořili rolníci na ukrajinské Volyni, jižním Kavkaze a západní Sibiři. Ovšem pro další historický vývoj se ukázalo jako důležité, že od posledních desetiletí 19. století se širá Rus stala zemí zaslíbenou pro českou inteligenci, která v romanovské monarchii hledala a našla uplatnění. Šlo o inženýry, učitele, lékaře, hudebníky a bývalé cvičitele Sokola. Jejich počet a vliv byl takový, že například slavný ruský spisovatel F. M. Dostojevskij psal o „české kulturní kolonizaci Ruska“ a brojil proti ní.

Kromě ekonomických důvodů české emigranty motivovala k odchodu do Ruska také idea panslavismu. Proto po vypuknutí války s carovým souhlasem založili samostatnou dobrovolnickou jednotku nazvanou Česká družina, která se ukázala z vojenského hlediska jako elitní a důležitý útvar. Protože mezi Čechy sloužícími v rakousko – uherské armádě byla válka na východní frontě velmi nepopulární (odjížděli na frontu za zpěvu písničky „Červený šátečku kolem se toč, my jdeme na Rusa, nevíme proč“), často řešili toto dilema přechodem do ruského zajetí. A byli ochotni bojovat za svobodné Československo v řadách České družiny. Protože však nebyli ruskými občany, musel se její název a status změnit. Tak se z hlediska mezinárodního práva již v roce 1915 Československý vojenský sbor stal revoluční osvobozeneckou armádou.

Podřídil se politicky České národní radě v Paříži pod vedením profesora Masaryka, který v té době paradoxně nesměl do Ruska přijet kvůli své knize Rusko a Evropa, zakázané carskými úřady. To se změnilo až po Únorové revoluci v roce 1917, takže o budoucnosti Československého vojenského sboru a poválečném uspořádání Evropy již budoucí československý prezident jednal osobně. Čechoslováci prokázali své vojenské kvality v průběhu Brusilovovy ofenzivy překvapivým vítězstvím u Zborova. Bohužel, v demoralizované a zvolna se rozpadající ruské armádě představovali jednu z mála čestných výjimek.

Po Říjnové revoluci v Petrohradě se situace československých legií, které nadále chtěly bojovat proti Ústředním mocnostem, začala prudce zhoršovat. Česká národní rada i vojenské velení vidělo východisko v odjezdu do Francie, kde by se účastnily bojů na západní frontě. Části jednotek se to podařilo severní cestou přes Archangelsk a Murmansk, ale hlavní síly čítající asi 40 000 mužů měly jedinou možnost – přepravit se po Transsibiřské magistrále do Vladivostoku.

Na konci roku 1917 se totiž změnilo mezinárodněprávní postavení Československého vojenského sboru (jak se tehdy oficiálně legie nazývaly) a také jeho vojenské velení. Původně legionáři přísahali věrnost nejprve carské a později Prozatímní ruské vládě a legie byly podřízeny velení ruské armády. Po zahájení jednání o separátním míru v Brest-Litevsku v prosinci 1917 Čechoslováci deklarovali, že zůstávají ve válečném stavu s Ústředními mocnostmi. Proto se legie staly součástí francouzských ozbrojených sil a podřídily se francouzskému vojenskému velení. Věrnost však přísahaly Národní radě v Paříži. Neustoupily od svého závazku nevměšovat se do ruské vnitřní politiky, který dodržovaly od samého počátku.

Poté, co Ukrajina vyhlásila svou samostatnost a uzavřela separátní mír s Německem, se legiím podařilo s obtížemi ustoupit z rozpadající se východní fronty na ruské území. V té době se již přesouvaly v sedmdesáti dvou vlakových soupravách (každá o třiceti až čtyřiceti vagonech) a předpokládaly, že do Vladivostoku dorazí nejpozději za tři měsíce. Jejich sibiřská anabáze však trvala skoro tři roky. Staly se totiž oním pověstným jablkem sváru a snažili se jimi manipulovat nejen jejich nepřátelé, ale také jejich vlastní spojenci a nadřízení. V březnu roku 1918 po uzavření Brest-litevského míru nastalo v Rusku

naprosté zhroucení obranyschopnosti země. Byl to důsledek článku 5 mírové smlouvy, který nařídil demobilizaci ruské armády. Bojeschopné jednotky v podstatě přestaly existovat. S jedinou výjimkou čtyřicetitisícové armády československých legionářů. Ta představovala disciplinovaný organizovaný prvek v moři chaosu. Jeho smůlou bylo, že o jeho nasazení měli na jedné straně rozdílné představy Lenin a Trockij, na druhé Francouzi a Britové.

Lenin a Francouzi by byli rádi viděli československé legie co nejdříve ve Vladivostoku, každý samozřejmě z jiného dů-

vodu. Lenin se snažil splnit podmínky mírové smlouvy s Německem, aby získal čas na konzolidaci bolševické moci. Problematický pro něho byl článek 8 o vzájemné výměně zajatců, kam jako rakouští státní občané spadali i ozbrojení Čechoslováci, takže je chtěl mít z dosahu, aby situaci nekomplikovali. Proto svým telegramem z 16. 3. 1918 nařídil jejich urychlený odjezd i se zbraněmi. V tomto duchu také legionáři uzavřeli o deset dnů později v Penze dohodu se Stalinem. Francouzská vláda v té době velmi stála o to, aby na západní frontu dorazila tak významná posila.

Britské představy byly jiné. Ti viděli budoucí působiště legií na severu Ruska, kde by chránily přístavy (v britských rukou) před možným německým a finským útokem. Trockij chtěl Čechoslováky využít pro vybudování nové půlmilionové armády, protože v té době měl k dispozici jen 30 000 mužů, většinou jiné než ruské národnosti. Proto o necelý týden později Leninův pokyn zrušil a nařídil odzbrojení legií. Pro svůj plán získal částečnou podporu Spojenců i vynucený souhlas politického vedení Národní rady v Moskvě.

Proto se vlaky s legionáři uprostřed přesunu zastavily, přestože třetina sboru už dosáhla Vladivostoku. Většina jednotek tak zůstala buď ještě v Povolží, nebo na trati magistrály mezi Penzou a Čeljabinskem. Již při příjezdu z Ukrajiny na území Ruska legie odevzdaly všechny těžké zbraně a ponechaly si jen minimum pušek a jeden kulomet na každý vlak, aby tak deklarovaly své mírumilovné úmysly a politickou neutralitu. Zastavení transportu a dohadování se o jejich budoucím osudu, zosťřená agitací českých komunistů – internacionalistů bojujících v řadách Rudé armády, vyvolalo mezi legionáři značnou nervozitu.

Pak se stalo něco, s čím nikdo nepočítal – legionáři se vzbouřili, odepřeli politickou poslušnost pobožce Národní rady v Moskvě, místo ní zvolili na sjezdu v Čeljabinsku nové

vedení (hlasovali zástupci každého vlaku) a rozhodli se, že do Vladivostoku se dostanou, nepůjde-li to jinak, za použití násilí. Dokázali tak, že opravdu představují revoluční armádu bojující za stát, který zatím existoval v jejich hlavách a srdcích. Měli jen sebe, své odhodlání a svou naději. Nezviklaly je ani vyhrůžky Trockého, ani přesvědčování a nevybíravý nátlak představitelů Spojenců, odmítli se nechat odzbrojit a rozpustit své jednotky. Po dvouměsíčním bezvýsledném vyjednávání splnili své hrozby, sáhli po zbraních a během jediného léta ovládli 8000 km Transibiřské magistrály a následně i Povolží. Jejich ozbrojený odpor a vojenské úspěchy, kterých hned na počátku během jediného květnového týdne dosáhli, vyvolal rozsáhlé povstání proti bolševické vládě. Začala občanská válka, která trvala tři roky. Československý armádní sbor během léta a podzimu roku 1918 významně přispěl k vítězství Spojenců nad Německem, neboť zcela zastavil repatriaci stovek tisíc německých a maďarských zajatců, kteří se nacházeli na Sibiři. Ti tak nemohli posílit Ústřední mocnosti na západní frontě, jak s tím počítaly německé plány.

Tato jejich aktivita spolu s existencí dalších československých jednotek ve Francii a Itálii se stala rozhodujícím faktorem vzniku a mezinárodního uznání samostatného Československa po skončení I. světové války. Legionáři samotní se do své nové vlasti, o níž snili v zákopech a vagonech na své dlouhé cestě, a za níž prolévali krev a umírali, dostali až po dvou letech od jejího vzniku. Osud k jablkům sváru bývá nespravedlivý.

Proč civilizace páchají sebevraždy

(2019)

V dějinách lidstva můžeme nalézt několik příkladů, kdy vyspělá říše zdánlivě bezdůvodně rezignovala na svoji mimořádnou technologickou vyspělost a odsoudila tak sama sebe k budoucí bezvýznamnosti. První takový náznak lze pozorovat u Říše západořímské na sklonku 3. a počátku 4. století našeho letopočtu. Tehdejší elity zachvátila iracionální touha nedělat nic obtížného. Proto zcela zrušily výuku matematiky a omezily znalosti čtení a psaní.

Naopak nebývalý rozkvět zažily řečnické školy, v nichž se žáci učili, jak přesvědčovat dav, aby je volil na výnosná místa v municipální či státní správě. Společnost sešňerovaná starými římskými tradicemi statečnosti, skromnosti a vnitřní disciplíny se pod vedením vyznavačů nových kultů, předchůdců dnešní Evropské komise a jejích nápadů, osvobodila od toho duchovního harampádí. Nové myšlenky zvítězily také v římské armádě.

Vojáci nejprve odmítli cvičit v nepraktickém těžkém brnění a přilbách, které jejich předchůdci používali skoro pět set let, a nahradili je slušivými civilními tunikami a plstěnými čapkami, přičemž meč a štít vystřídal mnohem lehčí luk. Nové vybavení bylo velmi pohodlné a zvykli si na ně natolik, že si je ponechali i na válečných taženích. Bohužel, zaostali západní sousedé Římské říše zneužili procesu humanizace a zcivilnění

ozbrojených sil a zůstali nadále oděni do svých šupinových pancířů či drátěných kroužkových košil, neodložili svá kopí a pádné meče. Pak v několika málo bitvách pozabíjeli tařka bezbranné a nahé protivníky a nechali se najmout místo nich do legií, takže Impérium nezaniklo ihned, ale postupně se rozpadalo dalších 200 let.

Důvodem toho odkladu byla touha barbarských kmenů usadit se na území říše, nikoliv si ji podrobit. O jejich neuvěřitelné primitivnosti svědčí to, že se dobrovolně stali plátcí daní. V Západořímské říši totiž existovaly tři základní vrstvy občanů – oligarchové, kteří vládli a rozhodovali, ale daně neplatili. To byla hlavní povinnost rolníků, řemeslníků a obchodníků, kteří tak financovali nejen oligarchy, armádu, státní aparát, ale také městskou chudinu. Ta nepracovala, ale dostávala od státu chléb a hry, moderně bychom mluvili o sociálních dávkách.

Hrdí Germáni, Keltové, Alani a další barbaři sloužili v armádě, pracovali, obchodovali, platili daně a nakonec se stali dědici římské civilizace, kterou za několik století změnili na evropskou.

Druhý takový příklad představovala v polovině 13. století muslimská civilizace, která se především zásluhou Peršanů stala dědicem antické kultury. Do té doby své evropské sousedy převyšovala ve všech ohledech. Ve vědě, architektuře, literatuře, umění, obchodu a vůbec v celé ekonomice. Po skončení křížáckých válek se prakticky všude v islámském světě chopili moci drsní válečníci a celý dosavadní dosažený civilizační rozkvět jednoduše zakázali. Dle jejich názoru nebyl v souladu s učením Proroka. Civilizační úpadek, který tím způsobili, trvá dodnes, stejně jako snaha vrátit se ke kořenům islámu, tedy do sedmého století.

Třetím, neméně poučným příkladem je osud čínské civilizace za dynastie Ming v patnáctém století. V jeho první

polovině byla Čína světovou námořní velmocí. Měla obrovskou flotilu, která se vydávala na objevné cesty nejen po jihovýchodní Asii, ale také do Afriky a možná i do Ameriky. Před Říší středu se otvíral celý širý svět, čínští obchodníci a objevitelé nevidaně bohatli. To se nelíbilo starým elitám, které nejprve přesvědčily císaře, aby další cesty zakázal. Pak v roce 1470 vláda spálila všechny záznamy o objevech a námořní mapy a v roce 1525 zničila i zbytky obří flotily. Čína se uzavřela světu a na objevné výpravy se vydali Španělé, Portugalci a další Evropané, kteří si podrobili celou Zemi.

V současné době se stejně pošetile a iracionálně začaly chovat evropské elity. Jdou na věc takovou zvláštní kombinací starořímských a čínských metod. Pod záminkou boje proti globálnímu oteplování Evropská unie páchá technologickou, energetickou sebevraždou, když se současně vzdává fosilních paliv i jaderné energetiky. Přechodem na elektromobily chce zároveň své občany zbavit dosavadní mobility (vzhledem k cenám elektromobilů a technickým problémům s elektromobilitou spojeným se počet majitelů aut sníží o více než 90%). Populační krizi chtějí řešit jako ve Starém Římě, tedy migrací. Využívají toho, že mrtvolný zápach rozkládající se Evropské unie láká asijské a africké zájemce o její upadající blahobyť. Bohužel, dnešní migranti jsou pragmatictější než starověcí barbaři, takže nechtějí pracovat, nechtějí platit daně, zpočátku se spokojí s postavením vyživované chudiny a počkají si, až jim Evropa se svým bohatstvím vytvářeným přes tisíc let spadne do klína jako zralá hruška. O naši civilizaci nestojí, považují ji za dekadentní.

Dekadentní, hloupé a nebezpečné jsou současné unijní elity. Podobně jako v předchozích třech historických případech jsou ochotny v zájmu svého politického přežití zničit nejen Evropskou unii a její členské státy, ale celou evropskou civi-

lizaci. Máme jednu z posledních příležitostí tyto jejich plány zastavit. Všechny volby v následujících letech proto nebudou o politických a personálních změnách jako doposud, ale o bytí či nebytí evropské civilizace.

Greta a Molekuly svobody

(2019)

Na počátku tohoto týdne jsem pro ruskou agenturu RIA – Novosti komentoval spory mezi ruským Gazpromem a ukrajinským Naftohazem o uzavření nové desetileté smlouvy na dodávky a tranzit zemního plynu přes ukrajinské plynovody. Při té příležitosti jsem si musel vzpomenout na události z počátku roku 2009, po nichž se za přispění bývalého českého premiéra Mirka Topolánka tato právě dobíhající smlouva uzavřela. Tehdy ukrajinští politici a plynaři celkem bezostyšně vydírali země střední a jihovýchodní Evropy zastavením dodávek ruského plynu. Zneužili pro to vlnu mrazů a extrémně chladného počasí, která tehdy zasáhla celý kontinent. Teprve zásah České republiky jako předsednické země Evropské unie pomohl situaci vyřešit.

Plynová krize tenkrát skončila uzavřením nové desetileté smlouvy, která vyšla vstříc ukrajinským požadavkům. Události však nastartovaly trend, který v současné době vrcholí – snahu novými produktovody obejít Ukrajinu. Záhy po ukončení plynové krize se v roce 2011 rozeběhl projekt Nord Stream 1, který zásobuje Německo po dně Baltského moře (byl dokončen již v roce 2012). Měl být doplněn analogickým

projektem na jihu zvaným South Stream (Jižní potok), který se však z politických důvodů zadrhl a realizuje se v jiné podobě jako Turecký proud. Ten by měl již od prvních měsíců příštího roku zásobovat nejen Turecko, ale také Balkán.

V roce 2015 se rozeběhla výstavba Nord Stream 2. Ta však od samého začátku naráží na velmi silný odpor nejen Ukrajiny, ale především Spojených států. Ty se totiž po roce 2015, kdy Kongres zrušil zákon, který zakazoval vývoz energetických surovin, staly novým silným hráčem na světovém plynovém trhu. Protože Evropská unie představuje druhý největší plynárenský trh na světě, americký projekt prodeje zkapalněného zemního plynu se na ni logicky zaměřil.

Toto úsilí však naráží na dva velmi závažné problémy. Prvním jsou dosavadní dodavatelé, mezi nimiž hraje hlavní roli ruský Gazprom zásobující východní část Unie. Opírá se přitom o desetiletí budovanou infrastrukturu a spolehlivost svých dodávek. Jediné slabé místo systému, Ukrajinu, de facto eliminují plynovody, které ji obcházejí po dně Baltského a Černého moře. Pokud americké firmy chtějí vytlačit Gazprom z dodávek do Evropy, nemohou se při tom opírat jenom o ekonomiku, neboť z technologických důvodů nedokáží ruskému zemnímu plynu konkurovat cenově ani spolehlivostí dodávek.

Největší problém totiž představuje samotné zkapalňování zemního plynu, které odebírá asi čtvrtinu jeho energetické hodnoty, čímž ho prodražuje. K tomu je třeba připočítat vybudování terminálů a výhledově výrobu asi 6 000 přepravních tankerů. Samotný transport je bezpečný, ovšem ve světě postiženém terorismem bude lákat to, že každá taková loď bude představovat v případě výbuchu ekvivalent malé jaderné pumy (výstižně to popsal v jednom ze svých románů Frederic Forsyth).

Z těchto důvodů se zejména za vlády Donalda Trumpa snaží Spojené státy svůj kapalným plyn prosadit v EU politickými prostředky. Například tím, že odložení účinnosti zvýšení cel na dovoz evropských automobilů do USA podmínily výstavbou terminálů na import břidlicového plynu do západní Evropy a zvýšením objemu dodávek. Stranou nezůstala ani sankční politika, jak ukazuje postih firem dokončujících Nord Stream 2.

Když sleduji unijní energetické trendy za poslední dva roky, obávám se, že to nejhorší nás teprve čeká. Green Deal a uhlíková neutralita EU ve svých důsledcích budou znamenat, že dosavadní energetický mix (uhlí a fosilní paliva, jádro, obnovitelné zdroje) bude nahrazen zemním plynem. Silně pochybuji, že tím ruským. Spojené státy do služeb svého exportu již zapojily ideologii – svůj zkapalnělý plyn nazývají Molekuly svobody. Má to symbolizovat vymanění se z energetické závislosti na Ruské federaci.

Ke slovu nepochybně přijdou také radikální ekologická hnutí symbolizovaná Gretou. Již Barack Obama razil heslo, že břidlicový plyn sníží emise skleníkových plynů ve srovnání s ostatními fosilními palivy. Dá se proto předpokládat, že Gretini stoupenci, kteří v pátek nechodili do školy, snadno uvěří, že spalování Molekul svobody je podstatně ekologičtější než využívání autoritářského plynu z Ruska. Pak by projekt Greta byl konečně pochopitelný i z ekonomického hlediska.

Holobrádek sluhou lidu

(2019)

Přiznám se, že v době, kdy jsem sloužil v Kyjevě a sledoval vývoj ukrajinské politiky, tak jsem občas žertoval, že si mohu zřídit futurologickou agenturu, která bude s nebývalou přesností předpovídat vývoj české politiky. Po Majdanu mě ten optimismus přešel, ale průběh letošní ukrajinské prezidentské předvolební kampaně posunul Ukrajinu do pozice země, v níž se jako v křivém zrcadle zobrazuje budoucnost evropské politiky. V ní zřejmě napříště nerozlišíme, kdy končí komediální televizní seriál a začíná šedá realita politiky.

Může za to velmi nápaditá předvolební aktivita prezidentského kandidáta Vladimíra Zelenského a jeho politické strany Sluha lidu. Pod tímto názvem se skrývá název nejúspěšnější show mladého komika, kterou vidělo 98 milionů lidí. Její děj je nekomplikovaný – mladý učitel Vasilij Petrovič Holoborodko se jednou do nepříčetnosti rozcílil nad zhovadilostí současných poměrů a pronese plamennou řeč, v níž tvrdě zkritizuje sociální a politickou situaci Ukrajiny. Jeden z jeho žáků ji nahraje a pověsí na sociální síť. Video a jeho protagonista rázem získá ohromnou popularitu a z Holoborodka (Holobrádka) se stane úspěšný tribun lidu.

Popularity seriálu si povšiml významný ukrajinský oligarcha s velmi temnou pověstí Ihor Kolomojskij, který se upřímně nesnáší se stávajícím ukrajinským prezidentem Petrem Po-

rošenkem. Zdá se, že si mladého komika najal, aby si se svým kolegou spoluoligarchou vyřídil staré i nové účty a křivdy. Založili politickou stranu jménem Sluha lidu a Vladimír Zelenskij svou předvolební kampaň postavil na konfrontaci s prezidentem. Proto neustále slibuje, že Petr Porošenko jako ten největší zloděj skončí ve vězení. Nedávno dokonce v jedné ze svých šou prezidenta docela realisticky pohřbil.

Pokud jde o reálné politické sliby a program, tak Sluha lidu paradoxně usiluje o mír na východní Ukrajině. Slovo paradoxně používám proto, že jeho promotér I. Kolomojskij patřil k těm, kdo občanskou válku zahájili, dokonce má svoji soukromou armádu a podporuje nacionalisty v praporu Azov. Zpočátku chce Zelenskij dosáhnout zastavení palby na Donbasu rozhovory s představiteli Ruské federace. Zdůvodňuje to potřebou ukončit vzájemné zabíjení a zachránit lidské životy. Jednání o skutečném míru podle něho začnou, až se za jednací stůl posadí Ruská federace, Spojené státy a Velká Británie.

První kolo ukrajinských prezidentských voleb proběhne 31. března a je docela pravděpodobné, že ho Sluha lidu (a Kolomojskij) vyhraje. Zvítězí-li i v tom druhém, asi bychom měli přemýšlet, dle jakého televizního seriálu budou probíhat naše příští volby prezidenta. Napadá mě Rapl, případně Most! Máme se nač těšit.

Nevědomost je síla

(2019)

Ani v těch nejhorších snech by mě nenapadlo, že se dožiji toho, že budu svědkem naplňování třetího ze sloganů z románu George Orwella 1984. První dva: „Válka je mír“ a „Svoboda je otroctví“ už dobře znám, dokonce ve dvou různých podobách. Hojně se používaly před rokem 1989, pak se na ně na chvíli pozapomnělo, až po roce 2004 je obchodníci se strachem zase vytáhli ze zaprášeného kouzelnického klobouku.

První se vrátil s novou studenou válkou, ten druhý zase ke svému fungování potřebuje liberální demokracii, která není ani liberální, ani demokracií, proto se ohání pojmem politická korektnost. Ta v podstatě funguje jako před staletími církevní dogmata. Umožňuje totiž kohokoliv obvinít, že je málo pravověrný a vyobcovat jej. Nejčastěji z veřejného života, či ze zaměstnání (v řadě západních zemí je již dnes běžné odstranit z univerzity někoho, kdo se provinil politicky nekorektním výrokem). K dokonalosti to dovedly sociální sítě, které již trestají za použití jména a příjmení někoho, kdo byl politicky korektně proklet. Rozdíl ve prospěch středověku je v tom, že tehdy z nedostatku pravověrnosti obviňovaly úctyhodné instituce jako třeba inkvizice, a že existovala přísná procesní pravidla. Dnes si zhusta musíme vystačit s počítačovým algoritmem.

Třetího Orwellova sloganu se s vehemencí odpovídající věku (a možná i diagnóze) chopila Greta Turnberg a její

loutkovodiči a stoupenci. Školní stávka za klima představuje nejen faktické popření smyslu vzdělávání, ale mění bádání o klimatu v apokalyptické proctví, dobu chiliasmu, včetně toho období 12 let, které zbývají do konce světa. Greta nepřichází s modlitbami, ale se stávkou, protože v nevědomosti je síla. Orwellovy knihy by se asi měly stát povinnou četbou na středních školách.

Zdá se mi, že popírání teorie globálního oteplování, klimaskepticismus a ironizování problému uhlíkové stopy je asi největším kacírstvím v celé západní civilizaci. Nelze však přehlédnout, že argumentace většiny klimaskeptiků se opírá o historické záznamy. Drastické změny klimatu nejsou záležitostí posledních desetiletí.

Lidé se jich vždy báli. V době, kdy jsem vyrůstal, nás strašili přicházející dobou ledovou, což mělo jistou logiku. Geologové zjistili, že se za posledních pár milionů let odehrálo těch ledových dob hned 56, a zdá se, že ta poslední, která skončila před 11 000 lety, byla jedna z nejdelších a nejhorších. Co se skleníkových plynů a toho strašlivého kysličníku uhličitého týče, tak bez nich by Země byla ledovou koulí s teplotou asi minus padesát stupňů (jak se před 750 miliony let stalo). Proto mě docela zaujala jedna teze, která vychází z teorie Jamese Lovelocka o naší planetě jako o velké matce Gaia, tedy velkém inteligentním organismu, který musí udržovat biosféru v rovnováze. Bouřlivý rozvoj života postupně způsobil problém s jeho dvěma základními stavebními prvky – s uhlíkem a kyslíkem. V přírodním koloběhu živé organismy „stahovaly“ uhlík z oběhu, fosilizovaly ho (v ropě, vápencích, uhlí atp.), naopak kyslík v atmosféře přibýval až příliš, proto přišly doby ledové. Proto bylo zapotřebí, aby vznikl a zasáhl nový geologický činitel, který urychleně vrátí uhlík zpět do oběhu (nejlépe ve formě kysličníku uhličitého či metanu) a vytvoří tak novou rovnováhu biosféry a zastaví nástup doby ledové.

Tuto úlohu lidstvo splnilo za pouhých dvě stě let od začátku průmyslové revoluce, takže se jako živočišný druh zapisujeme do geologických dějin naší planety stejně impozantně jako třeba prvohorní měkkýši, po nichž zůstaly dodnes mnohasetmetrové vrstvy vápenců. Tolik k možnému zdůvodnění smyslu existence lidstva.

Tento příklad uvádím proto, že pro tuto teorii existuje stejné množství věrohodných důkazů jako pro klimatickou apokalypsu způsobenou člověkem – tedy žádné. Má však jednu vadu – nelze s ní strašit děti, ani vymáhat klimatické odpustky.

Lépe zemřít jako vlk, než žít jako pes

(2019)

Jako historika mě vždy fascinovalo, jak se v dobách dějinných zlomů vracejí zdánlivě dávno zapomenuté ideologie a vzorce chování. Dokonce i takové, o nichž si všichni mysleli, že už neexistují. Dlouhodobě sleduji dění na Ukrajině kvůli válečnému konfliktu na Donbasu, který představuje v tomto ohledu nejviditelnější příklad návratu zdánlivě dávno zapomenutých hrůz.

Na válku na východní Ukrajině se většinou nahlíží jako na zástupnou válku mezi Západem (především Spojenými státy) a Ruskou federací. Z globálního pohledu je to správný postřeh. Pokud se však podívám na tento konflikt z hlediska motivace jeho iniciátorů, připadá mi, že jde o souboj dvou vypjatých nacionalismů, ukrajinského a ruského. Ruská publicistika poměrně přesně zmapovala historii ukrajinských nacionalistických hnutí, nenarazil jsem však na podobnou studii o nacionalistech ruských. S jedinou výjimkou – tou jsou jejich vlastní vzpomínky a vyprávění.

Nejdůležitější politickou organizací ukrajinských nacionalistů, která navázala na meziválečnou a válečnou tradici bylo Ukrajinské národní shromáždění (UNA). Vznikla již na jaře roku 1991 (ještě před rozpadem Sovětského svazu) a již v té době začala budovat své ozbrojené oddíly – Ukrajinskou národní sebeobranu (UNSO). Jejich organizátoři se nevydali

cestou jiných politických stran a hnutí, které v létě pořádaly branné kurzy pro své členy, ale zatoužili po reálných bojových zkušenostech. Příležitostí k tomu na teritoriu rozpadajícího se Svazu bylo opravdu dost.

Prvními instruktory vznikajících úderných oddílů se stali veteráni z Afghánistánu. Bojovým křestem si prvních 1500 ukrajinských dobrovolníků prošlo v Podněstří na straně neuznané povstalecké republiky. Paradoxně tehdy jejich spojenci byli ruští nacionalisté a monarchisté. Pak bojovali v řadách gruzínské armády v Abcházii, také proti Čečencům Šamila Basajeva. Ovšem v roce 1995 se několik stovek ukrajinských dobrovolníků vydalo do Čečny a válčili proti ruské armádě až do doby, kdy se čečenské oddíly stáhly do hor a vedly partyzánskou válku. Po návratu domů UNA – UNSO přes často používané bojové heslo o vlčích a psech ztratila politický vliv. Tehdy (v roce 2008) se všichni smáli prohlášení lídra kyjevské organizace této strany Mazura, že budou bojovat proti Rusům tak dlouho, dokud se Rusko nerozpadne.

Dnes tato slova do omrzení opakují nejvyšší představitelé Ukrajiny. Bojovníci UNA – UNSO se zúčastnili v řadách Pravého sektoru Euromajdanu v Kyjevě a dnes tvoří páteř a důstojnický sbor ukrajinských dobrovolnických praporů válčících na Donbasu. Tam proti nim v počátcích před pěti lety bojovali dobrovolníci z Ruska, kteří soudě dle životopisů Alexandra Borodaje a Igora Strelkova (Girkina) prošli velmi podobnou cestou, ale z opačné strany. Zakladatelé obou povstaleckých „lidových“ republik v roce 1992 jako studenti archivnictví na Moskevské univerzitě, ruští nacionalisté a monarchisté, odešli do Podněstří podpořit povstalce. Pak bojovali dvakrát v Čečně (1995, 1999), v Dagestánu, ale také v Bosně (Strelkov), účastnili se událostí na Krymu a své zkušenosti uplatnili při organizování povstání na východě Ukrajiny.

Pro mne z této historie vyplývá několik poučení. Za prvé nacionalismus, pocity ponížení a touha potrestat staré křivdy je v každé společnosti trvale přítomen. Za druhé z prohlášení a činů, kterým se všichni nejprve upřímně smějí, se může stát budoucí tragédie (viz výroky A. Hitlera v roce 1923 a 1933). A konečně za třetí – každý, kdo používá v otázkách lidských práv a svobody slova dvojí metr, se dříve či později stane sám obětí těch negativních sil, které toleruje. Zvláště u nás v Evropě bychom si to měli dobře pamatovat.

Zahalené dějiny

(2019)

Tento měsíc jsem se zase znovu zbytečně přesvědčil, že česká žurnalistika neinformuje o věcech důležitých, jenom o trapnostech.

Třeba o tom, jak Greta pluje přes Atlantik do New Yorku na plachetnici bez záchodu, nebo jak „neznámý“ vandal znectil na Praze 6 sochu maršála Koněva. V tom hluku nějak unikly srpnové události, které pro naši budoucnost nevěstí nic dobrého. Vezmu to chronologicky.

Druhého srpna Spojené státy anulovaly Smlouvu o zákazu raket krátkého a středního doletu (zahrnující rakety s doletem 500 – 5 000 km) uzavřenou v roce 1987 ještě mezi Sovětským svazem a USA. Tehdy byl tento akt považován za symbolický konec studené války, takže její zrušení jak ze strany Spojených států, tak Ruské federace možná ohlašuje nové kolo závodů ve zbrojení. 18. srpna Pentagon oznámil, že provedl úspěšný test rakety s doletem 500 km.

Protože křídlatá střela byla odpálena z platformy Aegis Ashore až doposud považované za ryze obranný systém, vyvolalo to prudkou reakci z ruské strany. Aegis Ashore Missile Defense System se tak zároveň stal systémem útočným. Aegis Ashore byl vybudován v Rumunsku a v Polsku, tedy blízko ruského území. Na test rakety o několik dnů později reagoval prezident RF Vladimír Putin, který vystoupil s velmi ost-

rým prohlášením o tom, že Ruská federace přijme symetrická opatření.

Sice zdůraznil, že se jeho země nenechá zatáhnout do závodů v raketovém zbrojení, ale následné informace upřesnily, že ruské střely krátkého a středního doletu budou rozmístěny v Kaliningradské oblasti a na Krymu. Tím se střední Evropa znovu dostane na dostřel jako před 40 lety, kdy rozmístění raket doprovázely mohutné protiválečné protesty v západní Evropě a utajení u nás, na druhé straně železné opony.

Pravda, dnes nám nic nezatajují, jenom mluví a píší o něčem jiném. Třeba o tom, jak starosta Prahy 6 nemá rád sochu maršála Koněva (snaží se jí odstranit již druhé volební období). Dlužno říci, že postupuje systematicky – nejprve ji doplnil vysvětlujícími tabulkami, pak si stěžoval na to, že socha provokuje vandaly. Občany, kteří rudou barvu a hanlivé nápisy umyli, označil za ruské trolly. Jeho poslední vyjádření ukazuje, že souzní s těmi, kdo tam namalovali letopočty 1945 (Československo), 1956 (Maďarsko), 1961 (Berlínská zeď), 1968 (invaze do Československa). Ten rok 1945 považují za klíčový dle principu dějeBisu – Rusko je naším nepřítelem dnes, takže jím muselo být už v tom roce čtyřicátém pátém. A ti, proti nimž Rudá armáda tehdy bojovala, byli nejspíš dle starosty Koláře naši spojenci.

Tak mě napadá, že politik s podobnými názory už tu kdysi žil. Nakonec se ještě na katastru Prahy 6 zastřelil. Kvůli maršálovi Ivanovi Stěpanoviči Koněvovi a jeho tankům to neudělal. Vyděsilo jej Pražské povstání...

Kdy začíná vážná krize?

(2019)

Odpovědí na tuto otázku mohou být stovky, nicméně historická zkušenost říká, že zlomový moment přichází v okamžiku, kdy erudovaní zastánci a obránci určité politiky či institucí začnou používat argumentaci jejich dlouholetých nesmířitelných kritiků.

Stačí si vzpomenout na Michaila Gorbačova a jeho kritiku sovětského režimu, kdy ho hodnotil slovy, za která dříve ti, kteří je vyslovovali, putovali na popraviště, do gulagu nebo do vyhnanství či emigrace. Toto prozření však nepomohlo, protože přišlo pozdě a Sovětský svaz se rozpadl.

Obávám se, že podobná historická zákonitost začíná fungovat i v případě dvou nejvýznamnějších institucí Západu, tedy Evropské unie a NATO. Proroky jejich zkázy se stali dvě osobnosti, od nichž bych to opravdu nikdy nečekal – americký miliardář, filantrop a zákulisní organizátor mnoha barevných revolucí George Soros ohledně EU a George Friedman, zpravodajský expert, zakladatel „stínové CIA“ Stratfor a bezpečnostní analytik, jenž ve svém posledním rozboru možné budoucnosti světové politiky zpochybnil další existenci NATO.

Poměry v českých médiích a politice velmi dobře charakterizuje skutečnost, že obě zásadní vyjádření lidí, které jinak citují jako nezpochybnitelné autority, až na čestné výjimky nikdo nezmínil. To dle mého názoru potvrzuje hloubku naší

současné krize. George Soros již 12. 2. letošního roku poskytl rozhovor britskému levicovému deníku The Guardian, v němž Evropskou unii přirovnal k Sovětskému svazu v roce 1991, tedy na hraně kolapsu. Poměrně přesně popisuje úpadek eurofilních tradičních politických stran a vzestup euroskeptických až protiunijních hnutí a za viníka označuje současné vedení EU, zejména Evropskou komisi, kterou přirovnal k někdejšímu politbyru Komunistické strany Sovětského svazu v druhé polovině roku 1991, tedy pár měsíců před zánikem.

Ve své kritice se zřejmě inspiroval názorem bývalého sovětského disidenta Vladimíra Bukovského, který tuto analogii vidí zejména ve výrazném demokratickém deficitu celé Unie, která svoji původní inspiraci opravdu nezapře. Evropský parlament bez zákonodárné iniciativy odpovídá Nejvyššímu sovětu SSSR, protože jeho úkolem je jen schvalování. Název komisaři evokuje vzpomínky na Lenina a jeho vládu lidových komisařů. Jen ta Mimořádná komise (Čeka, pak NKVD, posléze KGB) zatím chybí. George Soros mezi faktory, které způsobily současnou krizi počítá nezvládnutou migraci a poněkud opomíjí svá vyjádření před pěti lety, kdy doporučoval, aby EU přijímala minimálně tři miliony afrických migrantů ročně. Nahlédnout vlastní chybu pozdě je lepší, než na ní trvat. K budoucnosti Unie je dosti skeptický.

To George Friedman rovnou označil existenci NATO za přežitý a zbytečný anachronismus. Po letech tak dává za pravdu názoru Václava Havla, který původně zastával názor, že Severoatlantická aliance se měla sama rozpustit tak, jako to udělala Varšavská smlouva. (Posléze rychle ustoupil na kompromisní pozici: „NATO by potřebovalo nový název a reformu“, aby se poté stal podporovatelem jeho rozšíření na Východ). Americký analytik dnes bez obalu říká, že Severoatlantická aliance je špatný pakt ve špatnou chvíli.

Friedman se domnívá, že Ruská federace je v současné době příliš slabá na to, aby mohla ohrožovat evropské členské státy, což znamená, že historické poslání NATO skončilo. Naopak, Aliance tím, jak se snaží znovu vyhrát další studenou válku (kterou sama vyvolává), se stává opakem svého původního poslání. Již není garantem míru, ale naopak zvyšuje nebezpečí vzniku válečného konfliktu jak pro Evropu, tak pro Spojené státy. Lze jenom doufat v to, že po nejbližší vážné krizi dojde k rychlé nápravě a NATO bude nahrazeno něčím příhodnějším, co bude více odpovídat modernímu světu a novému rozložení sil.

S většinou tezí hubatého analytika souhlasím, chtěl bych však upozornit na jeden velmi politováníhodný důsledek nalezení úhlavního nepřítele v Ruské federaci. Zdá se mi totiž, jako by se propagandisté Aliance shlédli v Orwellově tezi o ovládnutí minulosti. Nejprve se dodatečně prohlásili za vítěze Studené války. Poté začali na události II. světové války nahlížet z dnešního úhlu pohledu. V jejich nové verzi dějin nepřítelem Západu nebylo hitlerovské Německo a jeho spojenci, ale Sovětský svaz, tedy dnešní Ruská federace.

Proto se popírá, že Německo z větší části porazila Rudá armáda, proto slyšíme že v roce 1945 nás Sovětský svaz neosvobodil, ale okupoval. Takto je nutné číst onen propíraný dějeBIS – pokud se na školách bude učit, že při osvobození Československa padlo 140 000 sovětských, československých a rumunských vojáků, jde o sovětskou verzi dějin. Jediné oběti hodné zmínky jsou vedle Američanů příslušníci Ruské osvobozené armády, tedy vlasovci. V tomto ohledu se zatím o padlých vojácích Wehrmachtu a příslušnících jednotek SS nemluví, ale v duchu propagandistické logiky k tomu brzy dojde. Protože nepřítel našeho nepřítele je náš přítel. I v té minulosti.

Proto Západ (a EU zejména) toleruje neonacistická hnutí, pokud mají protisovětské či protiruské kořeny. Proto mohou na Ukrajině a v Pobaltí veteráni a jejich vnuci pochodovat v esesáckých uniformách. Na Ukrajině už je zařadili mezi veterány II. světové války, takže za své angažmá v hitlerovských uniformách budou pobírat penzi. Ono to ani jinak dopadnout nemohlo, jak před více než sedmdesáti lety geniálně předvídal George Orwell.

Já osobně jenom doufám, že se naplní optimistická očekávání G. Friedmana – totiž že přijde krize, my ji přežijeme a svět se stane bezpečnějším, protože NATO a EU ve své současné podobě budou jen nepříjemnou vzpomínkou.

Zpětné odpočítávání už začalo

(2019)

Psal jsem o tom již několikrát ve svých komentářích, že posledních deset let mám pocit, že náš demokratický politický systém zařadil zpátečku a rok od roku se stále více přibližuje totalitě. Dokonce velmi podobné té, ze které jsme před třiceti lety za cinkání klíčů šťastně utekli. Změny přicházejí postupně, takže je příliš neregistrujeme. Bombastické oslavy třicátého výročí 17. listopadu 1989 však leccos odhalily, protože zhutnělé oficiální verze tehdejších událostí mnohé z nás přiměly, abychom se kriticky podívali na ty tři uplynulé dekády a srovnávali.

Pominu, že pro 38% českých občanů se dnes jeví předchozí totalitní režim jako přijatelnější než ten stávající. Závažnější pro mne je to, že naše současnost ve srovnání s obdobím od roku 1989 – 2004 trpí výrazným deficitem demokracie. Ten odráží i statistika o volbách do místní samosprávy. V těch posledních v celé čtvrtině obcí byla jen jedna jediná kandidátka (jako kdysi jednotná kandidátka Národní fronty). Tento okázalý nezájem o věci veřejné a přesvědčení dvou pětin občanů, že za komunistů bylo lépe, mají jednoho společného jmenovatele – selhávání právního státu.

Demokracie bez spravedlnosti se velmi podobá anarchii. A anarchie představuje pro slabší a zranitelné členy společnosti jednu z nejhorších diktatur. Protože pravidla určují ti

silnější a bezohlednější, a jsou nemilosrdně vymáhána. Lidé postižení exekucí o tom vědí své, stejně jako ti, kdo bydlí ve vyloučených lokalitách (tedy v ghettech) či v jejich sousedství. Pouze to, že žijeme v dobách nebyvalé hospodářské konjunktury, zabraňuje vypuknutí politické a sociální krize.

Fungující demokratický systém v podobných situacích se snaží problémy identifikovat, diskutovat o nich a nalézt řešení. Byť to často znamenalo totální změnu politického spektra. Pro autoritářské či přímo totalitní režimy naopak vždy existovalo jen jedno východisko – umlčet kritiku, občas rovnou odstranit kritiky. Tyto represivní kroky totalitáři obvykle zdůvodňovali ohrožením vnějším nepřítelem, či válkou jako nejtěžším argumentem. Dobře propracovaný systém podobné argumentace měli v bývalém Sovětském svazu a jeho satelitech. Mimořádnou úlohu v tomto procesu vždy sehrávaly tajné služby, na jedné straně obávané, na druhé adorované v tehdejších médiích.

Tento týden Bezpečnostní informační služba vydala svou veřejnou Výroční zprávu za rok 2018. Přiznám se, že po loňské lekci z dějeBISu jsem na ni byl opravdu zvědavý. Shodou okolností jsem předtím byl na křtu knihy Olina Jurmana a kol. Přebvat. Mimo jiné jsou v ní publikovány dosud neznámé svodky pro nejvyšší komunistické představitele o událostech v listopadových dnech roku 1989. Psal je Analytický odbor 9. správy (určené pro boj s vnitřním nepřítelem) podepsal plukovník Karel Vykypěl. Když si odmyslím dobovou terminologii, popisoval akce tehdejších odpůrců režimu v podstatě podobně jako veřejná zpráva BIS podepsaná plukovníkem Michalem Koudelkou.

Tenkrát byli všichni agenti či stoupenci amerického imperialismu (občas i zločinné přestrojky). Dnes (cituji ze strany 9 zprávy BIS) jde o proruské aktivisty pocházející z „nejrůznějších nacionalistických a populistických hnutí, některých

politických stran, zapsaných spolků a neformálních iniciativ... Do spektra dále spadají média, která se prezentují jako nezávislá či alternativní...“ Jejich zločinné působení stejně jako kdysi spočívá v tom, že: „Část spektra proruských aktivistů se soustředila na veřejná shromáždění, debaty, besedy a petiční akce zaměřené proti EU, NATO a proti rozhodnutím těchto mezinárodních struktur souvisejícím s problémem imigrace do Evropy.“

Náboženství strachu a beznaděje

(2020)

Všudypřítomná panika kolem koronaviru v Číně nám názorně ukazuje, že nejúspěšnější ideologií současné evropské civilizace je strach. Ze všeho, nejvíce z naší budoucnosti. Nejedná se o první období naší historie, kdy se společnost z důvodů racionálních (války, epidemie, přírodní katastrofy), ale také iracionálních (změna letopočtu v roce 1000, předpovězený konec světa náboženskými blouznivci v letech 1419 a 1914) s touto obavou musela vypořádat.

Totalitní ideologie 20. století (komunismus, fašismus, nacismus) pak stejně jako náboženství kromě nutnosti zániku starého světa vždy předkládaly naději na lepší budoucnost. Lišily se jen časovou perspektivou – zda ten vysněný ráj přijde až po smrti kdesi v nebi, nebo za života nás, případně až našich dětí či vnuků. Neurčitou časovou perspektivu (někdy po vítězství...) používala jak náboženství, tak ideologie. Strach všechna využívala k manipulaci, jako základní motivaci však nabízela naději na lepší budoucnost na onom, či tomto světě.

Zhruba od poloviny dvacátého století se nejprve na Západě a pak i jinde začaly naplňovat sny o světě hojnosti a společnosti oddané konzumu. Materiální životní úroveň dosáhla dříve nepředstavitelných hodnot, stejně jako počet obyvatel naší planety. Vědci záhy vydali varování, že neomezený růst

v podmínkách omezených zdrojů není dlouhodobě možný. Lidské dějiny jsou plné příkladů zaniklých civilizací, které toto pravidlo porušily.

Evropskou civilizaci charakterizuje jeden fenomén, který filosof Stanislav Komárek nazval cestou k opaku. Lidově se tomu říká od zdi ke zdi. Současný klimaalarmismus se svou snahou o bezuhlíkovou ekonomiku představuje asi nejdrastičtější příklad tohoto trendu za posledních 1 500 let, od pádu Říše západořímské. Jsme konfrontováni s vážně míněnou snahou změnit současnou evropskou společnost blahobytu, konzumu, euforie a zábavy na společenství plné strachu, pocitu viny a beznaděje.

Středobodem naší existence se má napříště stát sčítání naší uhlíkové stopy, protože největším nepřítelem pro naši existenci byl symbolicky zvolen uhlík, základní stavební kámen života. Proto musíme zcela změnit svoje chování – přestat létat, jezdit autem, jíst maso, chovat domácí zvířata, nakupovat oblečení, nadále se nemnožit a posléze ani nedýchat. V tomto všem musíme jít jako Evropané příkladem celému světu. Tato podivná ideologie nenávisti k lidem a životu nezůstala omezena jenom na podivné nazelenalé nekrofilní sekty, které ji už dlouho hlásají, ale stala se filosofií nového vedení Evropské unie.

Nový Zelený úděl v podobě, v níž byl prezentován, tedy ideologicky motivovaná centrálně řízená bezuhlíková transformace evropské ekonomiky, má v historii jedinou analogii: čínský Velký skok vpřed z počátku 60. let minulého století. Tato utopie skončila rozvratem hospodářství a hladomorem. Na to pak navázala Kulturní revoluce s řáděním Rudých gard a likvidací kriticky smýšlející inteligence. Náprava škod si vyžádala přes 30 let. Podaří-li se Evropské komisi alespoň část svých apokalyptických vizí uskutečnit, leccos z těch ne-

dávných čínských dějin si zopakujeme. Minimálně energetický hladomor.

Gretino náboženství plné strachu, beznaděje a nevzdělanosti bude jedním z rozhodujících faktorů, který umožní nahrazení původního evropského obyvatelstva již během příští generace.

Korektoři demokracie, aneb vstali noví kádrováci

(2020)

Tento týden poslanci zvolili nového ombudsmana. V tajné volbě vybrali nominanta pana prezidenta Miloše Zemana JUDr. Stanislava Křečka, právníka s dlouholetou praxí v hájení zájmů občanů. V jeho prospěch hovořilo zejména to, že posledních šest let pracoval jako zástupce končící ombudsmanky Anny Šabatové, takže vnitřní chod úřadu dobře zná. Svým způsobem jde o pokračování v tradici, protože jeho předchůdkyně v letech 2001 – 2007 fungovala jako zástupkyně prvního českého ombudsmana Otakara Motejla.

Samotný průběh voleb (počínaje nominací) ukázal, jak se naše demokracie za posledních dvacet let posunula. V roce 2000 se především diskutovalo o smyslu nového úřadu, o jeho zaměření, tedy o politických koncepcích. V roce 2020 již jenom o personálním obsazení. Na výsledku volby se paradoxně nejvíce podílel spolek Milion chviliek pro demokracii, který poslance předem varoval, že pokud si dovolí zvolit prezidentského nominanta, oni budou demonstrovat. Nyní již záminku mají a 1. března proti rozhodnutí řádně zvolených poslanců budou protestovat před Pražským hradem a pak na Staroměstském náměstí.

Předpokládám, že při té příležitosti budou vyhrožovat kandidátům do mediálních rad, které vedení spolku chce označit jako nepřijatelné a nevhodné. Konec konců, tímhle korigováním rozhodnutí voličů se Chvilkaři a jejich zaměstnanci živí

už dost dlouho. Pravda, principy toho dnešního kádrování nevycházejí ze zaběhané praxe před rokem 1989, nicméně analogie a způsob provedení bychom našli v dobách ještě starších, zejména za Druhé republiky či za Protektorátu. Mladí pánové z vedení se občas k této tradici nepokrytě hlásí v rozhovorech pro média.

Mikuláš Minář označil naši demokracii za zahradu, kterou je třeba kultivovat, vytrhávat plevel a křoví. Tato slova naposledy použil před sto lety Benito Mussolini před pochodem na Řím (viz komentář Údržbáři demokracie v PL). Veřejné roztrhání Ústavy k té fašistické symbolice patří. Benjamin Roll se zase přimlouval za to, aby nevhodní kandidáti do mediálních rad byli označováni. Jak, to neřekl, ale mně hned vytanula na mysl nějaká analogie žluté hvězdy. Ostatně M. Minář dlouho poskakoval po pódíích v různých žlutých či okrových variacích na uniformu Hitlerjugend, ač je na to ve svých 26 letech trochu stár. Tyto podružnosti uvádím proto, že si myslím cosi o přiznání barvy sponzorů jejich druhého netransparentního účtu.

Mám-li v kontextu výše řečeného hodnotit činnost Milionu chviliek pro demokracii, dospívám k závěru, že jde o nátlakový spolek s nejasným financováním zvenčí, jehož úkolem je zajistit odstranění osob nepohodlných jeho skutečným majitelům. Při budování koloniálních říší se podobné metody používaly v tzv. protektorátech, tedy státních subjektech formálně samostatných. Tím se zajišťovala poslušnost místní politické reprezentace vůči koloniální mocnosti. Také u nás už jsme to zažili.

Před Listopadem existovalo málo profesí tak nenáviděných, jako byli kádrováci. Hezky to vyjádřila dobová anekdota: Do kanceláře přiběhne pán a zděšeně volá - „Lidičky, lidičky, kádrovák se pověsil na záchodě!“ „Proč jsi ho neodříznul?“ „On se ještě hýbal...“

Hanebné pražské přepisování dějin

(2020)

Česká veřejnoprávní média a s nimi spojení politici mají svůj způsob práce zapsán v memech (a v genetickém výběru redaktorů) už z doby 2. Československé republiky. Podlézavost vůči protektorům (bez ohledu na jejich momentální destinaci), okázalá nenávisť vůči jejich současným protivníkům, nadřazený a vychovatelský přístup vůči divákům, posluchačům a čtenářům. Dědičnost zachází do takových detailů, že vztah ke dvěma posledním prezidentům, Václavu Klausovi a Miloši Zemanovi (i používaná rétorika) nápadně připomíná vyjadřování druhorepublikových a protektorátních médií o Edvardu Benešovi. Inu, zvyk je železná košile.

Jejich další geneticky podmíněnou vlastnost představuje návyk plnit ideologická zadání kampaněmi, které zcela zaplní éter a noviny, což už také má nepřetržitou tradici dlouhou přes osmdesát let. Proto jsme byli od léta loňského roku systematicky připravováni na to, že letošní 75. výročí osvobození Československa bude znamenat zásadní změnu v náhledu na historii. V předstihu nám to předvedla Česká televize, která již 10. 6. 2019 v den vypálení Lidic přinesla v pořadu Reportéři ČT příspěvek o udání v předvečer tragédie. S podtextem – všechno bylo jinak, nešlo o žádné nevinné mučedníky. Zavinili si to sami. Chyběl jen povzdech: chudáci Němci.

Proto se v létě naplno rozhořel boj se symboly. První na řadě byla socha maršála Koněva na Praze 6. Vidím dva hlavní

důvody, proč se terčem snah o revizi historie roku 1945 stal právě tento památník z roku 1980. Na pražském šestém obvodu je už málo volných parcel, které by se daly využít třeba pro výstavbu podzemních garáží, a maršálova socha tomuto záměru překážela. Druhý důvod je také docela logický – za každým nekalým záměrem musí stát člověk, který má v této věci silnou osobní motivaci. V tomto případě šlo o starší paní ruské národnosti, shodou okolností obdivovatelku válečného zločince generála SS Helmutha von Pannwitze, který velel nacistickým ruským kozáckým jednotkám v Jugoslávii. Maršálu I. S. Koněvovi při demonstracích a vandalských útocích mimo jiné vytykali činnost jednotek SMERŠ v roce 1945 v Československu, které zatkly a odvěkly ruské emigranty. Zejména ty, co se angažovali na straně hitlerovského Německa.

Pravda, spory o maršála se vedly několik let, doprovázely je „tabulkové války“, kdy jednu sundali ze staroměstské radnice, jiné dvě přidali k soše. Panu starostovi městské části Praha 6 Ondřeji Kolářovi tyto taškařice vydržely do dalšího volebního období. Zlom přišel vloni po 21. srpnu, kdy po dalším útoku „neznámých vandalů“ se zastupitelstvo rozhodlo pomníku zbavit. V kontextu dalších událostí se zdá, že šlo o začátek širší koordinované akce, již zaměřené k nadcházejícímu 75. výročí osvobození Československa a skončení II. světové války.

Na pomníkovou válku Prahy 6, která vynesla Ondřejovi Kolářovi z ruské strany označení místní gauleiter (nacistický župní vedoucí), plynule navázal starosta Řeporyjí Pavel Novotný se svým záměrem postavení pomníku vojákům ROA (Ruské osvobozené armády – vlasovcům) v Řeporyjích. Přišla pochopitelná reakce z ruské strany, následovalo vystoupení řeporyjského starosty v ruské televizi, které muselo ruské diváky přesvědčit o tom, že v členských zemích NATO

se dostali k moci rusofobové, kretění a sexuální zvrhlíci (tak nějak to shrnul Vladimír Žirinovskij). Pavel Novotný přitvrdil a slíbil, že pověsí ruského ministra zahraničních věcí Sergeje Lavrova.

Pirátský primátor Prahy Zdeněk Hřib se nenechal zahanbit. Nejprve odmítl vrátit Koněvovu pamětní desku na budovu radnice, pak vypověděl nedávno podepsanou smlouvu mezi Prahou a Pekingem a začal chystat přejmenování náměstí Pod kaštany. Komunální politici se ve svých snahách o vyostření vztahů s Ruskou federací a Čínskou lidovou republikou mohli opřít o neskrývanou podporu ze strany veřejnoprávních médií a českého ministerstva zahraničí. Ostatní členy vlády paralyzovala hrozba další demonstrace Milionu chviliek pro demokracii.

Pandemie koronaviru další vlnu provokací (po přejmenování náměstí Pod kaštany) výrazně přibrzdila. Na straně protiruských aktivistů navíc vládlo jisté rozčarování, protože RF na rozdíl od ČLR na kroky samosprávy nereagovala. Proto musel starosta Prahy 6 přitvrdit. Svolal noční zastupitelstvo a 3. dubna nechal sochu maršála Koněva demontovat a uložit do depozitáře. Doprovodil to rádoby vtípnou poznámkou o nenošení roušky. Odpůrce odstranění sochy nazval spodinou. Nevědomky tak potvrdil slova bývalého ruského ministra kultury Medinského, který jej označil za nacistického gauleitera. V sovětských (ale také amerických) válečných filmech podobnými žertíky esesáci komentovali popravu partyzánů. Označování druhých za podlídi k tomu patřilo.

Očekávaná ruská reakce se konečně dostavila. Má podobu nového zákona (okopírovaného z legislativy USA), který umožňuje ruským orgánům činným v trestním řízení trestné činy hanobení památek vojenské slávy Ruska spáchané v zahraničí stíhat. Zdá se, že dejvická demontáž pomníku byla onou poslední kapkou, která k přijetí zákona vedla. Dá se pro-

to předpokládat, že snaha literu zákona naplnit bude enormní. V době, kdy hlavním principem mezinárodního práva je právo silnějšího (a použití síly), to členům zastupitelstva hlasujícím na nočním zasedání pro demontáž památníku to v budoucnu nejspíš ohrozí kvalitu jejich životů.

Pokud jde o Řeporyje a starostu Pavla Novotného s jeho plánem pomníku vojákům Ruské osvobozené armády, teoreticky může narazit na problém z nečekané strany. Ten souvisí s minulostí jejich velitele Sergeje Buňačenka a jeho mužů. Objektivně vzato, proti Rudé armádě během II. světové války bojovali jen v březnu 1945 někde na Odře, a to necelý den. Předtím se většinou zúčastnili jen represí civilního obyvatelstva během protipartyzánských operací v Bělorusku, na Ukrajině a v Polsku, včetně Varšavy. S jedinou výjimkou – tou bylo nasazení na západní frontě v Normandii, kde Buňačenkovi muži zdrželi po vylodění postup Američanů téměř o dva měsíce a způsobili jim těžké ztráty.

Tento faktor rozhodl, že generála a jeho muže Američané vydali Sovětům, přes jejich nesporné zásluhy v Praze. Takže řeporyjský pomník bude postaven na počest příslušníků SS, válečných zločinců a hrdinných bojovníků proti spojenecké invazi v Normandii. Pan starosta Novotný se zřejmě chce dodatečně symbolicky přidat na stranu poražených, tedy nacistické Velkoněmecké říše. Zapadá to do trendu revize historie, který k nám do České republiky přichází zejména z universit v USA. Poprvé na to upozornila ve své knize *Dlouhé stíny předsudků* historička Eva Háhnová v roce 2015. Pro toto nové překreslování historie jsou charakteristické hned tři zásadní tendence.

Snaha odhalit První československou republiku jako nedemokratický stát utlačující menšiny. Naopak popírají nedemokratický a nacistický charakter sudetoněmeckého hnutí poukazem na jeho vnitřní pluralitu. Konečně třetí nejnovější

trend představuje pokus usvědčit Čechy z podílu na holokaustu. To poprvé zaznělo v roce 2016 od americko-německého historika Wolfa Grunera v knize Pronásledování Židů v Protektorátu Čechy a Morava. Letos v únoru to završila publikace Mezi Prahou a Mikulovem, kterou editovala Kateřina Čapková. V ní americký historik Benjamin Frommer obviňuje český národ a jeho vládu nejen z vrozeného antisemitismu, ale z aktivního podílu na holokaustu, který Češi dokonce iniciovali. Jen na vysvětlení – v roce 1939 odmítla protektorátní vláda v čele s ministerským předsedou generálem Eliášem zavést protizidovské zákony, takže je musel vyhlásit říšský protektor von Neurath po linii německé správy.

Takže poselství, které nám postupně vnucují veřejnoprávní média u příležitosti 75. výročí osvobození Československa nakonec bude znít přibližně takto: Nemáte být na co hrdí. V roce 1938 jste nebojovali, celou válku jste kolaborovali a udávali se navzájem, na holokaustu nesete stejnou vinu jako Němci, po válce jste své německé spoluobčany brutálně vyhnali a tvářili jste se jako vítězové. Sovětský svaz vás neosvobodil, ale okupoval, a jeho role v Druhé světové válce je přeceňována. Prahu přece osvobodili vlasovci. Následky ruské okupace byly horší než té německé. A kdo toto nechápe, patří do pravice nebo levicové spodiny, nebo je rovnou agent Kremlu.

Toto poselství našich pokrokářů jim bude komplikovat přístup Ruské federace, která už začala vůči ČR postupovat recipročně. Tak jako se nikdy nepodařilo dopadnout vandaly, kteří poškozovali sochu maršála Koněva, nikdy se nevyšetří útoky na naše zastupitelské úřady v Rusku. Dá se očekávat mezinárodní zatykač na starostu Koláře a další členy zastupitelstva Prahy 6, včetně snahy ho realizovat. Nemohu vyloučit, že se situace vyhroťí natolik, že česká vláda bude muset změnit svůj dosavadní alibistický postoj a konečně reagovat na porušová-

ní práva ze strany samospráv. Skandál s pomníky se projeví i ve výsledcích podzimních voleb.

Doba roušková se zdánlivě hodí k prosazování revizionistického pohledu na dějiny a plíživé rehabilitace nacismu, neb my všichni (kromě médií) máme náhubky a nemůžeme odporovat. Až je konečně sundáme, měli bychom využít všechny možnosti, jak vysvětlit podrazákům a zákeřníkům, že některé věci si mohli dovolit jen jednou. A víckrát ne.

Koronavirus je první politická pandemie

(2020)

Před více než 100 lety (1918 – 1920) vypukla pandemie chřipky, která dostala jméno španělská, a jíž celosvětově padlo za obět' 80 – 100 milionů lidí (v českých zemích se počet úmrtí odhadoval na 50 – 80 000). Od té doby epidemiologové věnují až úzkostlivou pozornost každému novému virovému respiračnímu onemocnění, ačkoliv poslední globální pandemie s více než milionem mrtvých byla v letech 1968 – 69. V posledních asi 15 letech vypukla několikrát panika (ptačí, prasečí, kočičí chřipka, MERS, SARS).

V prosinci loňského roku se objevila nákaza koronavirem v samém centru Číny v průmyslovém městě Wu – chan (11 milionů obyvatel). Původce choroby dostal jméno COVID-19 a vyvolal největší karanténní opatření v lidské historii. Zda to souvisí s tím, že se přímo v centru metropole regionu Chu-pej nachází laboratoř pro výzkum zhoubných virů, není jasné. Poměrně rychle se ukázalo, že nová epidemie daleko více než lidskou populaci zasáhla světovou ekonomiku. Je to logické, protože provincie Chu-pej symbolicky představuje největší globální továrnu. Nejprve přestala létat letadla, pak vyplouvat lodě se zbožím. Nejen Čína, ale celý svět se dostal na hranu velké ekonomické recese.

Daleko horší než dopady epidemie jsou průvodní jevy – panika, strach, iracionální chování obyvatel, ale hlavně státních institucí, které podléhají mediální hysterii. Základní přístup

téměř všech novinářů, totiž, že „dobré zprávy, žádné zprávy“, může napáchat nevratné škody v ekonomice, ale i na zdraví občanů. Paradoxně se tak děje za situace, kdy z Číny přicházejí zprávy, že počet uzdravených začíná převyšovat počet nově nakažených.

Mám docela vážné obavy, že bez ohledu na prognózy a fakta, u nás v Evropské unii se budou snažit období paniky a mimořádných opatření protahovat co nejdéle. Na jedné straně mají obchodní řetězce druhé Vánoce (alespoň co se tržeb týče), zanedbatelné není ani to, že se vyprodají tzv. ležáky. A když se podíváme na cíle Zeleného údělu, tak nouzový stav s koronavirem splní během několika týdnů většinu vlhkých snů Zelených Khmérů. Nebude se létat, nebude se jezdit auty, nebudeme jíst maso, nebudou žádné demonstrace, shromáždění, lidé budou sedět doma a poslouchat, co jim vrchnost nadiktuje a jejich uhlíková stopa bude menší a menší.

Na druhou stranu by to logicky mělo znamenat konec organizované masivní migrace z Asie a Afriky, konec pašeráckých band, ať již se nazývají sebehonosněji. Současné zkušenosti z Itálie ukazují, že tento lukrativní byznys koronavir nenarušil. V karanténě jsou místní obyvatelé, celé obce a nikdo nesmí ven. Lodě s migranty přistávají dál, na ně se žádná omezení nevztahují. Pokud by se zastavila taxislužba mezi Lýbií a EU, svědčilo by to o vážnosti situace, ale spíše nám budou povídat o povinné solidaritě.

S ohledem na vlastnosti chřipkových epidemií nás s největší pravděpodobností v letošním roce čekají dvě vlny pandemie a chaosu. Prvá v příštích dvou měsících a druhá na podzim a v zimě. To se již po jarních zkušenostech budeme chovat racionálněji a nápor koronaviru bez problémů přežijeme. Zda se to podaří také Evropské unii, si vůbec nejsem jistý. COVID-19 se stal vážnou nákazou ekonomickou a politickou, které oslabené instituce mohou podlehnout.

Žijeme v době, v níž se vyplňují všechny hororové sny

(2020)

Lidská fantazie je téměř bezbřehá a vyprávění strašidelných příběhů představovalo oblíbený žánr už u ohňů pravěkých lovců a sběračů. V moderní době se repertoár rozšířil o popis podivných změn společnosti a selhání technologií. Občas se stalo, že se některému z autorů podařilo předpovědět budoucnost, například G. Orwellovi v románu 1984. Jiní zase poměrně přesně popsali budoucí katastrofy dlouho předtím, než se skutečně staly. Například Tom Clancy ve svém románu *Čestný dluh* v roce 1994 končí příběh nárazem uneseného dopravního letadla do budovy Capitolu ve Washingtonu, kde v troskách zahyne skoro celá politická elita Spojených států. Vymyslel to sedm let před 11. zářím...

Morgan Robertson v roce 1898 napsal příběh o srážce nejmodernějšího nepotopitelného zámořského plavidla jménem *Titan* s ledovcem ve stejném místě, kde se o 14 let později skutečně potopil zaoceánský parník jménem *Titanic*. Přesně o sto let později v roce 1998 vyšel sci-fi román Ondřeje Neffa *Tma* (vydaný v upravené verzi znovu 2003). Psal v ní o tom, co by se stalo, kdyby na naší planetě zmizela elektrina. Výraznou postavou knihy je pubertální dívka trpící Downovým syndromem. Pro své sadistické sklony a snadnou manipulovatelnost se stane královnou, jíž se všichni klaní. Podobnost s Gretou Thunberg vyděsila i autora, jak se svěřil v rozhovoru pro noviny (PL 22. 1. 2020).

Na stejné téma masivního blackoutu napsal svůj katastrofický román rakouský spisovatel Marc Elsberg (*Blackout: Zítřka bude pozdě*, 2012). Rozsáhlý výpadek elektřiny postihne celou Evropskou unii. Autor velice realisticky popisuje všechny důsledky katastrofy, kterou způsobila akce ideologicky motivované skupiny ekologických antiglobalistů (nápadně podobná organizaci Extinction Rebellion). Protože jde o literární fikci, v knize nakonec všechno dobře dopadne, spiklencům se nepodaří dotáhnout své záměry až do konce. Sice zemře pár milionů lidí, ale elektrárny se zase rozeběhnou a Unie začne napravovat vzniklé škody.

Obávám se, že realita jménem Zelený úděl bude méně optimistická než dystopický příběh Marca Elsberga. Neplánují to žádní spiklenci, ale Evropská komise. Žádná sebedůmyslnější sabotáž nemůže napáchat tolik nevratných škod jako nekvalifikovaná rozhodnutí úředníků ustupujících tlaku zelených fanatiků. Z logiky politiky vyplývá, že snaha o to, aby bylo uhlíkové neutrality dosaženo co nejdříve, poroste. Zase budeme plnit pětiletku za dva či tři roky. Přijde-li potom blackout, nepůjde napravit.

Sociální důsledky bezuhlíkové energetiky v kombinaci s přistěhovaleckou politikou EU povedou k tomu, že náš dům bude hořet. To v občanských válkách bývá obvyklý jev.

Zelený úděl a Zelení gardisté

(2020)

Jedním z osudových nedostatků současné politiky je neochota a neschopnost kriticky porovnat nastupující ideologii klimatického alarmismu s jeho historickými analogiemi. Ta neochota možná pramení z vědomí, že historie nás učí o tom, že se něco podobného v dobách nedávných odehrálo, takže se dá logicky předpokládat, že dnešní pokus o ekonomickou modernizaci Evropské unie nazvanou Zelený úděl dopadne stejně jako jeho předobraz – čínský Velký skok vpřed v roce 1960.

Na konci padesátých let chtěl Mao Ce Tung prosadit svůj model nové komunistické společnosti. K tomu potřeboval zlikvidovat tři konzervativní instituce bránící cestě – rodinu, peníze a soukromé vlastnictví. Jako nástroj použil direktivně řízenou ekonomickou modernizaci země nazvanou Velký skok vpřed. Rodinu a peníze zrušil rozdělením obyvatel do komun se společným stravováním a často i bydlením, kde vše bylo na přiděl. Soukromé vlastnictví odstranil sdílením všeho, co původně patřilo k vybavení domácností. Komuny měly být soběstačné úplně ve všem, včetně domácí výroby oceli na dvorcích.

Po třech letech fungování Velkého skoku vpřed vypukla ekonomická krize a jeden z největších hladomorů 20. století, který zahubil několik desítek milionů obyvatel. Drží dějinný primát, protože ho nevyvolala ani přírodní katastrofa ani vál-

ka, ale byl „pouze“ nechtěným důsledkem špatně připravené a bezohledně vynucované modernizační politiky. Na počátku roku 1961 byl v tichosti Velký skok ukončen, náprava škod trvala několik let. Její součástí se stalo částečné odstavení Mao Ce Tunga od moci.

On si to nenechal líbit a v roce 1966 vyhlásil Kulturní revoluci. Ta byla namířena proti čtyřem hlavním přežitkům – starému myšlení, kultuře, obyčejům a návykům. V praxi pak proti veškerým autoritám, tedy učitelům, inteligenci, úspěšným občanům a cizím diplomatům. Hnací silou revoluce se stala mládež organizovaná v Rudých gardách, symbolem Rudá knížka se 427 Maovými citáty.

Během deseti let Kulturní revoluce zahynulo nepřírozenou smrtí přes 7 milionů lidí, většinou příslušníků inteligence, byla zlikvidována řada památek, zničena muzea, knihovny, galerie a školství – to si místo osnov vystačilo s knihou Maoových citátů.

Celou tuhle historii vyprávím proto, že i u nás začíná být nepříjemně aktuální v posledních letech. Jenom to pořadí událostí je trochu jiné. Kulturní revoluce na západních univerzitách předchází Velkému Zelenému skoku. Hlavní cíle maoistické ideologie však jsou postupně uskutečňovány. K likvidaci rodiny slouží celá řada nástrojů, které jsou již součástí studijních oborů. Feminismus, genderismus, teorie fluidních pohlaví, nahrazení slov otec a matka označením rodič 1 a rodič 2. Zánik peněz dostal podobu postupného omezování hotovostních plateb a záporných úrokových sazeb. Pokud jde o soukromé (či spíše osobní) vlastnictví, tak byla znovu oprášená Maova idea sdílení, vzniká sdílená ekonomika.

Cíle a metody Kulturní revoluce se zatím objevují v méně brutální podobě než kdysi v Číně. Studenti na západních univerzitách zatím fyzicky nelikvidují vyučující, kteří nejsou dostatečně pravověrní (a například tvrdí, že biologie zná jen dvě

pohlaví), ale jen je vyhazují ze zaměstnání. Boj proti starému myšlení se soustředil na barevný multikulturní výklad dějin, kultura bílého muže se stala symbolem kolonialismu a rasismu, takže je odsouzena k zapomnění. Maovo rolnictvo jako hlavní revoluční síla na Západě sice chybí, ale jeho roli převzaly menšiny, hlavně ilegální imigranti ze zemí Třetího světa. Třídní nepřítel byl nalezen ve starší generaci, která mladé revolucionáře provokuje svým konzervativismem a návyky (viz veřejnoprávní pokroková píseň Babička je stará ekosvině).

Proto si myslím, že obecně rozšířené pojmenování současné „progresivní“ zelené ideologie na neomarxismus není úplně správné. Čínská analogie je přesnější. Barva západní recidivy maoistického běsnění tentokrát není rudá, ale zelená. Zelené bude i opakování Velkého skoku vpřed. Jenom doufám, že Marxův postřeh o událostech, které se opakují dvakrát, jednou jako tragédie, podruhé jako fraška, zůstal v platnosti. Nemusí to tedy skončit potravinovým hladomoren, jen energetickým, Evropská unie pouze zchudne, a pak se rozpadne.

Zelený úděl totiž splňuje všechno, co charakterizovalo čínský Velký skok vpřed – jde také o ideologicky motivovanou špatně připravenou modernizační politiku. Míra škod bude přímo úměrná tvrdosti při jejím prosazování. Zatím naštěstí chybí ten Velký kormidelník, protože Ursula von der Leyen ani Frans Timmermans nevypadají, že by tuto roli zvládli. Leda by pan Thunberg konečně Gretě dopsal těch symbolických 427 citátů a vydali Zelenou knihu, se kterou by každý pátek mávali nad hlavami Zelení gardisté a pokřikovali na nás, že jsme jim zkazili dětství, že se z toho nevykrotíme a že nás postaví ke zdi. U nás by se toho mohl chopit Milion chviliek a na svých pódiích konat veřejné procesy s klimaskeptiky, protože také navazuje na tradici čínské kulturní revoluce. Blbost je holt nakažlivá i přes propast času.

Doba mezi konspirační teorií a praxí se zkracuje

(2021)

Každý, kdo se snaží najít bližší historické analogie k současnému dění, se musí vrátit zhruba o sto let zpátky do období konce I. světové války. Nejen kvůli epidemii tzv. španělské chřipky, jež během dvou let usmrtila desítky milionů lidí a na čas ochromila západní ekonomiku, ale hlavně kvůli dopadům na politické uspořádání světa. Dnešní módní výraz Klause Schwaba The Great Reset se tenkrát uskutečnil poprvé v praxi.

Nejvíce v Evropě, kde definitivně zanikly tři ze čtyř velkých říší, které zahájily světovou válku – carské Rusko, Rakousko – Uhersko a císařské Německo. Velká Británie jako jediná dočasně přežila. Rozvaliny dosavadního uspořádání Evropy se staly živnou půdou pro dvě částečně příbuzné totalitní ideologie, komunismus a nacismus. Obě chtěly zničit prohnitý starý svět (tedy resetovat ho), lišily se však v tom, pro koho chtějí vybudovat ráj na zemi. Jedni pro proletariát v budoucí beztrždní společnosti, druzí pro panskou rasu, která ty poďradné zotročí nebo rovnou vyhladí v novém feudalismu.

Pozoruhodné bylo, že ideologové obou hnutí dlouhodobě zcela otevřeně předkládali své vize o novém uspořádání budoucnosti, ale kromě jejich stoupců jim to nikdo nevěřil. Přístup většiny společností, které se měly stát obětí obou utopií (či dystopií), by se dal shrnout do optimistického přesvědčení, že něco takového nikdo nemůže myslet vážně.

Nacisté rozpoutali zatím nejstrašnější válku v dějinách lidstva a v roce 1945 byli spojenými silami prakticky celého světa poraženi, takže rasismus ve všech svých formách se na dlouhá desetiletí stal nepřijatelným. Za dalšího půl století se tiše a bez krveprolití zhroutil nejstarší a největší výtvar komunistické ideologie, Sovětský svaz. Pro Západ nastala nová éra, v níž totalitarismus zůstal jen nepřijemnou vzpomínkou. Nikoho z nás tehdy nenapadlo, že obě dystopie stihly otrávit budoucnost svými dračími vejci zkázy.

Před našima očima téměř v přímém přenosu se prosadila nová ideologie, která používá syntézu toho nejhoršího, co přineslo dvacáté století – kombinuje principy třídního boje s rasismem. Již neexistující proletariát nahradily menšiny a méněcennou rasou zatíženou neodstranitelným dědičným hříchem své minulosti se stali běloši. Jejich největším proviněním je vznik a existence evropské civilizace. Proto ve jménu pokroku a historické spravedlnosti je nutné odvrhnout a vymazat naši minulost, kulturu a dosavadní způsob života.

Musíme se smířit s tím, že naše země není naše, ale patří všem. Protože dnešní barva pokroku již není rudá, ale černá, pod pojmem všichni je třeba rozumět hlavně mladé muslimy z Afriky a Blízkého východu. To oni dovedou Great Reset do zdárného konce. Všichni budeme šťastně a skromně žít v novém feudalismu v takovém souladu s přírodou, o kterém se nesnilo ani Gretě Thunberg.

Pokud se někdo pokusí před tímto vývojem varovat, obvykle bývá označen za stoupence konspiračních teorií. Na druhou stranu lidé, kteří prosazují postupnou likvidaci evropského průmyslu, či přechod Evropanů na vegetariánskou stravu doplněnou hmyzem a červy, už dlouho o tom hovoří zcela otevřeně a již podnikli postupné kroky k realizaci svých plánů v rámci Nového zeleného údělu.

Bohužel, lidé dnes uvažují stejně jako před sto lety, a odmítají podobným informacím uvěřit, v bláhové naději, že podobné šílenosti nemůže nikdo myslet vážně. Když zjistí, že ano, už bývá pozdě na jakoukoliv obranu. Doba mezi konspirační teorií a praxí se v kritických obdobích dramaticky zkracuje.

Jako na Kavkaze nebo ve Střední Asii

(2021)

Když jsem se před více než dvaceti stal velvyslancem České republiky v Ruské federaci, vezl jsem s sebou pověřovací listiny podepsané panem prezidentem ještě pro další tři hlavy států ve Střední Asii. V Kazachstánu a Turkmenistánu se se mnou jako s nerezidentním velvyslancem odmítli tamní prezidenti setkat, a předání listin delegovali v jednom případě na premiéra, v druhém na předsedu parlamentu. Pouze v Biškeku, hlavním městě Kyrgyzstánu, mě přijal prezident Askar Akajev. Naše setkání nebylo formální, dlouze jsme si povídali nejen o politice.

Proto jsem nadále sledoval situaci v Kyrgyzii a snažil se pomáhat tamní malé české (či spíše československé) komunitě, přestože Biškek byl i z Moskvy poněkud z ruky. Zhruba od roku 2003 začalo být jasné, že na postsovětském prostranství dochází k radikálním změnám, jejichž spouštěcím mechanismem se stávaly volby, které se měnily v barevné revoluce. Začalo to v Gruzii, kdy opozice nespokojená s výsledkem voleb vtrhla s růžemi v ruce do budovy parlamentu, vyhnala prezidenta a změnila vládu. O rok později vypukla Oranžová revoluce v Kyjevě. V březnu 2005 došlo i na Askara Akajeva, který před nesametovou Revolucí tulipánů uprchnul do Moskvy.

Násilné útoky na budovu parlamentu se posléze staly součástí politické kultury, v Kyrgystánu snad doprovázely každé

volby (naposledy vloni), na Kavkaze se v tomto ohledu ke Gruzii přidala Arménie (například po prohrané válce v Náhorním Karabachu). Aniž jsme tomu u nás věnovali pozornost, barevné revoluce předznamenalý konec demokracie jako takové. Přinesly několik nových principů, které se týkají voleb. První z nich je odmítání uznání jejich výsledků. U nás dostaly podobu červených karet a hesel typu Miloš Zeman není můj prezident, dalším mezistupněm se staly demonstrace Milionu chviliek. Druhým důsledkem je zpochybnění voleb jako takových, protože poražení pokaždé hovoří o podvodu. Poslední nejnebezpečnější krok, k němuž ty dva předchozí směřují, je nějaká forma Majdanu, která bude volební výsledky korigovat.

Poslední události ve Spojených státech ukazují, že tyto principy prosazované progresivisty, mohou mít pouze jeden důsledek – nějakou formu občanské války. Před čtyřmi lety 21. 1. 2016 demonstrovaly v ulicích amerických měst stovky tisíc lidí s hesly Donald Trump není můj prezident. Čtyři roky Demokráté zpochybňovali Trumpovo zvolení. Do podvědomí občanů tak zanesli zhoubný virus, kterým je přesvědčení, že každé volby, v nichž můj kandidát nevyhraje, jsou podvod. Jedinou známou odpověď na podvody představuje násilí.

Tak se nedivme, že to ve Washingtonu dnes vypadá jako na Kavkaze nebo Střední Asii.

Komici u moci

(2021)

Dvacetiletá válka v Afganistánu skončila způsobem, který plně potvrdil tezi George Friedmana, že NATO je špatná aliance ve špatný čas a čeká ji zásadní změna, neboť musí být nahrazena nějakým novým uskupením, které bude více odpovídat změněné situaci.

Prorocky dodal, že to přijde po hluboké krizi. Naivně jsem se domníval, že čas na sebereflexi přišel právě teď. Ukrajinský prezident Vladimír Zelenský mě vyvedl z omylu.

Po své návštěvě ve Spojených státech a dlouho odkládaném rozhovoru s prezidentem Joe Bidenem všechny překvapil hned třemi významnými prohlášeními. Jsou vzájemně logicky spojené, Ukrajinu označil za předsunutou pevnost (forpost) Západu, která má chránit Evropu před ruskou agresí. Proto se jeho země musí v krátké době stát členem Severoatlantické aliance. Její armáda a speciální jednotky již jsou na to připraveny. Pokud se tak nestane, Evropská unie i Aliance utrpí vážné ztráty a čeká je postupné oslabení až marginalizace.

Vzápětí všem explicitně vysvětlil, co bude vstup Ukrajiny do NATO pro Alianci (a vlastně celou Evropu) znamenat: velká válka Ukrajiny s Ruskou federací a Běloruskem je nevyhnutelná. Začne kvůli hluboké propasti, kterou vytvořilo agresivní počínání Kremlu mezi Rusy a Ukrajinci. Situace již došla tak daleko, že jiné řešení než plnohodnotná totální vál-

ka neexistuje. Samozřejmě dodal, že vojenská konfrontace se stane osudovou chybou Ruska.

Tento týden jsem si povídal s jedním svým kamarádem o politice, a on mě překvapil jedním postřehem – stále častěji ve volbách vítězí komici. Považuje to za jeden ze symptomů krize demokracie. Snad jde o znamení doby a doklad degenerace Západu. Počínaje Ronaldem Reaganem se v politice začali docela výrazně prosazovat herci (třeba Arnold Schwarzenegger). Původně tací, kteří hráli hrdiny až superhrdiny. Čas však oponou trhl, a v naší době stále častěji ve volbách vítězí buď komici jako Vladimír Zelenský nebo komediální šoumeni jako Donald Trump. Duch času je tak silný, že občas dokáže pobavit voliče ti, kdo se tváří seriózně. Například vystoupení Joe Bidena či našeho pana premiéra Babiše svým kouzlem nechtěného překonávají i nejhumornější komediální skeče.

Situace bohužel připomíná události staré více než osmdesát let, na které geniálně reagovali Jan Werich a Jíří Voskovec ve hře Kat a blázen. „Dnes už lid nepozná, koho se má bát a komu se smát“. A co se Vladimíra Zelenského týče, na toho lze vstáhnout závěrečné sloky písničky: „Prohlásil se za krále, za blázna, za kata, takže vznikla situace značně napjatá“... Pokračování zní – „vylíhnul se nový tvor, blázen diktátor“.

Také se obávám, že současný politický trend „komici u moci“ není žádná sranda.

Volby potvrdily koloniální status České republiky

(2021)

Před několika lety napsala paní docentka Ilona Švihlíková knihu s trochu provokativním názvem „Jak jsme se stali kolonií“.

V knize do detailu objasnila, proč v průběhu ekonomické transformace prováděné formou divoké privatizace v devadesátých letech ztratila Česká republika svoji samostatnost. Přestože se to nikdy příliš nezdůrazňovalo, před čtyřmi lety v roce 2017 některé agentury vyškrtly náš stát ze seznamu vyspělých zemí ze dvou hlavních důvodů. Prvním byla výše příjmů na hlavu, která odpovídala (a nadále odpovídá) úrovni zemím rozvojových. Za druhou ještě závažnější příčinu pak považovaly skutečnost, že česká vláda ztratila schopnost ovlivňovat českou ekonomiku.

Jinými slovy, v naší vlastní zemi nám ve skutečnosti již nic nepatří, protože od roku 1993 objem majetku v cizích rukou stoupl sedmkrát a zahrnuje všechny přirozené monopoly (voda, energie), český majetek zůstal objemově stejný, ale zahrnuje méně důležitá, až zbytná odvětví. Ke cti vlády Andreje Babiše slouží, že od roku 2017 výrazně zvedl výši příjmů, ovšem status rozvojové země nám zůstal, takže od letošního jara nás znovu může financovat EBRD (Evropská banka pro obnovu a rozvoj). Jinak její pomoc nám symbolicky skončila za krize v roce 2008.

Za této situace bylo celkem s podivem, že naši majitelé (nadmárodní firmy s hojnou německou účastí) do naší politiky otevřeně nezasahovali. Možná podcenili výsledky voleb v roce 2017, kdy se spolehli na své posluhovače, že je účelovým trestním stíháním zbaví nedostatečně loajálního předsedy ANO Andreje Babiše. Nezdařilo se, dokonce se stal premiérem a hrozilo, že bude pokračovat ještě jedno volební období. Proto poprvé v historii České republiky tradiční poslední předvolební podraz (tentokrát s Pandora Papers) se odehrál v zahraniční režii. Pomohl, ale dnešní triumfující vítězové voleb se již nikdy nezbaví nálepky kolaborantů s cizí mocí. Normálně by se na to asi brzo zapomnělo, ale protože se nacházíme v předvečer Matky všech krizí, se kterou jejich vláda bude spojována, asi by se měli začít bát již od konce příštího roku.

Vláda Bruselské pětky bude muset řešit ekonomické potíže nesrovnatelně horší než byla krize z roku 2008. Ta svou povahou byla finanční, takže nedopadla na občany bezprostředně, nepocítili to hned a fyzicky. Jenom zvolna zchudli a nadávali na privatizaci zisků a nacionalizaci ztrát. Energetická krize si své označení Matka všech krizí zaslouží. Zdražení úplně všeho bude jen začátek. Obávám se dopadů politických, které budou záviset na tom, jak se podaří za těchto podmínek udržet v chodu energetickou soustavu.

Hlavní otázka při katastrofickém scénáři zní: kolik blackoutů bude třeba, aby rozvalily Evropskou unii a její Green deal? Protože o viníkovi krize žádné pochyby nebudou. Ostatně Frans Timmermans se opravdu chová jako Mao Ce Tung při prosazování čínského Velkého skoku vpřed. Dopad na českou politickou scénu bude asi stejný jako v roce 1989 – naše eurohujerská politická reprezentace bude zase poslední, komu dojde, co se vlastně děje. Pak tu ovšem kromě Pirátů nezbude

žádná proevropská strana a jako největší vlastenci se budou prezentovat STANaři a lidovci, kteří si jako první najdou nového protektora.

Přesto jsem optimista a věřím, že i tak se podaří dát dohromady vládní většinu, která zahájí obnovu národního státu podobným způsobem jako Poláci a Maďaři. Jiná cesta z nastávající krize neexistuje.

Milují planetu, ale nenávidí lidi, zvláště některé

(2021)

Bez ohledu na vědecký a technologický pokrok také naše životy se řídí stejnými přírodními cykly jako u ostatních živých bytostí. Když je zima, tma, smutno až depresivně, zvolníme životní tempo a vzpomínáme na vše, co se v uplynulém roce odehrálo.

Letošní bilancování poznamenalo hlavně tušení, že problémy, které nás poslední roky trápí, neustupují. Naopak se zhoršují. Vypadá to, že ono pomyslné kolo dějin zařadilo zpátečku, nebo alespoň zamířilo do časů, které jsme před třemi desítkami let rádi opustili.

Přicházíme o všechny svobody, jež jsme až doposud považovali za samozřejmé. Svobodu názorů, svobodu slova, svobodu pohybu a hlavně svobodu žít beze strachu. Bojíme se epidemií, terorismu, války, chudoby a budoucnosti jako takové. Protože ti, které jsme zvolili, aby nám pomáhali zvládat problémy přesahující naši každodennost, slouží někomu jinému. Lidem, kteří se považují za majitele našeho světa a domnívají se, že mají dostatek peněz, technologií a sluhů, aby ho mohli přetvořit k obrazu svému.

Plánují naši budoucnost pomocí utopických projektů s názvy jako Velký Reset nebo Green Deal. Podle nich to nebudeme my, kdo bude rozhodovat o tom, kde a s kým budeme bydlet, koho budeme milovat, co budeme smět jíst, jak bu-

deme mluvit, co si smíme myslet a kolik nás na zeměkouli bude nakonec žít. Celé nám to zdůvodňují tím, že zachraňují planetu, které kvůli nám hrozí smrt žářem vyvolaným emisemi kysličníku uhličitého. Proto pro ně (majitele nadnárodních korporací a jim sloužící progresivisty) již nejsme jejich bližní, ale producenti uhlíkové stopy.

Bytosti obtížené dědičným hříchem, který je možné vyčíslit v tunách CO₂. Tím chtějí zdůvodnit všechna omezení, která na nás chystají. Omezí nás v jídle – nedávno jsme se dozvěděli, kolik tisíc tun smrtelného kysličníku uhličitého vyprodukuje náš zvyk jíst štedrovečerního kapra. Zamezí nám pohyb zrušením aut se spalovacími motory. Budeme se muset uskrovnit ve svých nárocích na bydlení nejen z hlediska vytápění, ale také prostoru. Podle George Sorose a Franse Timmermanse se má do Evropské unie přistěhovat 300 milionů Afričanů a ti někde budou muset bydlet.

U všech velkých projektů bývá zvykem, že se nejprve testují v menším měřítku. Evropská unie se stává takovým poloprovozem přechodu do báječného nového světa. Plán má několik fází. Do té první patří potlačení odporu, což předpokládá likvidaci národních států a evropského kulturního dědictví. To již docela úspěšně probíhá. Katalyzátorem změn je hlavně migrace a s ní spojená postupná islamizace kontinentu. Druhým krokem je zrušení evropského průmyslu administrativními prostředky, jak návodně ukazuje právě probíhající energetická krize. Pokud se toto podaří dotáhnout do konce, po sérii blackoutů to skončí rozvratem EU a válkou, v lepším případě jen občanskou.

Nechci svůj komentář končit tak pesimisticky. Náš národ přežil ve dvacátém století dvě agresivní utopie, nacistickou a komunistickou, s tou zelenou si poradí také. S ignorováním blbých nápadů opravdu máme bohaté historické zkušenosti. Kritiku nemusíme brát vážně, oni nás stejně nemají rádi.

Korespondenční hlasování je útokem na demokracii

(2022)

Již rok před volbami do Poslanecké sněmovny jsem přesvědčoval zástupce všech menších politických stran a hnutí, že pro budoucnost České republiky bude hlasování v nich přímo osudové.

Varoval jsem, aby jejich hlasy nepropadly, protože v takovém případě vyhraje tzv. Demokratický blok (pozdější Pětikoalice) a parlamentní volby v roce 2021 se stanou přímou analogií voleb v roce 1946. Ty tehdy vyhrála Komunistická strana Československa a své vítězství si v únoru 1948 pojistila ozbrojeným pučem na dalších 41 let až do roku 1989. Stačilo totiž jenom upravit zákon o volbách.

Svět se od té doby změnil natolik, že zavést novou, tentokrát neomarxistickou totalitu nevyžaduje násilí. Stačí jenom změnit volební pravidla a ze svátku demokracie se stane cinknutý výherní automat, z něhož pokaždé vypadne stejná vítězná sestava politických stran. Jsou k tomu třeba jen dva základní instrumenty – mít k dispozici registr obyvatel a připustit distanční hlasování voličů. Ideální pro tyto účely je samozřejmě to elektronické, ale pro začátek se doporučuje použití dojemné historiky o našich krajanech, kteří to mají na naše velvyslanectví a konzuláty v USA daleko, takže pro ně zavedeme korespondenční volbu.

Celý podvod je geniálně prostý – každé jiné než prezenční osobní hlasování znamená, že buď víte, jak kdo volil a pak

není tajné (a proto je protiústavní) a nebo nevíte, jak volil, pak nevíte, kdo hlasoval a není tudíž transparentní a překontrolovatelné.

Máte-li přístup k databázi obyvatel, můžete falešně hlasovat za druhé, dublovat hlasy i hlasovat za ty, co by jinak volit nešli nebo jsou mrtví. Musíte ovšem zajistit, aby hlasy počítali ti správní lidé. V případě elektronické volby nelze překontrolovat, jak se kde hlasovalo přepočítáním volebních lístků.

Zkušenosti ze zahraničí, z USA a Rakouska ukázaly, že ideálním nástrojem pro toto falšování jsou právě tzv. politické neziskovky. Jejich aktivisté pomáhali občanům v ghettech s vyplňováním volebních lístků, které pak dublovali, případně je iniciativně vypisovali sami s pomocí údajů z databáze obyvatelstva. Občas došlo k chybě a počet volebních lístků výrazně převýšil počet voličů v daném okrsku. Účast politických neziskovek měla za následek vítězství progresivistických kandidátů v USA, Rakousku a naposledy v Německu. Podaří-li se české vládě prosadit korespondenční hlasování krajanů, umím si představit, že prezidentského kandidáta generála Petra Pavla bude pro sichr volit půl milionu krajanů z USA. A kdo dokáže, že jich tam tolik nežije?

V případě prosazení elektronické volby se dá předpokládat, že ve finále ve skutečnosti nebudou hlasovat občané, ale naprogramované automaty. Obecně platí, že pokud chcete demokratické volby, pak nikdy nesmíte připustit korespondenční a elektronické hlasování.

Osobně si myslím, že jedno z hesel v budoucích demonstracích proti drahotě by mělo být „Chceme svobodné volby bez zasahování ze zahraničí“.

Naše svoboda je druhou obětí války

(2022)

Tou první je samozřejmě pravda, jak říká starý bonmot. Ovšem v posledních týdnech se Fialova vláda chová k jakémoliv kritice svého počínání stejně, jako kdyby válka s Ruskem probíhala už na našem území.

Začalo to a pokračuje zavedením cenzury nepohodlných médií. Právně se to ani nenamáhala objasnit, protože sice žijeme v nouzovém stavu, ale ani ten nedává nikomu právo ignorovat Ústavu České republiky. Zvolila proto oblíbený alibistický postup, kdy černou práci odvede sdružení s příznačnou zkratkou NIC.

Trochu mi to připomíná pasáž z Homérovy básně Odysseia, kde se hlavní hrdina Odysseus představí obru Polyfémovi jako Nikdo. Když mu pak vypaluje jeho jediné oko, a on řve o pomoc, musí na dotaz Kdo ti ubližuje?, odpovědět Nikdo!. Pomoci se tedy nedočkal stejně jako weby, které zcenzurovalo NIC. Do toho ministerstvo vnitra hodilo právní kouřovou clonu v podobě dvou přídavných jmen: dezinformační a proruské. Aniž by se tyto pojmy pokusilo nějak právně definovat.

Protože první fáze okleštění našich svobod byla doprovázena stejně právně mlhavým varováním nejvyššího státního zástupce, že za určitých okolností by se některé výroky či symboly daly považovat za spáchání trestného činu (například písmeno Z), nastala situace typická pro všechny totality – lidé

se bojí říkat, co si myslí. Proto je možné jít ještě o krok dále. Za dezinformační a proruskou bude nadále označována jakákoliv kritika vlády, případně politických stran vládní koalice. A to má ministerstvo vnitra ještě v záloze předsudečnou nenávisť.

Názorně se to ukázalo v průběhu zasedání Sněmovny tento týden. Když předseda SPD Tomio Okamura kritizoval postoj hnutí STAN kvůli podnikání europoslance Polčáka, dozvěděl se, že měl v minulosti na Facebookovém účtu statuty citující Vladimíra Putina. Když bývalý premiér Andrej Babiš kritizoval vládu, že se více stará o ukrajinské uprchlíky než o české občany a doložil to na konkrétních číslech, dozvěděl se, že poštvává veřejnost proti uprchlíkům. Což je přece předsudečná nenávisť jako vyšitá.

Obávám se, že pro současnou vládu se válka na Ukrajině stala univerzálním zdůvodněním jak její nečinnosti ve všech krizích, které nás trápí už dnes a které udeří v budoucnu, tak vůči kritice ze strany opozice. Nepochybuji však o tom, že naše svobody zůstanou omezeny i poté, co válka skončí. Agatha Christie kdysi napsala, že vražda je zvyk. O totalitním způsobu vládnutí to platí taky.

Mír je dnes sprosté slovo

(2022)

Usuzuji tak na základě velmi ostré ukrajinské reakce na slova téměř stoletého bývalého ministra zahraničních věcí Henryho Kissingera o nutnosti jednání Kyjeva s Moskvou o mírové dohodě, která by ukončila probíhající válku s Ruskem.

Starý pragmatik vzal v úvahu především to, že konflikt se pro Ukrajinu nevyvíjí dobře a reálně hrozí, že ruské ozbrojené síly a jejich separatističtí spojenci opravdu mohou dojít po severním pobřeží Černého moře až do Podněstří. Poté by v nevyhnutelných diplomatických jednáních o míru byl prezident Volodymyr Zelenskyj ve značně nevýhodnější pozici než dnes.

Neústupnost Kyjeva se opírá o ukrajinské veřejné mínění, které z více než 80% jakékoliv územní ústupky (Krym, Donbas) Ruské federaci odmítá. Prezident a jeho vláda věří, že dodávky moderní vojenské výzbroje zvrátí situaci na bojišti a pomohou ukrajinským ozbrojeným silám přejít do protiútku. Největší naděje pak vkládají v dalekonosné zbraně, které by umožnily zasáhnout nepřítele na jeho území a rozvrátit tak zásobování ruských vojenských jednotek.

Jejich použitím by se s největší pravděpodobností prezidentovi Zelenskému povedlo dosáhnout jediného předpokladu, který mu může dát naději na úspěch: rusko – ukrajinský

konflikt by se změnil na plnohodnotnou válku mezi Severoatlantickou aliancí a Ruskou federací. Nejspíše by pak došlo dle ruské vojenské doktríny k použití jaderných zbraní. Budoucí vývoj může mít ještě jednu velmi nepříjemnou nuanci: USA se ho možná nezúčastní, protože budou válčit s Čínskou lidovou republikou o Tchaj-wan.

Dlouhé měsíce před Putinovou invazí na Ukrajinu Spojené státy jasně prohlašovaly, že se v budoucím konfliktu nechtějí nijak přímo angažovat, pouze logisticky dodávkami zbraní, munice a zpravodajských informací. Naopak Tchaj-wan jim za válku stojí. Za této situace by na straně Ukrajiny bojovala jen odnož NATO skládající se z Velké Británie, Polska, Pobaltí, České republiky a Slovenska.

Někteří cynici tvrdí, že neutuchající hlad Ukrajiny po zbraňích a munici již dokázal střeoevropské státy (včetně Německa) účinně odzbrojit. Když k tomu připočtu předchozí třicet let trvající demilitarizaci, greendealové omezování průmyslu, energetickou závislost na Rusku a celkovou nepřipravenost na válečný konflikt, obávám se nejhoršího.

Ukrajina se totiž na válku připravovala osm let. My jsme s tím ještě ani nezačali. Proto bychom zcela nehrdinsky a pragmaticky měli naslouchat radám Henryho Kissingera. Stávající česká vláda je však v tomto ohledu plně ukrajinská. Proto se hrozím toho, že by jí Pánbůh to odhodlání z huby do rukou vraziti ráčil.

Řídit stát jako neziskovku

(2022)

Jakmile jsem v jedné politické debatě uslyšel toto přirovnání k počinání Fialovy vlády, řekl jsem si, že opravdu dobře popisuje rozdíl mezi současným premiérem a jeho předchůdcem.

Andrej Babiš razil heslo „řídit stát jako firmu“. Občas se mu to dařilo jak v tom pozitivním, tak negativním smyslu. Asi nejlépe lze rozdíl ve filosofii vládnutí ilustrovat na nejtěživějším ekonomickém problému, který Českou republiku v posledních šesti měsících postihl – na raketovém zdražování energií.

Babišova vláda vědoma si toho, že jde o krizový jev, který s sebou přináší nebezpečí poklesu hospodářství a dlouho nevídané inflace, zareagovala stejně jako dalších 23 členských zemí Evropské unie a snížila DPH z energií na nulu. Šlo o systémový krok, který dal najevo, že stát je solidární se svými občany a oželí své příjmy. Tento trend všude jinde mimo ČR pokračoval zastropováním cen energií, pohonných hmot a v některých případech i základních potravin.

U nás Pětikoalice okamžitě předvedla svou spřízněnost s „neziskovým“ sektorem a vykládala cosi o pomoci potřebným. Následně začala rozdávat žebračky, těžko dostupné právě pro ty nejpotřebnější. Do toho přišla válka na Ukrajině a „neziskový“ charakter naší vlády se mohl projevit naplno.

Zvenčí (i zevnitř) to vypadá tak, že občané České republiky se změnilí na pouhé donátory velkých humanitárních projektů, které se jich většinou jinak než negativně týkat nebudou. Zkrátka, Fialova vláda se chová jako přerostlá nezisková organizace typu Člověka v tísni.

Objektivně však musím konstatovat, že všechny problémy, se kterými se potýkáme – hrozivá inflace, zdražování všeho, hrozící nedostatek téměř všeho, a tím pádem hrozící kolaps průmyslu nejen v ČR, ale v celé EU, přicházejí zvenčí. Málokdo si ovšem uvědomuje, že jejich kořeny tkví v zelené politice, v přípravě Unie na Green deal. Válka na Ukrajině tento proces destrukce Evropy pouze urychlila asi tak o jednu pětiletku. Takže do zeleného grýndýlového ráje nás paradoxně nevede Greta Thunbergová, ale Vladimír Putin.

Zpátky do bipolárního světa

(2022)

Skoro se mi chce parafrázovat Jaromíra Nohavicu – narodil jsem se v bipolárním světě balancujícím na hraně jaderné války, a jak to vypadá, při troše štěstí v něčem podobném také zemřu.

Mark Twain se svým postřehem o tom, že se historie rýmuje, měl pravdu. Původní bipolarita sice de facto vznikla pučem v únoru 1948 v Praze, ale naplno se projevila až válkou v Koreji o dva roky později, která trvala tři roky. Ostrá fáze Studené války se odehrávala až do roku 1962, kdy vyvrcholila Karibskou krizí.

Zděšení z toho, jak blízko se tehdejší svět dostal na samou hranu sebezničení, nakonec vedlo k procesu konvergence. V něm se oba ideologicky naprosto protichůdné tábory začaly sblížovat. Pro Evropu od Francie na východ to mělo jeden praktický důsledek – od sedmdesátých let začala být zásobována sovětským zemním plynem. Po celou dobu Studené války to sloužilo za důkaz možnosti mírového soužití, dodávky nikdy nebyly ani zastaveny, ani zneužity k politickému vydírání. To přišlo až po rozpadu Sovětského svazu.

Jistou ironií dějin představuje fakt, že současnou krizi a válku na Ukrajině částečně vyvolala výstavba dvou plynovodů z Ruské federace do Německa (Nord Stream 1 a zejména 2). Vybudovali je v době bouřlivé těžby břidličného plynu

a ropy ve Spojených státech. Ty je považovaly za příliš velkou konkurenci svým vlastním „molekulám svobody“. Ekonomická válka amerických a ruských sankcí a protisankcí vytvořila podmínky pro vznik ozbrojeného konfliktu.

Putinův vpád na Ukrajinu se stal katalyzátorem nového přeformátování světa. Na jedné straně nebývale sjednotil kolektivní Západ od Atlantiku až do Pacifiku v otázce sankcí a dodávek zbraní na Ukrajinu, na straně druhé však vyvolal reakci, která mi připomíná pád kolonialismu. Více než po dobu dvou generací si nejnávštěvnější státy zvykly na to, že vše, co souvisí s reálnou ekonomikou (dodávky surovin včetně energetických, výroba zboží) dodává globální vesnice. Západ si ponechal vývoj technologií a hlavně dolar jako rezervní světovou měnu podloženou vojenskou silou Spojených států.

Loňský ostudný úprk z Afganistánu a zvláště pak neuvěřitelná rychlost, s níž se země NATO samy dokázaly odzbrojit dodávkami zbraní a munice na Ukrajinu (Česká republika především) vedly země BRICS ke snahám vymanit se z područí Západu. Iniciátorem tohoto procesu je Čínská lidová republika, která již úspěšně kolonizovala Afriku a znovu vytvořila levicovou, ba přímo rudou Jižní a Střední Ameriku.

Současná bipolarita zatím nemá ideologické pozadí. V zásadě jde o spor mezi producenty a dodavateli surovin s největšími konzumenty. Již první náznaky důsledků omezení dodávek ruských energetických surovin do východní poloviny EU ukazují, koho ta konfrontace více poškozuje. To si ovšem naše bojechtivá a bohorovná vláda nikdy nepřipustí, a nechá vše dojít až do hořkých konců.

Jediným známým způsobem, jak lze za podobné situace přežít zimu, je systém kdysi zvaný válečný komunismus. Proto jsem zvědavý na název, který mu současná pravicová vláda dá. Nohavicův povzdech „Narodil jsem se v komunismu, zemřu v komunismu“ asi byl prorocký.

Kdo seje Kosovo, sklízí Krym a Bělorusko

(2022)

Není žádnou náhodou, že nejzávažnější projev na letošním Valném shromáždění OSN pronesl srbský prezident Alexandr Vučić.

Varoval v něm před velkým válečným konfliktem, který čeká Evropu již zhruba za zhruba dva měsíce. Bylo to ještě před televizním vystoupením prezidenta Ruské federace Vladimíra Putina ohlašujícím částečnou mobilizaci ruské armády a hlavně plánovanou ruskou anexi asi 100.000 čtverečních kilometrů ukrajinského území.

Srbský prezident připomenul, že dlouhodobě varuje před tím, že se mezinárodní situace natolik zhoršuje, že nevyhnutelně směřuje ke globálnímu konfliktu. Již dříve nabádal, aby všichni brali vážně slova ruského prezidenta Vladimíra Putina o možném použití jaderných zbraní na obranu Ruska. Musím připomenout, že Srbové z předpovědí svého prezidenta vyvodili důsledky. Za poslední léta se velikost jejich armády zvětšila pět a půlkrát.

Pozoruhodná jasnozřivost Alexandra Vučiće nejspíše pramení z hořkých historických zkušeností Srbska. Vznik Kosova v roce 2008 byl prvním násilným překreslením státních hranic v Evropě od skončení II. světové války. Již o šest let později v roce 2014 se ukázalo, že šlo o otevření Pandořiny skříňky plné násilí, válek, a politiky dvojího metru ve vztahu

ke dvěma principům mezinárodní politiky z konfliktní fáze 20. století – práva na sebeurčení versus stability státních hranic.

Projev Vladimíra Putina ze středy 21. 9. o částečné mobilizaci se stal oním zlomem, před nímž dlouho varoval srbský prezident. Skončila speciální vojenská operace na Ukrajině a začala válka s kolektivním Západem. Tedy i s námi. Půl roku válečné propagandy vedlo k tomu, že dle průzkumů veřejného mínění 75% ruských občanů považuje za hlavního nepřítele, proti kterému je třeba bojovat, Spojené státy. To za posledních 31 let nikdy nebylo. Mimo jiné to znamená společenský souhlas s tím, že v obranné válce proti silnějším nepřítelem lze použít všechny prostředky, včetně jaderných zbraní.

Ostatně ruští jestřábi (vesměs podporovatelé prezidenta) hned po úspěšném ukrajinském protiútoky volali po nasazení taktických jaderných zbraní, třeba ve formě dělostřeleckých granátů vypálených na pozice ukrajinské armády. Probíhající anexe Novoruska možná zaručuje, že na východě a jihu Ukrajiny je nepoužijí. V Haliči bych si tím jistý nebyl. Situace před letošní zimou se opravdu stala kritickou a skepticismus srbského prezidenta Alexandra Vučiće se snadno může naplnit. Rusové opakují dvě mantry – nad jadernou velmocí nejde vyhrát a jaderná válka nemůže mít vítěze, jen poražené.

V historické éře jaderných zbraní se vyskytly dva body, kdy bezprostředně hrozil celosvětový jaderný konflikt – válka v Koreji a Karibská krize. V prvním případě to skončilo příměřím, ke němuž zneprátené strany dospěly po 158 kolech diplomatických jednání. Za Karibské krize sehrála rozhodující roli zkušenost s válečným utrpením u obou představitelů velmocí – J. F. Kennedyho a N. Chruščova. Na to se v naší éře bojechtivých žen spoléhat nemůžeme. Nicméně jednání o míru začít musí, už proto, aby se z nastávající těžké zimy bez ruského plynu nestala několikaletá zima jaderná.

Článek 1 Severoatlantické smlouvy (který jako jediný je závazný pro všechny členské státy) hovoří o tom, že naší povinností je udržení míru a zabránění celosvětovému konfliktu. Je čas vrátit se ke kořenům a smyslu vzniku obranné aliance, jíž jsme členem. Začít můžeme tím, že do vztahů mezi státy vrátíme mezinárodní právo místo práva silnějšího. Dnes už víme, že kdo seje Kosovo, sklízí Krym a Novorusko.

Louny – okresní přebor v šachu (1965), J. B. druhý zprava

Chmelová brigáda středoškoláků (1965), J. B. první zprava

Šachový zápas (1966), J. B. hrál za Duklu Žatec.

Plasy – archeologický záchranný průzkum (1982)

Na stavbě dálničního mostu v Berouně (1984?)

*Stavba plynovodu na Kamčatce – velvyslanec ČR v Rusku
J. B. s ředitelem Plynostavu Pardubice Františkem Fišerem
(2001)*

Velvyslanec ČR v Rusku J. B. (2002)

J. B. s prezidentem Václavem Havlem při poradě velvyslanců (2001)

Velvyslanec J. B. s premiérem Milošem Zemanem při jeho návštěvě Moskvy (2002)

Velvyslanec J. B. v roce 2002

*Velvyslanec J. B. s ministrem kultury Pavlem Dostálem
v Moskvě (2002)*

Velvyslanec J. B. na recepci v Moskvě při návštěvě ministrů Zemanovy vlády s Pavlem Dostálem (2002)

Petrohrad - velvyslanec J. B. s předsedou Senátu ČR Petrem Pithartem, Sergejem Michajlovičem Mironovem (předsedou horní komory ruského parlamentu) a generálním konzulem ČR Antoninem Murgašem (2004)

Velvyslanec J. B. s Karlem Gottem (2002) a vedle něho stojícím Romanem Popovem, zástupcem Strojtransgasu

Velvyslanec J. B. v roli oddávajícího na ambasádě v Moskvě. Novomanželé Jadran a Gabriela Šetlíkovi (2004)

Velvyslanec J. B. v roli oddávajícího na ambasádě v Moskvě (2004)

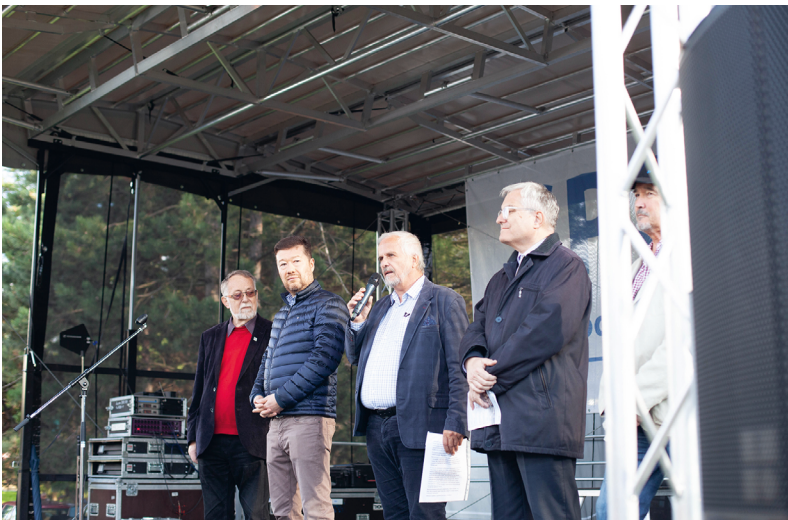
Výstava obrazů J. Š., který unikátní technologií zachycuje portréty osobností na malířské plátno (2006)

Kyjev - nový velvyslanec ČR na Ukrajině předal pověřovací listiny prezidentovi Ukrajiny Viktoru Juščenkovi (2007)

Kyjev - nový velvyslanec ČR Jaroslav Bašta a ukrajinský prezident Viktor Juščenko (2007)

Poslanec J. B. s Tomiém Okamurou, MUDr. Ivanem Davidem a Ing. Milanem Urbanem na volebním mítingu v Praze (2022)

Poslanec J. B. s Mgr. Jiřím Kobzou na volebním mítingu v Praze (2022)

Poslanec J. B. mluví k občanům na demonstraci v Ostravě (2022)

Poslanec J. B. s MUDr. Ivanem Davidem během demonstrace v Ostravě (2022)

Poslanec J. B. a MUDr. Ivan David vybírají fotografie do této knihy (2022)

Poslanec J. B. a Lenka Procházková během natáčení debatního pořadu "Tajnosti tajných služeb" (2022)

Poslanec J. B. na procházce pražským Břevnovem (2022)

OBSAH

Místo předmluvy rozhovor.....	5
Co přijde dříve – jaro nebo válka?.....	18
Avarský syndrom.....	20
Brežněvova doktrína.....	22
Evropa obklíčená konflikty.....	25
Ukrajina a Sýrie – dvě tváře jedné války.....	27
Sebevražedné nutkání eurolumíků.....	30
Čas lhaní a čas odhalování lží.....	33
Hybridní stát a hybridní válka.....	36
Import nadlidí?.....	39
Jedovaté plody politiky dvojího metru.....	42
Prokletí věštkyně Kassandry.....	45
Konspirační teorie a praxe.....	48
Záhada košíku s kraby.....	51
Hrozivá předpověď.....	54
Hybridní zpravodajství.....	57
Kolonie nemůže mít svou zahraniční politiku.....	59
Konec klidných časů.....	63
EU s kalhotami u kolen.....	67
Konec jedné epochy.....	70
Moskevská konference o vzniku Československa.....	73
Jablko sváru, aneb československé legie v Rusku.....	76
Proč civilizace páchají sebevraždy.....	81
Greta a Molekuly svobody.....	85
Holobrádek sluhou lidu.....	88
Nevědomost je síla.....	90
Lépe zemřít jako vlk, než žít jako pes.....	93
Zahalené dějiny.....	96
Kdy začíná vážná krize?.....	98
Zpětné odpočítávání už začalo.....	102

Náboženství strachu a beznaděje.....	105
Korektoři demokracie, aneb vstali noví kádrováci.....	108
Hanebné pražské přepisování dějin	110
Koronavirus je první politická pandemie.....	116
Žijeme v době, v níž se vyplňují všechny hororové sny	118
Zelený úděl a Zelení gardisté.....	120
Doba mezi konspirační teorií a praxí se zkracuje.....	123
Jako na Kavkaze nebo ve Střední Asii	126
Komici u moci.....	128
Volby potvrdily koloniální status České republiky.....	130
Milují planetu, ale nenávidí lidi, zvláště některé	133
Korespondenční hlasování je útokem na demokracii.....	135
Naše svoboda je druhou obětí války.....	137
Mír je dnes sprosté slovo	139
Řídit stát jako neziskovku	141
Zpátky do bipolárního světa	143
Kdo seje Kosovo, sklízí Krym a Bělorusko	145
Fotografie	149

Jaroslav Bašta

STÁT JSME MY!

Odpovědná redaktorka Lenka Procházková
Jazyková redaktorka Naděžda Bonaventurová

Grafické práce Cecílie Jílková

Vydalo Nakladatelství ID

Tisk: GRAFOTYP s.r.o., Šumperk

www.grafotyp.cz

Copyright © Jaroslav Bašta, 2022

Všechna práva vyhrazena.

www.jaroslavbastaprezident.cz

Vydání první

ISBN 978-80-907732-2-6

